

viața și aventurile lui Moș Crăciun vrăjitorul din Oz

 Colecțiile Cotidianul
EDITURA ȘI UNIVERS

FRANK L. BAUM

Colecțiile Cotidianul.
LITERATURA | 104

FRANK L. BAUM

Viața și aventurile lui Moș Crăciun
Vrăjitorul din Oz

Lyman Frank Baum (1856-1919) s-a născut în familia newyorkeză a unui om de afaceri care a făcut avere cu câmpurile petrolifere din Pennsylvania. Încă din copilărie, Baum s-a arătat interesat de cuvântul scris și de tipar, la 17 ani punând deja bazele unui ziar de amatori. În aceeași perioadă s-a format și pasiunea sa pentru teatru, activitate care îl fascina și care l-a adus, de câteva ori, în pragul falimentului.

La 20 de ani, Baum și-a găsit o nouă vocație: cea de crescător de păsări, pe atunci o adevărată modă în rândul oamenilor care încercau să-și construiască o afacere. S-a specializat apoi în creșterea unei rase aparte: puii de Hamburg, însă n-a rămas un crescător de păsări obișnuit. A creat în 1880 o revistă lunară dedicată acestei afaceri, iar la 30 de ani, în 1886, și-a publicat prima carte, care era un volum de specialitate despre creșterea puilor de Hamburg.

În 1888, Baum s-a mutat împreună cu soția sa în Dakota de Sud, unde au deschis o prăvălie. De altfel, puțini știu că descrierea câmpiilor nesfârșite din Kansas în *Vrăjitorul din Oz* i-a fost inspirată autorului de peisajul cenușiu din Dakota de Sud. După ce, câțiva ani mai târziu, ziarul la care lucra a dat faliment, Baum s-a mutat cu soția și cei patru copii ai lor la Chicago, unde și-a găsit o slujbă la *Evening Post*. În 1897 a publicat *Mother Goose in Prose*, o culegere de povestiri care i-a adus un succes modest. După alți doi ani, apărea *Father Goose, His Book*, un volum de poezii absurde, care a fost o adevărată reușită și a devenit cea mai vândută carte pentru copii a anului. În 1900, scriitorul își publica marea capodoperă: *Vrăjitorul din Oz*, care a avut un succes uriaș atât la critici, cât și la cititori. Ulterior, inspirat de această reușită, autorul a mai scris încă 13 cărți pomind de la personajele și locurile din *Vrăjitorul din Oz*. În ultima perioadă a vieții, Baum s-a mutat la Hollywood, unde și-a început cariera de producător.

Vrăjitorul din Oz a devenit încă de la publicare una dintre cele mai populare cărți pentru copii. De-a lungul timpului, aventurile lui Dorothy și ale ciudaților ei prieteni prin Țara Oz au fost întoarse pe toate părțile de către numeroși istorici, economiști și critici literari care au încercat, fără mare succes, să descopere eventualele conotații politice ale *Vrăjitorului din Oz*.

Magdalena Palade

FRANK L. BAUM

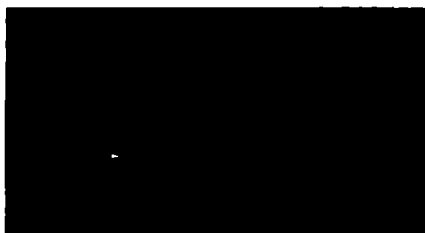
**Viața și aventurile
lui Moș Crăciun
•
Vrăjitorul din Oz**

**Colecțiile *Cotidianul*.
LITERATURA**

**EDITURA UNIVERS
București • 2008**

Coperta colecției: Octavian Cociș
Coperta: Marius Matieș
Redactor: Diana Crupenschi
Tehnoredactare: Constantin Niță

Apreciez calitatea. Filă cu filă.
Alege un partener pe măsură!

FRANK L. BAUM
The Life and Adventures of Santa Claus
A Kidnapped Santa Claus
The Wonderful Wizard of Oz

© Univers Publishing House, Inc, 2008

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin
UNIVERSE PUBLISHING HOUSE, Inc

ISBN 978-1-60257-148-8

**VIATA ȘI AVENTURILE LUI
MOȘ CRĂCIUN**

Traducere de
EMILIA COMĂNICI

CUPRINS

TINEREȚEA

1. Pădurea Burzee	9
2. Copilul pădurii	10
3. Adopția	14
4. Crăciun	15
5. Mai Marele Pădurilor	18
6. Crăciun descoperă oamenii	20
7. Crăciun părăsește pădurea	22

MATURITATEA

1. Valea Râsetelor	26
2. Cum a făcut Crăciun prima jucărie	30
3. Cum au colorat rylii jucăriile	34
4. Cum s-a speriat micuța Mayrie	39
5. Cum a ajuns Bessie cea Lipsită de Griji în Valea Râsetelor	43
6. Răutatea awgwasilor	48
7. Marea bătalie dintre Bine și Rău	53
8. Prima călătorie cu renul	58
9. „Moș Crăciun!“	65
10. Ajunul Crăciunului	67
11. Cum au fost agățați lângă hornuri primii ciorăpei	73
12. Primul brad de Crăciun	78

BĂTRÂNEȚEA

1. Mantia Nemuririi	81
2. Când lumea a îmbătrânit și ea	87
3. Ajutoarele lui Moș Crăciun	90

TINEREȚEA

1. Pădurea Burzee

Ați auzit vreodată de Pădurea Burzee cea întinsă? Dădaca îmi cânta despre ea pe vremea când eram mic. Îmi cânta despre trunchiurile groase ale copacilor ce se înălțau spre cer unul lângă celălalt, despre rădăcinile ce se încolăceau pe sub pământ și despre ramurile ce se împreunau deasupra, în văzduhuri. Îmi cânta despre coaja zgrunțuroasă și ciudată și despre crengile noduroase; despre frunzișul bogat ce acoperea întreaga pădure cu excepția ochiurilor prin care razele soarelui își croiau drum să atingă pământul formând niște pete mici și aruncând umbre ciudate și curioase spre mușchii, lichenii și mormanele de frunze uscate de primprejur.

Pentru toți cei ce se adăpostesc sub umbra ei, pădurea Burzee este atotputernică, grandioasă și copleșitor de frumoasă. Când vii dinspre pajiștile scăldate de soare și intri în labirinturile ei, la început ți se pare că e întunecoasă, mai apoi găsești că e plăcută, urmând ca în cele din urmă să descoperi că e înșesată de bucurii nesfârșite.

Sute de ani la rând, pădurea a înflorit în toată splendoarea ei, liniștea nefiindu-i tulburată decât de zgomotele veverițelor neostoite, de mârâitul fiarelor sălbatice și de cântecele păsărelelor.

Și cu toate astea, pădurea Burzee își are propriii ei locatari. Mai ales din pricina aceasta. La început, mama natura a făcut ca ea să fie populată de zâne, knooki, ryli și nimfe. Câtă vreme va exista pădurea, ea va fi căminul, adăpostul și terenul de joacă al acestor ființe nemuritoare cumsecade ce sălășluiesc nestingherite în adâncurile ei.

Civilizația nu s-a atins niciodată de pădurea Burzee. Și cu toate acestea, stau și mă întreb: o va face vreodată?

2. Copilul pădurii

A fost odată ca niciodată, în vremuri atât de îndepărtate încât până și bunicii cu greu își mai aduc aminte, a fost o driadă pe numele ei Necile, ce trăia în minunata pădure Burzee. Se înrudea strâns cu preaputernica Regină Zurline, iar căsuța ei se afla sub umbra unui stejar întins. O dată pe an, de ziua noilor boboci de floare, când copacii începeau să înmugurească din nou, Necile ducea Potirul de aur la buzele Reginei care bea din el în cinstea prosperității pădurii. Prin urmare, vă dați seama că era o nimfă cu o oarecare însemnătate și, mai mult decât atât, se spune că era foarte apreciată datorită frumuseții și grației sale.

N-ar fi putut spune când anume fusese zămislită. Nici Regina Zurline nu-și aducea aminte și nici măcar Marele Ak însuși. Se întâmplase cu mult timp în urmă, când lumea se afla la începuturile sale și când fusese nevoie de nimfe ca să apere pădurile și să se îngrijească copacii tineri. Așadar, într-o bună zi, Necile prinsese viață; radioasă, încântătoare, dârză și mlădioasă precum copăcelul pe care trebuia să-l apere.

Părul ei era de culoarea ghimpelui de castană, ochii albaștri în lumina soarelui și violacei în umbră. Obrajii erau de-un roz pal precum acela ce țivește norii la asfințitul soarelui. Buzele-i erau roșii, pline și dulci. Purta veșminte verzi de culoarea frunzei de stejar. Toate driadele se îmbracă în culoarea aceasta și găsesc că nu există culoare mai frumoasă pe lume. Avea sandale în picioarele-i delicate, iar pe cap nu purta nimic altceva decât cosițele-i mătăsoase.

Îndatoririle lui Necile erau simple și puține la număr. Se îngrijea ca nu cumva să crească pe sub copacii ei buruieni care să se hrănească astfel cu seva pământului. Îi ținea la distanță pe Gadgoli care aveau o plăcere diavolească să se izbească în zbor de trunchiurile copacilor, care se ofileau și mureau din pricina contactului vătămător. În anotimpurile secetoase, căra apă din pâraie și gârle și uda rădăcinile protejaților ei însetați.

Dar asta se întâmpla la început. Buruienile se învățaseră deja să ocolească pădurile în care locuiau driadele; Gadgolii cei ticăloși nu mai aveau curaj să se apropie; copacii ajunseseră la maturitate, devenind robuști și putând să suporte acum mai bine seceta decât atunci când erau doar niște biete mlădițe. Așadar, îndatoririle lui Necile se împuținaseră, iar timpul parcă devenise și el mai leneș, în timp ce anii se scurgeau încet, fără prea multe evenimente, lucru ce nu părea să fie pe placul spiritului jucăuș al nimfelor.

Ce-i drept, locuitorii pădurii nu duceau lipsă de distracții. De fiecare dată când era lună plină, dansau în Mărețul Cerc al Reginei. Mai era și Sărbătoarea Alunelor, Jubileul Culorilor Toamnei, Ceremonia Solemnă a Căderii Frunzelor și Petrecerea de Ziua Noilor Muguri. Numai că toate aceste sărbători erau prea puține și prea îndepărtate în timp unele de altele, lăsând multe ore plictisitoare între ele.

Surorile lui Necile cu greu ar fi putut accepta ca o driadă să poată fi nemulțumită. La așa ceva s-a ajuns după mulți ani. Însă de îndată ce i-a intrat în cap ideea că viața era plictisitoare, nu mai avu astâmpăr cu privire la propria ei existență și începu să tânjească după ceva cu adevărat interesant cu care să-și însuflețească zilele, într-un fel la care nimfele pădurii nici nu visau. Legea pădurii îi interzicea însă să plece în căutarea aventurii.

În timp ce biata Necile se lupta cu această stare apăsătoare, se întâmplă ca Marele Ak să viziteze pădurea Burzee și să le îngăduie nimfelor să se așeze la picioarele sale, cum le era obiceiul, ca să asculte cuvintele pline de înțelepciune ce izvorau de pe buzele sale. Ak este Mai Marele Pădurilor din întreaga lume; el vede și știe mai multe decât toți oamenii la un loc.

În seara aceea, o ținea pe Regină de mână, căci le iubea pe nimfe precum un tată își iubește copiii. Necile ședea la picioarele sale cu nenumăratele ei surori, ascultând cu luare aminte în timp ce el le vorbea.

– Prea frumoasele mele, trăim atât de fericiți în poienile pădurii noastre, spuse Ak, mângâindu-și gânditor barba încăruntită, încât nu cunoaștem nimic din ceea ce înseamnă suferința și nefericirea care îi lovesc pe cei mai mulți dintre bieții pământeni care trăiesc pe întinderea pământului. E drept că nu

facem parte din aceeași rasă, dar nu cred să fie făpturi mai ferice decât noi. Trec adesea pe lângă locuința câte unui biet pământean și sunt tentat să mă opresc să-i alung suferința. Cu toate acestea, însă, suferința este într-o anumită măsură soarta firească a acestor muritori, iar noi nu avem nici un drept să ne opunem legilor Naturii.

– Și totuși, spuse preafrumoasa Regină aplecându-și căpșorul auriu spre Marele Pădurar, vă dați repede seama că nu de puține ori Ak i-a ajutat pe acești muritori.

Ak zâmbi.

– Uneori, răspunse el, când sunt foarte tineri, când sunt copii, așa cum le spun muritorii, m-am oprit să-i salvez din suferință. Cât îi privește pe bărbați sau pe femei, nu mă amestec niciodată în treburile lor, căci aceștia trebuie să-și ducă singuri povara pe care Natura a așezat-o pe umerii lor. Dar pruncii neajutorați, copiii nevinovați ai oamenilor, aceștia au dreptul de a fi fericiți până când vor crește și vor putea să țină piept încercărilor vieții. În felul acesta, mă cred îndreptățit să îi ajut. Nu demult, acum un an poate, am găsit patru copilași cuibăriți într-o colibă de lemn care înghețau încet, încet. Părinții lor plecaseră după bucate într-un sat învecinat și lăsaseră focul aprins să-i încălzească pe micuți până la întoarcerea lor. Numai că s-a pornit o vijelie care a așezat nămeți în calea lor, așa că drumul de întoarcere a durat mai mult. Între timp, focul s-a stins, iar frigul a început să pătrundă în oasele micuților care așteptau.

– Sărmanii de ei! murmură încetișor Regina. Și ce-ai făcut?

– I-am cerut lui Nelko să aducă lemne din pădurile mele și am suflat în ele până când focul s-a aprins din nou și a încălzit cămăruța unde se aflau copilașii. În cele din urmă, bieții de ei s-au oprit din tremurat și au dormit până când s-au întors părinții lor.

– Tare mă bucur că ai procedat așa, spuse Regina cea blajină privind spre Marele Pădurar, iar Necile, care fusese numai ochi și urechi, suspină și ea:

– Da, și eu mă bucur!

– Chiar în noaptea asta, continuă Ak, când am ajuns la marginea pădurii Burzee, am auzit un scâncet slab ce venea din câte se pare de la un pui de om. M-am uitat în jur și am găsit,

nu departe de pădure, un prunc neajutorat care zăcea aproape despuiat pe iarbă și plângea de-ți rupea inima. Nu departe, ascunsă în tufișuri, Shiegra, leoaica, se pregătea să sară asupra lui, cu gândul de a se ospăta cu copilașul la cină.

– Și ce-ai făcut, Ak? întrebă Regina pe nerăsuflăte.

– N-am făcut mare lucru, căci mă grăbeam să ajung să le salut pe nimfele mele. Dar i-am poruncit lui Shiegra să stea cu copilașul și să-l alăpteze ca să-și potolească foamea. I-am spus să dea de veste în toată pădurea, tuturor fiarelor și reptilelor, să nu care cumva să se atingă de copil.

– Mă bucur că ai procedat așa, spuse ușurată regina cea milostivă; de data aceasta însă, Necile nu mai răspunse ca un ecou la cuvintele acesteia, căci nimfa, animată de o hotărâre stranie, se îndepărtase brusc de grup.

Silueta ei vioaie își croi rapid drum pe cărările pădurii, până când ajunse la marginea marelui Burzee unde se opri să privească curioasă în jurul ei. Nu se mai aventurase niciodată atât de departe, căci Legea pădurii le așezase pe nimfe în adâncurile cele mai ascunse ale acesteia.

Necile știa prea bine că încalcă legea, dar gândul acesta nu-i putu opri cu nimic picioarele îndrăznețe. Era hotărâtă să vadă cu propriii ei ochi copilașul despre care le povestise Ak, căci nu mai zărise niciodată un pui de om. Toți nemuritorii erau făpturi în toată firea. Nu existau copii printre ei. Uitându-se atent printre copaci, Necile dădu cu ochii de copilașul din iarbă. Dormea dus acum, căci laptele supt de la Shiegra reușise să-l liniștească. Era suficient de mic încât să nu știe ce înseamnă pericolul; dacă era sătul, era pe deplin mulțumit.

Nimfa se strecură încetișor lângă copilaș și îngenunche pe iarbă, cu poalele rochiei ei lungi de culoarea frunzelor detrandafir așternându-se de jur împrejurul ei precum un norișor pufoș. Întreaga ei înfățișare adorabilă trăda curiozitatea și surpriza, dar mai presus de toate o compasiune blândă, maternă. Copilul era un nou-născut durduliu și roz. Era complet neajutorat. În timp ce nimfa îl privea lung, pruncul deschise ochii, îi zâmbi și întinse spre ea brațele dolofane. Într-o clipită, Necile îl ridică în brațe și o luă la sănătoasa pe potecile pădurii.

3. Adopția

Mai Marele Pădurilor se ridică brusc, cu sprâncenele încruntate.

– E o prezență ciudată în pădure, spuse el.

Atunci Regina și nimfele ei se întoarseră și o văzură pe Necile stând în fața lor, cu copilașul adormit pe care-l strângea la piept și cu o privire sfidătoare în ochii de un albastru adânc.

Rămaseră nemișcați preț de o clipă, nimfele pline de surpriză și consternare, Mai Marele Pădurilor luminându-se treptat în timp ce privea lung la preafrumoasa nemuritoare ce încălcase cu bună știință legea. Atunci marele Ak, spre uimirea tuturor celor de față, își așeză ușor mâna pe pletele unduitoare ale lui Necile și o sărută pe frunte.

– Din câte știu eu, e pentru prima dată când o nimfă mă sfidează și îmi nesocotește legile, spuse el cu blândețe. Cu toate astea, în adâncul sufletului meu, nu găsesc nici un cuvânt de dojană. Care-ți e dorința, Necile?

– Dă-mi voie să păstrez copilul, răspunse ea începând să tremure și căzându-i rugătoare la picioare.

– Aici, în pădurea Burzee, unde n-a călcat vreodată picior de om? o întrebă Ak.

– Aici, în pădurea Burzee, răspunse curajoasă nimfa. Aici e casa mea, iar eu m-am plictisit să nu am nimic de făcut. Dă-mi voie să mă ocup de copilaș. Doar vezi bine cât e de neputincios și de neajutorat. Cu siguranță că nu poate face vreun rău pădurii Burzee sau Mai Marelui Pădurilor din întreaga Lume!

– Și Legea, copilă, Legea? strigă Ak cu asprime.

– Legea e făcută de Mai Marele Pădurilor, răspunse Necile. Dacă el mi-ar da voie să am grijă de pruncul pe care el însuși l-a salvat de la moarte, cine oare din întreaga lume să-mi stea în cale?

Regina Zurline, care ascultase cu băgare de seamă întreaga conversație, bătu bucuroasă din palme la auzul răspunsului dat de nimfă.

– Oh, Ak, mi se pare că te-a cam încolțit! exclamă ea, râzând. Acum, te rog eu mult, dă ascultare rugăminții lui Necile.

Mai Marele Pădurilor își mângâie ușor barba sură, așa cum obișnuia să facă ori de câte ori cădea pe gânduri.

– Am să-i dau voie să păstreze copilul și am să-i ofer întreaga mea protecție. Dar vă avertizez că este pentru prima dată când îndulcesc Legea, și prin urmare și pentru ultima dată. Nici odată de acum încolo, până la sfârșitul lumii, nu va mai exista vreodată vreun muritor adoptat de vreun nemuritor. Altfel ar însemna să renunțăm la prea fericita noastră existență, în favoarea uneia plină de greutate și neliniști. Noapte bună, dragele mele nimfe!

Atunci Ak se făcu nevăzut din mijlocul lor, iar Necile se grăbi spre căsuța ei făcută dintr-un umbrar de verdeață ca să se bucure din plin de comoara pe care o descoperise.

4. Crăciun

Următoarea zi făcu din căsuța lui Necile cel mai cunoscut loc din Pădure: Nimfele se adunară în jurul ei și al copilului care-i adormise în brațe, scoțând exclamații de curiozitate și de încântare. Nu mai conteneau să aducă laude la adresa bunăvoinței Marelui Ak care îi dăduse voie să păstreze copilul și să aibă grijă de el. Însăși Regina veni să se uite la fețișoara lui inocentă și copilăroasă și să-i țină mânuța neajutorată și durdulie în palma ei cea frumoasă.

– Ce nume să-i punem, Necile? întrebă ea zâmbitoare. Știi, trebuie să-i punem un nume.

– Haideți să-i spunem Claus¹, răspunse Necile, căci asta înseamnă „cel mic“.

– Cred că ar fi mai bine să-i spunem „Neclaus²“, răspunse Regina, căci asta înseamnă „micuțul lui Necile“.

¹ În textul original apare numele Claus care a fost tradus peste tot drept Crăciun pentru a asigura uniformitatea traducerii (nota traducătorului).

² Unii oameni îi scriu numele Nicklaus, iar alții Nicolas, motiv pentru care Moș Crăciun este cunoscut în unele regiuni drept Sfântul Nicolae. Însă bineînțeles că Neclaus este numele său corect, Claus (Crăciun) fiind numele dat de mama sa adoptivă, frumoasa nimfă Necile (nota autorului).

Nimfele bătură din palme pline de încântare, iar copilul primi numele de Neclaus, deși lui Necile îi plăcea să-i spună Claus, sau Crăciun, multe dintre surorile ei urmându-i mai apoi exemplul.

Necile adună mușchiul cel mai fin din toată pădurea pentru Crăciun și-i făcu un pat în propria ei cameră. Cât despre ale gurii, copilul nu ducea lipsă de nimic. Nimfele căutară peste tot în pădure clopoței în formă de uger ce cresc în arborii de *goa*, care mustesc de lapte dulce. Căprioarele cu ochi blânzi contribuă cu o parte din laptele lor pentru a-l ajuta pe micuț, în timp ce Shiegra, leoaica, nu de puține ori se strecura lângă copil în căsuța lui Necile ca să-l alăpteze.

Prin urmare, micuțul înflorește și creștea pe zi ce trece, timp în care Necile îl învăță să vorbească, să meargă și să se joace.

Gândurile și vorbele lui erau blânde și plăcute, căci nimfele nu cunoșteau necazurile, iar sufletele lor erau pure și iubitoare. Copilul deveni odorul întregii păduri, căci porunca dată de Ak era ca fiarele și reptilele să nu-i facă nici un rău, așa că el mergea fără teamă oriunde dorea.

În curând, vestea că nimfele din Burzee adoptaseră un pui de om și că Marele Ak încuviințase acest lucru ajunse și la ceilalți nemuritori. Prin urmare, mulți dintre ei veniră să-l viziteze pe micul intrus și-l priviră cu cel mai mare interes. Mai întâi veniră rylii, verișori primari cu driadele, deși sunt atât de diferiți. Rylii trebuie să aibă grijă de flori și de plante, așa cum nimfele se îngrijesc de copacii pădurii. Colindă lumea în lung și-n lat după hrana necesară rădăcinilor plantelor cu flori, iar culorile strălucitoare ale florilor se datorează substanțelor puse în pământ de ryli, care sunt mai apoi purtate în vinișoarele rădăcinilor și în corpul plantelor ajunse astfel la maturitate. Rylii sunt un popor tare ocupat de felul lor, căci florile lor înflorește și se veștejesc continuu, dar sunt ființe vesele, prietenoase și foarte îndrăgite de ceilalți nemuritori.

Veniră mai apoi și knookii a căror îndatorire este să se ocupe de animalele pământului, atât cele domestice cât și cele sălbatice. Knookii au o misiune grea, căci multe dintre fiare sunt nesupuse și nu acceptă restricțiile. În cele din urmă însă, ei știu cum să le ia și veți găsi că anumite legi ale knookilor sunt

respectate până și de cele mai feroase animale. Grijile îi fac pe knooki să arate îmbătrâniți, ponosiți și aduși de spate, iar firea lor e un pic dură din pricina faptului că se confruntă neînterupt cu creaturile sălbatice. Cu toate acestea, ei sunt de cel mai mare folos omenirii și lumii în general, căci legile lor sunt singurele pe care ființele pădurii le recunosc, cu excepția celor ale Mai Marelui Pădurilor.

Sosiră apoi și zânele, îngerii păzitori ai oamenilor, care erau peste măsură de curioase cu privire la adoptarea lui Crăciun, deoarece legile lor le interziceau să devină familiare cu oamenii. Au existat cazuri când zânele li s-au arătat oamenilor și chiar au vorbit cu aceștia, însă ele au îndatorirea de a avea grijă de viețile lor pe nevăzute și pe neștiute, iar dacă vi se pare vreodată că unii oameni ar fi favorizați, acest lucru se datorează faptului că și-au câștigat cinstită această distincție, căci trebuie să știți că zânele sunt ființe cât se poate de corecte și de imparțiale. Însă ideea de a adopta un pui de om nu o avuseseră niciodată, căci acest lucru era în totalitate potrivnic legilor lor. Așadar, erau cât se poate de curioase să-l vadă pe micul străin adoptat de Necile și de surorile ei.

Crăciun privea la nemuritorii ce roiau în jurul lui cu ochi neînfricați și buze zâmbitoare. Stătea cocoțat pe umerii rylilor veseli, trăgea neastâmpărat de bărbile sure ale knookilor încruntați, își așeza căpșorul cu zulufi pe sânul delicat al prea frumoasei Regine. Iar rylilor le plăcea la nebunie sunetul râsului său; knookii îl îndrăgeau pentru curajul lui, în timp ce zânele se dădeau în vânt după inocența de care dădea dovadă.

Băiețașul reuși să și-i facă pe toți prieteni și le cunoscă îndeaproape legile. Nu strivea nici măcar o floare sub picioarele sale ca să nu-i supere pe rylii cei prietenoși. Nu se lega niciodată de fiarele pădurii ca să nu-i înfurie pe knooki. Ținea din toată inima la zâne dar, neștiind nimic despre oameni, nu înțelegea că era singurul din rasa lui căruia i îngăduise să se împrietenească cu ele.

Într-adevăr, Crăciun ajunsese la convingerea că era singurul dintre toate făpturile pădurii care nu avea semen. Pentru el, pădurea era întreaga lume, căci habar nu avea că mai existau

milioane de făpturi omenești care luptau să trăiască de pe o zi pe alta și trudeau din greu.

Iar el era fericit și mulțumit.

5. Mai Marele Pădurilor

Anii se scurgeau cu repeziciune în pădurea Burzee, căci nimfele nu aveau nevoie să socotească timpul în vreun fel. Nici măcar secolele nu aduceau nici o schimbare asupra delicatelor ființe, căci ele rămâneau de-a pururi aceleași: nemuritoare și neschimbate.

Cu toate acestea însă, Crăciun, care era muritor, se îndrepta pe zi ce trece spre maturitate. Necile era nemulțumită de faptul că se făcuse prea mare pentru a-l mai putea ține la piept și că începuse să-și dorească alte feluri de mâncare decât laptele. Piciorarele sale viguroase îl îndreptară spre inima pădurii de unde-și făcea provizii de nuci și fructe de pădure, de rădăcini dulci și îndestulătoare care erau mai mult pe placul stomacului său decât laptele. Căuta din ce în ce mai rar cămăruța lui Necile, până când ajunsese să vină acasă numai pentru a dormi.

Nimfa, care ținea la el din tot sufletul, era cât se poate uluită de natura schimbătoare a protejatului său și ajunsese să-și schimbe propriul ei mod de viață ca să-i facă toate mofturile. Îl însoțea mereu pe toate potecile pădurii la fel ca și multe dintre surorile sale, explicându-i în timp ce mergeau toate misterele pădurii imense, obiceiurile și felul de a fi ale ființelor care trăiau la umbra acesteia.

Micul Crăciun ajunsese să înțeleagă limba sălbăticiunilor, dar nu reușea niciodată să le priceapă firea ursuză și îmbufnată. Doar veverițele, șoarecii și iepurașii păreau să aibă firi vesele și jucăușe, și cu toate acestea băiețelul râdea ori de câte ori pantera mârâia amenințător și trăgea de blana lucioasă a ursului când creatura mârâia și-și arăta amenințător colții. Oricum mârâiturile și colții dezveliți nu însemnau că erau supărați pe Crăciun, așadar ce importanță mai avea?

Știa să imite cântecul albinelor, să recite poeziile florilor pădurii și să povestească istoria oricărei bufnițe din Burzee. Îi

ajuta pe ryli să-și hrănească plantele și pe knooki să-și țină în frâu animalele. Micii nemuritori îl priveau ca pe o ființă privilegiată, special protejată de Regina Zurline și de nimfele ei și ocrotită de însuși marele Ak.

Într-o bună zi, Mai Marele Pădurii reveni în pădurea Burzee. Vizitase pe rând toate pădurile sale din întreaga lume, iar acestea erau cât se poate de numeroase și de întinse.

Abia când intră în poiana unde se adunaseră Regina și nimfele sale pentru a-l întâmpina, Ak își aduse aminte de copilul pe care Necile îl adoptase. În timp ce stătea în mijlocul nemuritorilor acela cumsecade, zări un tânăr voinic și cu umeri largi care, când stătea în picioare, ajungea până la umerii Mai Marelui Pădurilor însuși.

Ak se opri tăcut și încruntat ca să-i arunce o privire pătrunzătoare lui Crăciun. Ochii lui limpezi îi întâlniră pe ai săi într-o clipită și Mai Marele Pădurilor scoase un oftat de ușurare de îndată ce observă profunzimea lor liniștită și intui sufletul curajos și inocent al tânărului. Cu toate acestea, pe când stătea lângă frumoasa Regină, iar potirul auriu umplut cu nectar rar trecea pe la buzele tuturor, Mai Marele Pădurilor era nefiresc de tăcut și de rezervat și-și mângâie de multe ori barba cu o mișcare gânditoare.

O dată cu sosirea dimineții, îl luă pe Crăciun deoparte într-un fel binevoitor și-i spuse:

– Ia-ți rămas bun pentru o vreme de la Necile și de la surorile sale, căci am de gând să te iau cu mine în călătoria mea prin lume.

Aventura era pe placul lui Crăciun care cunoștea prea bine onoarea de a fi tovarășul Mai Marelui Pădurilor din întreaga lume. Însă Necile plânse pentru prima oară în viața ei și se încheștă de gâtul lui ca și cum nu-i venea să-l lase să plece. Nimfa care-i fusese mamă acestui tânăr voinic era la fel de grațioasă, de fermecătoare și de frumoasă ca pe vremea când avusese curajul să-l înfrunte pe Ak cu pruncul strâns la piept, iar dragostea ei pentru el era la fel de mare ca și atunci. Ak privi la ei doi cum stăteau îmbrățișați de parcă ar fi fost frate și soră și-și luă din nou aerul acela gânditor.

Luându-l pe Crăciun deoparte într-o poiană din pădure, Mai Marele spuse:

– Prinde-te cu mâna de brâul meu și ține-te bine în timpul călătoriei noastre prin văzduhuri, căci acum vom străbate lumea de la un capăt la altul și vom arunca o privire asupra oamenilor din care te tragi.

Aceste cuvinte îl uimiră peste măsură pe Crăciun, căci până atunci se crezuse unicul din rasa sa pe toată fața pământului. Cu toate acestea, se prinse zdravăn de brâul marelui Ak, neputând să scoată o vorbă din pricina uimirii pe care o încerca.

Atunci imensa pădure din Burzee păru să le alunece de sub picioare, iar tânărul se trezi că străbate cu viteză cerurile înalte.

La scurt timp, se zăriră niște turle sub ei, în timp ce privirea le căzu pe niște clădiri de toate formele și culorile. Era o așezare omenească, iar Ak, care se oprise cu scopul de a coborî, îl duse pe Crăciun spre zidurile sale. Apoi Mai Marele spuse:

– Atât timp cât te ții bine de brâul meu, vei rămâne nevăzut de ochii tuturor făpturilor omenești, iar tu le vei putea vedea cât se poate de clar. Dacă dai drumul strânsorii, să știi că asta îți va aduce despărțirea pe vecie de mine și de casa ta din Burzee.

Una dintre primele legi ale Pădurii este ascultarea, iar lui Crăciun nici prin cap nu-i trecea să nesocotească dorința Mai Marelui Pădurilor. Se prinse strașnic de brâu și rămase *invizibil*.

Mai apoi, cu fiecare clipă petrecută în așezarea aceea, uimirea tânărului crescuse din ce în ce mai mult. El, cel care se crezuse conceput aparte față de celelalte făpturi, descoperea acum că pământul era înțesat de făpturi asemenea lui.

– Într-adevăr, spuse Ak, nemuritorii sunt puțini la număr, dar muritorii sunt câtă frunză și iarbă.

Crăciun privea atent la semenii săi. Vedea fețe triste, fețe fericite și cutezătoare, chipuri plăcute, neliniștite sau binevoitoare, amestecate toate într-un amalgam ciudat. Unele făpturi trudeau din greu, altele mergeau țănoșe și pline de sine; unele erau grave și gânditoare, în timp ce altele păreau fericite și mulțumite. Erau oameni de toate felurile acolo ca și pretutindeni, iar Crăciun găsi tot atâtea motive de încântare, cât și de întristare.

Luă mai cu seamă aminte la copii – la început cu un aer curios, apoi atent și mai pe urmă cu dragoste. Îmbrăcați în zdrențe, micuții se tăvăleau în colbul de pe ulițe, jucându-se cu cioburi și pietricele. Alții, frumos îmbrăcați, stăteau proptiți în perne și li se dădeau bomboane. Și cu toate acestea, lui Crăciun i se păru că micuții celor bogați nu erau cu nimic mai fericiți decât cei care se jucau cu pietricele în praf.

– Copilăria este vremea celei mai mari fericiri a omului, spuse Ak continuând parcă gândurile tânărului. Doar pe parcursul acestor ani de desfătare inocentă, cei mici sunt lipsiți de orice griji.

– Ia spune-mi, întrebă Crăciun, de ce nu sunt toți copiii aceștia la fel?

– Pentru că se nasc unii în bordeie, alții în palate, răspunse Mai Marele. Diferențele de avere dintre părinți duc și la diferențele dintre copii. Unii sunt atent îngrijiți și înveșmântați în mătăsuri și pânzeturi dintre cele mai frumoase, alții sunt neglijăți și îmbrăcați în zdrențe.

– Și cu toate astea, toți par să fie la fel de drăgălași și de frumoși, spuse Crăciun gânditor.

– Da, atâta vreme cât sunt copii, fu de acord Ak. Bucuria lor constă în a trăi și nu se obosesc să gândească. În timp însă, judecata omenească pune stăpânire pe ei și încep să creadă că trebuie să lupte și să se agite, să trudească și să nu-și afle astâmpărul ca să obțină bogățiile pe care oamenii le îndrăgesc atât de mult. Lucrurile astea nu există în pădurea în care ai fost crescut.

Crăciun tăcu o vreme. Apoi întrebă:

– Cum se face că eu am fost crescut în pădure, printre cei care nu-mi sunt semeni?

Atunci Ak îi povesti blajin despre copilăria sa: cum fusese abandonat la marginea pădurii și lăsat drept pradă sălbăticiunilor, cum Necile, nimfa cea iubitoare, îl salvase și îl crescuse sub protecția nemuritorilor.

– Și cu toate astea, eu nu sunt dintre ai lor, spuse Crăciun dus pe gânduri.

– Da, nu ești dintre ai lor, răspunse Mai Marele Pădurilor. Nimfa care te-a crescut ca o mamă acum îți pare mai degrabă ca o soră. Curând, când vei îmbătrâni și vei încărungi, o să arate

mai degrabă ca fiica ta. Și nu la mult timp după asta, nu vei mai fi decât o amintire, în timp ce ea va rămâne tot Necile.

- Atunci de ce se mai nasc oamenii, dacă tot trebuie să moară într-o bună zi? întrebă băiatul.

- Totul moare, cu excepția lumii înseși și a păzitorilor ei, răspunse Ak. Cât trăiești, totul pe lumea asta are un sens. Cei înțelepți caută să se facă utili lumii, căci cei utili cu siguranță vor mai trăi o a doua viață.

Crăciun nu reuși să înțeleagă o mare parte din cele auzite, însă începu să-și dorească să le fie de folos semenilor săi, așa că rămase gânditor și serios în timp ce-și reluară călătoria.

Vizitară nenumărate case omenești din multe colțuri ale lumii și-i văzură pe țărani trudind pe câmpii, pe războinici avântându-se în lupta crâncenă, pe negustori vânzându-și mărfurile în schimbul unor bucăți de metal alb și galben. Pretutindeni, ochii lui Crăciun îi căutau cu dragoste și milă pe copii, căci gândul la propria sa copilărie neajutorată răsuna puternic în adâncul său și voia să-i ajute pe micuții cei nevinovați din specia sa, așa cum și el fusese ajutat odinioară de nimfa cea milostivă.

Zi după zi, Mai Marele Pădurilor și discipolul său străbătura pământul, Ak vorbindu-i prea puțin tânărului care se ținea strâns de brâul lui, dar purtându-l în toate locurile unde ar fi putut cunoaște traiul ființelor umane.

În cele din urmă, se întoarseră în bătrâna pădure Burzee unde Mai Marele îl lăsă pe Crăciun în mijlocul nimfelor ce-l așteptau nerăbdătoare împreună cu Necile.

Expresia feței lui Ak era acum una calmă și liniștită, în schimb cea a lui Crăciun devenise extrem de gânditoare. Necile oftă la vederea schimbării fiului ei adoptiv ce fusese tot timpul vesel și zâmbitor până la acea vreme și-i trecu prin minte că existența băiatului nu va mai putea fi aceeași după călătoria făcută împreună cu Mai Marele Pădurilor.

7. Crăciun părăsește pădurea

Când Regina Zurline atinse potirul de aur cu buzele ei gingașe și îl trecu mai departe în cinstea întoarcerii călătorilor,

Mai Marele Pădurilor din lume, care nu scosese nici o vorburi până atunci, își întoarse privirea spre Crăciun și spuse:

– Ei, bine?

Băiatul pricepu pe dată și se ridică încet în picioare lângă Necile. Ochii săi dădură roată nimfelor sale dragi de care își aducea aminte ca fiindu-i prietene neprețuite, însă lacrimile îi izvorau din ochi încețoșându-i privirea, așa că fu nevoit să se uite drept la Mai Marele Pădurilor.

– Am fost neștiutor, spuse el cu simplitate, până când Marele Ak, în bunătatea sa, m-a învățat cine și ce sunt. Voi, cele care trăiți atât de fericite în căsuțele voastre din pădure, veșnic tinere, frumoase și nevinovate, nu sunteți compania potrivită pentru un pui de om. Căci i-am privit pe oameni, condamnați să trăiască într-un spațiu restrâns pe fața pământului, să trudească din greu pentru cele trebuincioase, să îmbătrânească și apoi să se ofilească precum frunzele toamnei. Și cu toate astea, fiecare om are propria lui misiune, și anume aceea de a lăsa lumea într-o stare mai bună decât aceea în care a găsit-o. Eu fac parte din rasa oamenilor și locul meu este printre oameni. Inima mea vă va fi veșnic recunoscătoare pentru grija arătată bietului și neajutoratului copil pe care l-ați adoptat, cât și pentru dragostea arătată de-a lungul copilăriei mele. Draga mea mamă adoptivă, am să te iubesc și am să te respect cât voi trăi, spuse el și se opri să-i sărute fruntea cea albă a lui Necile. Trebuie însă să vă părăsesc ca să iau parte la marea bătălie la care este condamnată omenirea și să-mi trăiesc viața în propriul meu fel.

– Și ce ai de gând să faci? întrebă gravă Regina.

– Trebuie să mă dedic grijii pentru copiii oamenilor și să încerc să-i fac fericiți, răspunse el. Având în vedere că grija voastră pentru un biet copil mi-a adus atât de multă fericire și putere, mi se pare corect și drept să-mi dedic viața fericirii altor copii. În felul acesta, amintirea iubitoarei nimfe Necile se va înrădăcina în inimile a mii de copii din rasa mea de-a lungul multor ani ce vor urma, iar fapta ei cea milostivă va fi povestită în cântece și istorioare atâta timp cât lumea va dăinui. Așa este, Stăpâne?

– Așa este, răspunse Ak și, ridicându-se în picioare, continuă: Cu toate acestea, nu trebuie să uităm un lucru. Prin faptul

că ai fost adoptat drept copilul pădurii și al nimfelor celor voioase, ai câștigat o distincție care te va deosebi pentru totdeauna de cei asemeni ție. Prin urmare, când vei merge în lumea oamenilor, te vei bucura în continuare de protecția Pădurii, iar puterile de care te bucuri acum vor rămâne alături de tine ca să te ajute în misiunea ta. De te vei afla la ananghie, îi poți chema oricând în ajutor pe ryli, pe knooki și pe zâne, iar ei te vor ajuta cu dragă inimă. Eu, Mai Marele Pădurilor din întreaga Lume, am spus aceasta, iar cuvântul meu este lege!

Crăciun privi recunoscător spre Ak.

– Acest lucru mă va face atotputernic printre oameni, răspunse el. Protejat fiind de prieteni atât de buni, aş putea face fericiti mii de copii. Mă voi strădui din răputeri să-mi fac treaba și știu că ființele pădurii îmi vor da tot ajutorul și prietenia lor.

– Așa vom face! spuse serioasă prea frumoasa Regină.

– Așa vom face! strigară rylii cei veseli, râzând.

– Așa vom face! se auziră și knookii cei încovoiați.

– Așa vom face! exclamă cu mândrie nimfele gingașe.

Dar Necile nu scoase o vorbuliță. Nu făcu decât să-l cuprindă pe Crăciun cu brațele și să-l sărute dragăstos.

– Lumea e mare, continuă băiatul întorcându-se din nou spre prietenii săi credincioși, dar oameni sunt peste tot. Am să-mi încep misiunea aici, lângă prietenii mei, așa încât dacă dau de necazuri, să pot veni la voi în pădure după ajutor și sfaturi.

Spunând acestea, îi privi pe toți cu dragoste și se întoarse. Nu era nevoie să-și ia rămas bun, dar pentru el dulcea viață în sălbăticia pădurii luase sfârșit. Plecase pentru a da piept cu soarta sa – soarta rasei umane – aceea de a-și face griji și de a trudi.

Dar Ak, cunoscând sufletul băiatului, fu milostiv și-i călăuzi pașii.

Străbătând Burzee și ieșind în marginea sa dinspre răsărit, Crăciun ajunse în Valea Râsetelor Hohaho. De-o parte și de alta se aflau dealuri înverzite, iar un pâraiaș șerpuia printre ele pentru a se face nevăzut undeva departe, dincolo de vale. În spatele lui se afla pădurea întunecată, iar la capătul îndepărtat al văii se întindea o câmpie largă. Privirea tânărului, în care se reflectaseră până acum gândurile lui apăsătoare, devenea acum din ce în ce

mai luminoasă în timp ce rămăsese nemișcat, privind spre Valea Râsetelor. Apoi, dintr-odată, ochii săi sclipiră aidoma stelelor într-o noapte încremenită și se înveseliră, devenind mai mari.

Căci la picioarele sale, ciuboțica-cucului și margaretele îi zâmbeau prietenos; briza adia vesel, fluturându-i în vânt șuvițele de păr de pe frunte; pârlăiașul se amuza zglobiu în timp ce unduia peste pietricele și șerpuia de-a lungul cotiturilor înverzite ale malurilor sale; albinele cântau vesel în timp ce zburau de pe pădăii pe narcise; găzele zumzăiau fericite în iarba înaltă, iar razele soarelui scânteiau plăcut peste întreaga priveliște.

– Aici, strigă Crăciun, întinzând brațele pentru a cuprinde într-o îmbrățișare întreaga vale. Aici va fi casa mea!

Asta s-a întâmplat acum mulți, mulți ani în urmă. De atunci, acolo e căminul lui. Acolo e căminul lui și în ziua de azi.

MATURITATEA

1. Valea Râsetelor

Când Crăciun poposi în vale, aceasta era pustie, cu excepția ierbii, a pârâului, a florilor câmpului, a albinelor și a fluturilor. Dacă era să-și stabilească acolo căminul și să trăiască după legea oamenilor, atunci trebuia să aibă o casă. Acest lucru îl puse în încurcătură la început, dar pe când ședea zâmbitor în lumina soarelui, îl descoperi brusc lângă el pe bătrânul Nelko, slujitorul Mai Marelui Pădurilor. Nelko avea un topor puternic și lat, cu o lamă ce strălucea precum argintul lustruit. Îl puse în mâinile tânărului și apoi dispăru fără să scoată o vorbă.

Crăciun pricepu pe dată și, îndreptându-se spre marginea pădurii, alese câteva trunchiuri de copaci căzuți la pământ pe care începu să-i curețe de crengile uscate. Nu-l lăsa inima să taie un copac verde. Viața pe care o dusesese alături de nimfele care păzeau pădurea îl învățase că un copac viu este sacru, fiind o ființă înzestrată cu sentimente. Dar în ceea ce privea copacii uscați și căzuți la pământ, lucrurile stăteau diferit. Aceștia își împliniseră misiunea ca membri activi ai comunității pădurii, iar acum era mai potrivit ca resturile lor să satisfacă nevoile omului.

Toporul mușca adânc din trunchiuri la fiecare lovitură. Părea să aibă o forță aparte, iar Crăciun nu trebuia decât să-l rotească și să-l ghideze.

Când umbrele începură să-și facă apariția peste dealurile verzi pentru a poposi deasupra văii peste noapte, tânărul reușise deja să cioplească o mulțime de trunchiuri egale ca lungime și

numai bune ca formă ca să ridice o casă aidoma acelor pe care le văzuse la oamenii cei mai săraci. Apoi, hotărât fiind să aștepte până a doua zi ca să îmbine trunchiurile, Crăciun se hrăni cu câteva rădăcini dulci pe care știa unde să le găsească, bău pe săturate din apa pârâiașului cel vesel și se întinse să doarmă pe iarbă, căutând mai întâi un loc unde nu creșteau flori ca nu cumva greutatea trupului său să le strivească.

Și-n timp ce dormea liniștit respirând miresmele minunatei văi, Spiritul Fericirii se strecură în inima sa și alungă de acolo orice teamă, orice grijă și orice îndoială. Chipul său nu mai avea să fie vreodată întunecat de neliniști, iar greutatea vieții nu mai aveau să-l apese vreodată ca o povară. Căci Valea Râsetelor îl adoptase și ea.

Ce bine ar fi să putem trăi toți în locul acela încântător! Dar poate că atunci ne-am înghesui cam prea tare. De secole întregi, locul acela își așteptase stăpânul. Să fi fost oare soarta cea care-l convinsese pe Crăciun să se stabilească în acea vale fericită? Sau să fi fost tovarășii lui cei grijulii, nemuritorii, care îi îndreptaseră pașii ce plecaseră din Burzee în căutarea unui cămin pe lumea asta?

Cert este că de îndată ce luna se ivi deasupra dealurilor și scăldă cu razele sale blânde trupul străinului adormit, Valea Râsetelor se umplu de siluetele încovoiate și ciudate ale knookilor cei prietenoși. Ființele acestea nu scoaseră un sunet, dar munciră cu însuflețire și pricepere. Buștenii pe care Crăciun îi sculptase cu toporul său strălucitor au fost cărați undeva lângă pârâu și așezați unul peste altul, și o căsuță zdravănă și spațioasă a fost construită în timpul nopții.

De dimineață, păsărelele invadară valea, iar trilurile lor, atât de rar auzite în inima pădurii, îl treziră pe străin. Se frecă la ochi ca să dea la o parte perdeaua de pe pleoape și privi în jur. Dădu cu ochii de casă.

– Trebuie să le mulțumesc knookilor pentru asta, spuse el plin de recunoștință. Se îndreptă apoi spre casă și intră în ea. Dădu peste o încăpere mare cu un cămin într-un capăt și o masă și o bancă în mijloc. Lângă cămin se afla un dulap. Undeva în spate se mai vedea o ușă. Crăciun trecu și de aceasta și văzu o cameră mai mică cu un pat aflat lângă perete și un set

de scăunele pe o platformă puțin mai ridicată. Pe pat se aflau o mulțime de straturi de mușchi uscat adus din Pădure.

– E într-adevăr un palat! exclamă Crăciun zâmbind. Trebuie să le mulțumesc încă o dată knookilor, atât pentru buna cunoaștere a nevoilor unui om, cât și pentru munca făcută în locul meu.

Ieși din noua sa casă cu sentimentul că nu era chiar singur pe lumea asta, cu toate că alesese să părăsească viața din pădure. Prietenii nu se desfac ușor, iar nemuritorii se aflau pretutindeni.

Când ajunse la pârau, bău din apa pură și se așeză apoi pe mal ca să amuze pe seama nenumăratelor giumbușlucuri ale valurilor mici ce se înghionteau de stânci și se întreceau disperate mai apoi pentru a vedea care dintre ele va ajunge primul la următorul cot. Și pe când ele se depărtau, ascultă cu luare aminte cântecul lor:

*Alegăm, ne îmbrâncim, uite-așa curgem la vale,
Nici un val nu trece agale,
Toate sunt prea încântate
Toate sunt prea agitate
Se ridică-n stropi zglobii
Și se sparg în picuri mii.*

Mai apoi, Crăciun căută rădăcini bune de mâncat, în timp ce narcisele își ridicară ochișorii spre el și-și fredonară cântecelel minunat:

*Flori frumoase, flori prea rare
Și nespuse de răpitoare
Cu miresme îmbătătoare
Și culori prea sclipitoare.*

Crăciun izbucni în râs la auzul vocii floricelelor ce-și cântau fericirea în timp ce se înclinau grațios din tulpini. Pe când razele soarelui cădeau blând peste chipul său, la urechi îi ajunse un alt cântecel:

*Raze calde, lucitoare
Scaldă câmpia în soare
Zi de zi tot alintând
Tot ce mișcă pe pământ!*

– Da! strigă Crăciun drept răspuns. Totul e plin de veselie și de fericire aici. Valea Râsetelor este valea păcii și a veseliei.

Își petrecu ziua stând de vorbă cu furnicile și cu gâzele și schimbând glume cu fluturii cei zglobii. Când veni seara, se-ntinse în patul său cu mușchi fin și dormi dus.

Atunci își făcură apariția zânele, vesele dar în același timp tăcute, care aduseră cu ele cratițe și tigăi, farfurii și toate celelalte unelte necesare unui muritor pentru a găti și pentru a se simți în largul său. Umplură cu acestea dulapul și căminul, iar la sfârșit lăsară un costum din lână pe scăunelul de lângă pat.

Când se trezi, Crăciun se frecă din nou la ochi și începu să râdă, mulțumind cu voce tare zânelor și Mai Marelui Pădurilor care le trimisese acolo. Cercetă cu însuflețire toate lucrurile acelea noi, întrebându-se din când în când la ce serveau unele dintre ele. Numai că, pe vremea când mâinile sale se prinseseră de brâul Marelui Ak și vizitase așezările oamenilor, ochii săi observaseră toate obiceiurile și deprinderile rasei din care făcea parte și el. Așadar, privind la cadourile aduse de zâne, intuit că Mai Marele Pădurilor se aștepta ca el să trăiască de acum încolo în același chip ca și semenii săi.

– Asta vrea să însemne că trebuie să ar pământul și să plantez porumb, se gândi el în sinea lui, astfel încât să pot strânge suficientă mâncare până la sosirea iernii.

Dar pe când stătea el în valea aceea plină de iarbă, își dădu seama că pentru a ara pământul, ar fi trebuit să distrugă o mulțime de flori frumoase lipsite de apărare și pe deasupra și o mulțime de firicele gingașe de iarbă. Iar el nu se putea îndura să facă acest lucru.

Prin urmare, întinse brațele înainte și scoase un fluierat anume pe care-l învățase în pădure, strigând mai apoi:

– Ryli ai florilor de pe câmpii, veniți încoace!

O duzină de ryli mici și curioși își făcură pe dată apariția în fața lui salutându-l voios din cap.

Crăciun se uită la ei cu luare aminte.

– I-am cunoscut și i-am îndrăgit ani la rând pe frații voștri din pădure, spuse el. Și pe voi am să vă iubesc la fel, de îndată ce ne vom împrieteni. Pentru mine, legile ryliilor, fie ei din păduri sau de pe câmpii, sunt sacre. Nu am distrus niciodată cu bună știință vreo floare de care voi aveți atâta grijă, numai că trebuie să plantez grâne cu care să mă hrănesc de-a lungul iernii, și cum pot oare să fac asta fără să nimicesc aceste ființe mici care-mi cântă atât de frumos despre florile lor plăcut mirositoare?

Rylul galben, cel care are în grijă piciorul-cocoșului, răspunse:

– Nu te îngrijora, prietene Crăciun. Marele Ak ne-a vorbit despre tine. Ai ceva mai bun de făcut în viață decât să muncești pământul pentru a obține de-ale gurii. Deși noi, nefăcând parte din pădure, nu trebuie să ne supunem poruncilor Marelui Ak, suntem încântați să-i facem o favoare celui la care el ține atât de mult. Prin urmare, fă ceea ce ai de făcut. Noi, rylii din câmpii, ne vom ocupa de proviziile tale.

După acest discurs, rylii se făcură nevăzuți, iar Crăciun își scoase cu totul din cap gândul de a lucra pământul.

Când reveni în casuță, găsi un castron plin cu lapte așteptându-l pe masă. În dulap era pâine și o farfurie plină cu miere. Un coș plin de mere roșii și struguri proaspăt culeși îl așteptau și ei. Strigă cât putu de tare către rylii nevăzuți:

– Mulțumesc, prieteni!

Începu apoi să se înfrupte din hrana primită. De atunci, ori de câte ori i se făcea foame, nu trebuia decât să se uite în dulap unde găsea tot felul de bunătăți aduse de rylii cei prietenoși. Iar knookii tăiau și stivuiau cât de multe lemne puteau pentru căminul său, în timp ce zânele îi aduceau păături călduroase și haine.

Așa-și începu el viața în Valea Râsetelor cu ajutorul și prietenia nemuritorilor care se îngrijeau de toate trebuințele sale.

2. Cum a făcut Crăciun prima jucărie

Crăciun era negreșit plin de înțelepciune, căci norocul său nu făcuse decât să-i întărească dorința de a-i ajuta pe copiii din

30

propria sa rasă. Știa prea bine că planul său avea încuviințarea nemuritorilor, căci altfel nu l-ar fi ajutat atât de mult.

Așa că începu de îndată să cunoască oamenii. Străbătu valea până la câmpia din spatele ei și traversă întinderea în toate direcțiile pentru a ajunge la așezările oamenilor. Aceștia locuiau în case izolate sau în grupuri de case pe care le numeau sate, iar Crăciun găsi copii în aproape toate casele, fie ele mici sau mari.

Copiii ajunseră îndată să-i cunoască chipul radios și vesel și privirea blajină, iar părinții, care la început îl priviseră cu neîncredere din cauza prețurii acordate copiilor mai mult decât celor mari, au fost mai apoi mulțumiți că fetele și băieții își găsiseră un tovarăș de joacă ce părea dispus să-i amuze cu orice chip.

Prin urmare copii se hârjoneau și jucau tot felul de jocuri cu Crăciun, băieții cocoțându-se pe umerii săi, fetele cuibărindu-i-se în brațele puternice, iar copilandrii agățându-se de genunchii lui. Oriunde se întâmpla să fie, Crăciun era însoțit de clinchetul râsetelor de copiii, iar ca să înțelegem mai bine despre ce e vorba, trebuie să știți că în vremurile acelea copiii erau cu mult mai neglijanți decât în vremurile noastre și primeau mai puțină atenție din partea părinților lor, căroră li se părea o minune faptul că un om așa de cumsecade precum Crăciun își ocupa timpul încercând să le facă pruncii fericiți. Fiți siguri că toți cei care l-au cunoscut au fost fără îndoială extrem de fericiți. Chipurile triste ale celor săraci și exploatați se înseminau dintr-odată; schilozii zâmbeau în ciuda nefericirii lor, cei suferinzi uitau de gemetele de durere de îndată ce bunul lor prieten venea să le aline durerea.

Numai la impunătorul palat al Lordului Lerd și la castelul amenințător al Baronului Brown i s-a refuzat lui Crăciun intrarea. Desigur că erau copii în ambele locuri, dar servitorii de la palat îi trântiseră ușa în nas străinului, iar crâncenul baron îl amenință c-o să-l atârne într-un cârlig de fier de zidurile castelului. Prin urmare, bietul Crăciun a oftat și s-a întors la căsuțele sărăcăcioase unde era mai bine primit.

După o vreme, s-a apropiat iarna.

Florile începură să se ofilească și dispărură; gâzele se îngroapă adânc în pământ; fluturii părăsiră pajiștile, iar susurul pârâiașului deveni aspru, ca atins de răceală.

Într-o bună zi, fulgi mari umplură văzduhul Văii Râsetelor, dansând frenetic în timp ce se îndreptau spre pământ și acoperind cu un veșmânt de-un alb pur acoperișul casei lui Crăciun.

Noaptea Moș Gerilă bătu cu putere la ușă.

– Intră! strigă Crăciun.

– Ieși tu! răspuse Moș Gerilă, căci ai focul aprins înăuntru.

Prin urmare, Crăciun ieși din casă. Îl cunoscuse pe Moș Gerilă în Pădure și-l plăcea pe pezevenghiul ăsta jovial, cu toate că nu avea prea mare încredere în el.

– Ce-am să mă mai distrez în noaptea asta, Crăciun! strigă duhul. Ia uite ce vreme strașnică! Am să fac ravagii până dimineață, degerând nasuri, urechi și picioare.

– Moș Gerilă, dacă ții la mine, nu te lua de copii, îl imploră Crăciun.

– De ce? întrebă celălalt plin de uimire.

– Pentru că sunt delicați și neajutorați, răspuse Crăciun.

– Oh, dar cât îmi mai place să-i îngheț pe cei delicați! declară Moș Gerilă. Cei vârstnici sunt mai puternici și mă obosesc.

– Cei tineri sunt slabi și nu pot să-ți țină piept, spuse Crăciun.

– Așa-i, spuse Moș Gerilă îngândurat. În regulă, n-am să mă iau de nici un copil în noaptea asta. Sper să pot face față tentației, promise el. Noapte bună, Crăciun!

– Noapte bună!

Tânărul intră în casă și închise ușa, iar Moș Gerilă o luă la sănătoasa spre primul sat.

Crăciun aruncă un buștean pe foc care arse cu flacără vie. Lângă vatră stătea Blinkie, o pisică mare pe care o primise de la Peter, knookul. Avea o blană moale și lucioasă și torcea la nesfârșit plină de încântare.

– N-am să-i mai văd pe copii prea curând, îi spuse Crăciun pisicii care se opri din tors ca să-l asculte. Iarna a tăbărât pe noi, zăpada o să fie cât gardul multe zile în șir, iar eu nu o să am cum să mă joc cu micii mei prieteni.

Pisica ridică o lăbuță și se frecă gânditoare pe nas, dar nu-i răspuse. Atâta vreme cât focul ardea în sobă și Crăciun stătea pe scăunelul de lângă vatră, prea puțin îi păsa de vreme.

Astfel se scurseră multe zile și multe seri nesfârșite. Dula-pul era mereu plin, dar Crăciun se plictisi din pricina faptului

că nu avea nimic de făcut decât să pună lemne pe foc din stiva mare pe care i-o făcuseră knookii.

Într-o seară, luă o bucată de lemn și începu să o cioplească folosind cuțitul lui cel ascuțit. La început nu voise decât să-și omoare timpul în felul acesta, așa că fluiera și-i cânta pisicii în timp ce scobea porțiuni întregi din bucata de lemn. Pisica stătea cu botul pe labe și se uita la el, ascultând fluieratul stăpânului care-i plăcea chiar mai mult decât propriul ei tors.

În timp ce sculpta, Crăciun se uita când la pisică, când la băț, până când lemnul începu să capete o formă, iar forma aceea semăna cu un cap de pisică cu urechile ciulite.

Crăciun se opri din fluierat și începu să râdă, apoi atât el cât și pisica se uitară la figurina din lemn plini de uimire. Ciopli apoi ochii și nasul și rotunji partea de jos a capului astfel încât să-i facă și gâtul pe care stătea.

Pisica nu mai știa ce să facă acum, așa că se ridicase țeapănă ca și cum ar fi privit suspicioasă la ce ar fi putut urma.

Crăciun știa ce avea să urmeze. Capul îi dăduse ideea. Își înfigea cu grijă și cu dibăcie cuțitul, ciopliind încetișor corpul pisicii, pe care o concepu stând în șezut precum pisica din realitate, cu coada adusă împrejurul celor două picioare din față.

Îi trebui ceva timp, dar serile erau oricum lungi, iar el nu avea nimic mai bun de făcut. La sfârșit, plin de încântare, izbucni într-un hohot puternic de râs la vederea rezultatului muncii sale și așeză pe vatră pisica de lemn, acum terminată, în fața celei adevărate.

Pisica se uită la propria ei imagine, se zbârli supărată și scoase un mieunat sfidător. Pisica din lemn nu dădu nici o importanță supărării celeilalte, iar Crăciun se amuză din nou.

Atunci Blinkie se apropie de figurina din lemn ca s-o poată privi mai de aproape și s-o miroasă. Ochii și nasul îi arătau clar că făptura era din lemn, în ciuda înfățișării ei. Prin urmare, pisica reveni la locul și la torsul ei și-i aruncă priviri pline de admirație stăpânului ei cel dibaci, în timp ce se spăla pe față cu lăbuțele. Probabil că încerca aceeași mulțumire pe care o simțim cu toții când ne uităm la câte o fotografie reușită de-a noastră.

Însuși stăpânul pisicii era mulțumit de rodul muncii sale fără să aibă nici cea mai mică idee care era motivul. Pe bună

dreptate, avea toate motivele să fie fericit în acea seară și toți copiii din întreaga lume o dată cu el. Căci Crăciun făcuse astfel prima sa jucărie.

3. Cum au colorat rylii jucăriile

Liniștea se așternuse acum în întreaga Vale a Râsetelor. Zăpada o acoperea aidoma unei plăpumi albe nesfârșite ce se așezase în fața casei în care Crăciun stătea și puneă lemne pe foc. Pârâiașul gâlgâia sub un strat gros de gheață, iar toate plantele și insectele se cuibăriseră la pieptul naturii mame ca să se încălzească. Fața lunii era acoperită de nori negri, iar vântul, înnebunit după distracțiile de iarnă, împingea și învărtejea fulgii în atât de multe direcții, încât aceștia cu greu mai ajungeau să atingă pământul.

Crăciun auzi vântul șuierând și urlând în joacă sa și le mulțumi încă o dată knookilor pentru acoperișul plăcut de deasupra capului său. Blinkie se spăla leneș pe față și se uita atent la tăciunii din sobă cu o privire de profundă mulțumire. Pisica de jucărie ședea în fața celei adevărate și se uita drept înainte așa cum fac toate pisicile de jucărie.

Dintr-odată, Crăciun auzi un zgomot care suna diferit de vocea vântului. Suna mai mult ca un plâns de suferință și disperare.

Se ridică în picioare și ciuli urechile, dar vântul care se întetise brusc smuci ușa și făcu să zăngănească ferestrele ca să-i distragă atenția. Așteptă până când vântul obosi și-atunci, cu urechile încă ciulite, auzi încă o dată plânsul sfâșietor de suferință.

Își trase cu repeziciune haina, își puse căciula până peste ochi și deschise ușa. Vântul se năpusti înăuntru și împrăstie cenușa pe podea, involburând în același timp blana lui Blinkie atât de furios, încât pisica trebui să se ascundă sub masă. Atunci ușa se închise și Crăciun rămase afară, uitându-se neli-niștit în beznă.

Vântul râse și se zbungui încercând chiar să-l doboare din picioare, dar el se ținu bine. Fulgii zăpăciți îi intrau în ochi împăienjenindu-i privirea, dar el se frecă la ochi și se uită din nou.

Zăpada peste tot, zăpada albă și strălucitoare. Zăpadă acoperind pământul, zăpadă umplând văzduhurile.

Plânsetul nu se mai repetă.

Crăciun se întoarce ca să intre înapoi în casă, dar vântul îl prinse pe picior greșit, iar el se împiedică și căzu pe un troian de zăpadă. Mâna lui se afundă în morman și dădu peste ceva ce nu era zăpadă. Pipăi și, trăgând ușurel în afară spre el, descoperi că era vorba de un copil. Îl luă de îndată în brațe și intră cu el în casă.

Vântul îl urmă prin ușa deschisă, dar Crăciun o închise cu repeziciune. Așeză copilășul salvat pe vatră și, dând la o parte zăpada de pe el, descoperi că era Weekum, un băiețel ce locuia într-o căsuță din spatele Văii.

Crăciun îl înfolfi într-o pătură și-l curăță de gheața de pe mânuțe. La scurt timp, copilul deschise ochii și, dându-și seama unde se afla, zâmbi fericit. Atunci Crăciun încălzi un pic de lapte și hrăni încetișor copilul, în timp ce pisica se uita plină de curiozitate. În cele din urmă, micuțul se cuibări în brațele amicului său, oftă și adormi, iar Crăciun, pe deplin mulțumit de faptul că-l găsisese pe drumețul rătăcit, îl ținu strâns la piept în timp ce dormea dus.

Nemaiavând nici o răutate de făcut, vântul se cocoță pe deal și se rostogoli spre nord. Fulgii căpătară astfel răgazul de a se așeza pe pământ, iar Valea încremeni din nou.

Băiatul, care dormise pe cînste în brațele amicului său, deschise ochii și se ridică în capul oaselor. Apoi, așa cum fac toți copiii, privi de jur împrejurul camerei și descoperi lucrurile care-l înconjurau.

– Ce pisică frumoasă ai, Crăciun, spuse el în cele din urmă. Vreau s-o țin în brațe.

Numai că pisica nu fu de acord cu asta și fugi.

– Pisica cealaltă nu o să fugă, Crăciun, continuă băiatul. Dă-mi voie s-o țin în brațe.

Crăciun îi puse jucăria în brațe, iar băiatul o ținu drăgăstos la piept și-i sărută vârful urechiușei de lemn.

– Cum te-ai pierdut în vijelie, Weekum? Întrebă Crăciun.

– Pornisem spre casa mătușii mele și m-am rătăcit, răspunse Weekum.

– Ți-a fost frică?

– Era frig, spuse Weekum, iar zăpada îmi intra în ochi, așa că nu vedeam mare lucru. Atunci am continuat să merg până când am căzut în zăpadă fără să știu unde mă aflam de fapt, iar vântul sufla cu putere fulgii deasupra mea și m-a acoperit.

Crăciun îl mângâie încet pe cap, iar băiatul se uită în sus la el și-i zâmbi.

– Acum sunt bine, spuse Weekum.

– Da, slavă Domnului, răspuse Crăciun fericit. Acum am să te culc în patul meu și trebuie să dormi până dimineață când am să te duc înapoi la mama ta.

– Pot să dorm cu pisica? întrebă băiatul.

– Da, dacă așa vrei, răspuse Crăciun.

– Tare-i drăgălaș! spuse Weekum zâmbitor în timp ce Crăciun îl învelea în pături. Micuțul adormi pe dată cu jucăria din lemn în brațe.

Când se făcu dimineață, soarele puse stăpânire pe Valea Răsetelor pe care o inundă cu razele sale, așa că bunul Crăciun se pregăti să ducă înapoi mamei sale copilul rătăcit.

– Crăciun, pot să păstrez pisica? întrebă Weekum. E mult mai drăguță decât pisicile adevărate. Nu fuge, nu zgârie și nici nu mușcă. Pot s-o păstrez?

– Da, normal, răspuse Crăciun, fiind plăcut surprins că jucăria pe care o făcuse îi putea aduce bucurie copilului. Așa că-l înfășură pe băiat împreună cu pisica de lemn într-o haină calduroasă, cocoțându-l apoi pe umerii săi lați și pornind prin zăpada și troienele din vale și de pe câmpia din spatele căsuței sărăcicioase unde locuia mama lui Weekum.

– Uite! Mamă! strigă băiețelul de îndată ce intrară. Am o pisică!

Biata femeie vărsă lacrimi de bucurie că odorul îi fusese salvat și-i mulțumi lui Crăciun de nenumărate ori pentru fapta sa cea bună. Plecă așadar cu inima ușoară și fericită înapoi spre casa lui din Vale.

În acea seară, îi spuse pisicii:

– Copiii or să îndrăgească pisicile de lemn la fel de mult ca și pe cele adevărate, cu atât mai mult cu cât nu au cum să le facă nici un rău trăgându-le de urechi și de coadă. Am să mai fac una.

Acesta a fost începutul marii sale lucrări.

Următoarea pisică era mai reușită decât prima. Pe când Crăciun o sculpta, rylul galben se opri să-i facă o vizită și atât de încântat rămase de măiestria omului, încât fugi și mai aduse câțiva dintre camarazii săi.

Rylul roșu, rylul negru, rylul verde, rylul albastru și rylul galben stăteau acum roată pe podea, în timp ce Crăciun fluiera și cioplea până când pisica de lemn începu să prindă formă.

– Dacă ar avea aceeași culoare ca și pisica adevărată, ni-
meni nu și-ar da seama de diferență, spuse rylul roșu gânditor.

– Da, se prea poate ca micuții să nu-și dea seama de diferență, răspunse Crăciun încântat de idee.

– Am să-ți aduc un pic de roșu cu care îmi colorez trandafirii și lalele, strigă rylul roșu, și-atunci ai să poți colora buzele și limba pisicii.

– Iar eu am să-ți aduc un pic de verde cu care colorez iarba și frunzele, spuse rylul verde, și-atunci ai să poți colora ochii verzi ai pisicii.

– O să-ți trebuiască și un pic de galben, observă rylul galben. Trebuie să-ți aduc un pic din galbenul cu care colorez piciorul-cocoșului.

– Pisica adevărată e neagră, spuse rylul negru, am să-ți aduc un pic de negru cu care colorez ochii panselelor și atunci ai să poți să-ți vopsești în negru pisica de lemn.

– Văd că e o panglică albastră în jurul gâtului lui Blinkie, adăugă rylul albastru. Am să-ți aduc un pic din culoarea cu care vopsec clopoțelii și florile de nu-mă-uita, și-atunci ai să poți ciopli o panglică în jurul gâtului pisicii pe care s-o vopsești în albastru.

Așa se face că rylii dispărură, iar când Crăciun termină de cioplit pisica, se întoarseră și ei cu vopsele și pensule.

O puseră pe Blinkie să șadă pe masă astfel încât Crăciun să picteze jucăria în culoarea potrivită, iar când lucrul fu dus la bun sfârșit, rylii declarară că aceasta era aidoma pisicii adevărate.

– Așa este! spuse rylul roșu.

Blinkie păru oarecum deranjată de toată atenția acordată jucăriei și, ca să nu pară că ar aproba în vreun fel imitația, se

îndreptă spre colțul vetrei și se așează acolo cu un aer plin de demnitate.

Dar Crăciun fu încântat și de îndată ce se făcu ziuă, plecă prin nămeți traversând Valea și câmpia, până când ajunse într-un sat. Acolo, într-o căscioară de lângă zidurile mărețului palat al Lordului Lerd, o fetiță bolnavă stătea într-un pătuț sărăcăcios, gemând de durere.

Crăciun se apropie de copilă, o sărută și o liniști, scoțând apoi de sub haină pisica de jucărie pe care i-o puse în mâini.

Ah! Cât de răsplătit se simți pentru munca sa și pentru drumul lung când văzu ochii micuței umplându-se de bucurie! Ținea pisicuța strâns la piept ca și cum ar fi fost o piatră prețioasă și n-o lăsa o clipă din brațe. Febra scăzu, durerea se atenuă, iar fetița căzu într-un somn dulce și vindecător.

Crăciun râse și fluieră tot drumul până acasă. Nu mai fusese niciodată atât de fericit.

Când ajunse acasă, o găsi pe Shiegra, leoaica, așteptându-l. Shiegra îl îndrăgise pe Crăciun de mic copil și nu de puține ori venea să-l viziteze acasă la Necile pe vremea când locuia în Pădure. De când Crăciun plecase să locuiască în Valea Râsetelor, Shiegra rămăsese singură și se îmbolnăvise, iar acum se luptase cu nămeții de zăpadă de care tuturor leilor le e teamă, doar ca să ajungă să-l mai vadă o dată. Shiegra îmbătrânise și dinții începuseră să-i cadă, în timp ce smocurile de blană de pe marginea urechilor și din vârful cozii deveniseră, din galben-aurii, albe.

Crăciun o găsi întinsă pe vatră și o luă de gât în timp ce leoaica îl îmbrățișa drăgăstos. Pisica se refugiase într-un colț îndepărtat. Nici nu voia să audă de prietenia cu Shiegra.

Crăciun îi povesti vechii sale prietene despre pisicile pe care le făcuse și despre bucuria pe care le-o aduseseră lui Weekum și fetiței suferinde. Shiegra nu știa mare lucru despre copii, căci, de bună seamă, dacă ar fi întâlnit unul vreodată, cu greu s-ar fi putut abține să nu-l devoreze. Însă noile preocupări ale lui Crăciun o interesau, așa că spuse:

– Mi se pare cât se poate de interesant ce-mi povestești tu! Cu toate astea, nu înțeleg de ce trebuie să cioplești pisici, niște animale atât de lipsite de însemnătate. Dacă tot sunt aici, hai să cioplești imaginea unei leoaice, Regina tuturor animalelor

sălbatic. Și-atunci copiii tăi vor fi negreșit fericiți și se vor simți protejați în același timp!

Crăciun găsi că propunerea era cât se poate de tentantă. Așa că luă o bucată de lemn și-și ascuți cuțitul, în timp ce Shiegra se ghemui pe vatra de la picioarele sale. Ciopli cu grijă nemăsurată capul leoaicei, inclusiv cei doi colți înfricoșători ce se arcuiău peste buza inferioară și liniile adânci, încruntate de deasupra ochilor ei larg deschiși.

Când termină, spuse:

- Are o înfățișare înfricoșătoare, Shiegra.
- Atunci îmi seamănă, răspunse ea, căci așa și sunt: înfricoșătoare cu toți cei care nu-mi sunt prieteni.

Crăciun sculptă mai apoi trupul și coada lungă a lui Shiegra ce-i atârna în spate. Imaginea leoaicei era cât se poate de asemănătoare realității.

– Îmi place, spuse Shiegra căscând și întinzându-se grațioasă. Și-acum am să mă uit la tine cum o vopsești.

Aduse din dulap vopselele primite de la ryli și coloră jucăria astfel încât să semene cu Shiegra cea adevărată.

Leoaica se așază cu labele mari și moi pe marginea mesei și se ridică să privească atent la jucăria care era copia ei.

– Ești într-adevăr tare priceput, spuse ea cu mândrie. Copiilor o să le placă mai mult jucăria asta decât pisicile. Sunt sigură de asta.

Mârâind apoi la Blinkie care de frică își încovoiasse spatele și miorlăia speriată, plecă cu pași mândri spre pădurea care-i era casă.

4. Cum s-a speriat micuța Mayrie

Iarna luase sfârșit acum, iar Valea Râsetelor era numai veselie și încântare. Pârâiașul era atât de fericit că era liber din nou, încât gâlgâia mai zgomotos ca niciodată și se repezea cutelător peste pietre improșcând stropi de apă până sus, sus în aer. Iarba își înălța firicelele firave de sub stratul de plante moarte unde stătuse ascunsă de frica zăpezii, dar florile erau încă prea timide ca să-și facă apariția, deși rylii se ocupau de zor cu

hrănitul rădăcinilor lor. Soarele avea un chef nebun de glume și trimitea raze ce dansau frenetic în toată Valea.

Într-o zi, Crăciun lua cina când auzi un ciocănit timid la ușă.

– Intră! strigă el.

Nu intră nimeni, dar după o oarecare pauză, se auzi din nou un ciocănit.

Crăciun țâșni drept în picioare și deschise larg ușa. În fața lui stăteau o fetiță și fratele ei mai mic pe care-l ținea strâns de mână.

– Tu ești Clăciun? întrebă ea timidă.

– Da, eu sunt, scumpa mea! răspunse el cu un hohot de râs și-i luă pe amândoi în brațe sărutându-i. Sunteți bineveniți și cred că ați ajuns exact la momentul potrivit ca să-mi împart cina cu voi.

Îi conduse la masă și le dădu să mănânce lapte proaspăt și prăjiturile cu alune. Când se săturară, îi întrebă:

– Și ați bățut atâta cale doar să mă vedeți pe mine?

– Eu vleau o zucălie! răspunse micuța Mayrie, iar fratele ei, care nu învățase până atunci prea multe cuvinte, dădu din cap și exclamă precum un ecou:

– Zucălie!

– Oh! Vreți niște pisici de jucărie, nu-i așa? răspunse Crăciun plăcut impresionat că jucăriile sale ajunseseră atât de cunoscute și iubite de copii.

Cei doi mici vizitatori dădură cu putere din cap.

– Din păcate, continuă el, nu am terminat decât o pisică, căci am dus două ieri la niște copii în oraș. Cea pe care o am acum, am să i-o dau frățiorului tău, Mayrie, pentru că el e mai mic. Următoarea pisică pe care am s-o fac va fi pentru tine.

Chipul băiețașului fu numai zâmbet când primi jucăria din mâinile lui Crăciun, dar micuța Mayrie își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă cu sughituri.

– Eu... eu... eu... vleau... o pisică... acuuuum! plângea ea.

Nefericirea ei îl făcu pe Crăciun să se simtă descumpănit pentru o clipă. Apoi, își aduse brusc aminte de Shiegra.

– Nu plânge, draga mea, spuse el împăciuitor. Mai am o jucărie care e mai frumoasă decât o pisică și am să ți-o dau pe aceea.

Se îndreptă spre dulap și scoase de acolo imitația leoaicei pe care o așeză pe masă în fața lui Mayrie.

Fetița își ridică brațele în aer, se uită la dinții firoși și la privrea feroce a sălbăticiunii, apoi scoase un țipăt de groază și o zbughi afară din casă. Băiețelul o urmă și el, țipând din toți răunchii, pierzând chiar și pisica de jucărie primită din pricina spaimii trase.

Crăciun rămase nemișcat o vreme, fiind cu totul uluit și mirat. Aruncă apoi imaginea lui Shiegra înapoi în dulap și fugi după copii, strigând după ei să nu le fie frică.

Micuța Mayrie se opri din fugă, iar frățiorul rămase agățat bine de fusta ei, aruncând amândoi priviri îngrozite spre casă până Crăciun reuși să-i convingă că fiara fusese bine zăvorâtă în dulap.

– Și totuși, de ce v-a fost așa de frică de ea? întrebă el. E o simplă jucărie doar!

– E rea! spuse Mayrie hotărâtă, și... și... te sperie... și nu-i frumoasă... ca asta!

– Poate că aveți dreptate, răspunse Crăciun gânditor. Dar dacă vă întoarceți cu mine în casă, am să vă fac repede o pisică drăgălașă.

Așa că intrară cu sfială din nou în casă, încrezându-se pe deplin în vorbele prietenului lor și bucurându-se apoi să se uite la Crăciun cum cioplea pisica dintr-o bucată de lemn și cum o vopsea apoi în culorile ei naturale. Nu-i trebui mult să facă jucăria, căci devenise deja destul de dibaci în mănuitul cuțitului, iar Mayrie își îndrăgi și mai mult jucăria pentru că văzuse cum fusese făcută.

După ce micii lui vizitatori plecară înapoi spre casă, Crăciun rămase adânc cufundat pe gânduri. Hotărî apoi că astfel de ființe firoase precum buna lui prietenă, leoaica, nu sunt tocmai potrivite ca modele pentru jucăriile sale.

– Nu trebuie să-i sperie cu nimic pe copilași, gândi el în sine, căci deși eu o știu bine pe Shiegra și nu mă tem de ea, e normal ca bieții copilași să se uite la ea cu frică. De acum înainte am să aleg drept modele animale mai blânde cum ar fi verighetele, iepurii, căprioarele și mieii, căci pe acestea micuții le vor adora și nu se vor teme de ele.

Chiar în aceeași zi, se apucă sânguincios de lucru și reuși să facă până la asfințit un iepure și un miel de lemn. Nu erau chiar atât de asemănători cu animalele adevărate cum fuseseră pisicile, căci îi cioplise din amintire, iar Blinkie stătuse nemișcată tot timpul cât Crăciun lucrase.

Noile jucării încântară și mai mult copiii, iar faima lui Crăciun se răspândi cu repeziciune în fiecare căscioară de pe câmpie și din sate. Le ducea mereu jucării copilașilor aflați în suferință sau celor invalizi, iar cei care erau suficient de puternici mergeau singuri până la casa din Vale să ceară jucării, așa că nu-i de mirare că în curând se formase deja o potecă din câmpie și până la ușa meșterului de jucării.

Veniră mai întâi copiii cu care Crăciun se jucase înainte să se apuce de făcut jucării. Fiți siguri că toți aceștia au fost bine aprovizionați cu jucării. Apoi copiii care locuiau mai departe auziră și ei de formele acelea minunate și plecară și ei în călătorie spre Vale ca să capete jucării. Cu toții erau bineveniți și nu pleca nici unul cu mâna goală de acolo.

Avalanșa de cereri îl ținu pe Crăciun ocupat până peste cap, însă el era cât se poate de fericit la gândul că putea face o bucurie atâtor copii. Bunii săi prieteni, nemuritorii, erau și ei încântați de succesul lui și-l ajutau din toată inima.

Knookii îi alegeau bucăți frumoase de lemn fin, astfel încât cuțitul să nu i se rupă în ele; rylii îi aduceau mereu vopsele de toate culorile și pensule din vârfuri de iarbă-de-pe-marginea-căii; zânele descoperiră că meșterul nostru avea nevoie de ferăstraie, de dălți, de ciocane și de cuie, de cuțite, așa că-i aduseră un întreg arsenal de asemenea instrumente.

Curând, Crăciun își transformă camera de zi într-un atelier dintre cele mai minunate. Făcu o bancă pe care o așeză în fața ferestrei și-și așeză pe ea toate uneltele și vopselele, așa încât să poată ajunge cu ușurință la ele în timp ce stătea pe scăunelul lui. Pe măsură ce termina jucărie după jucărie care să bucure inimile copilașilor, se simțea atât de fericit și de împlinit, încât nu putea să se abțină să cânte, să râdă și să fluiera cât era ziulica de mare.

– Sunt atât de fericit pentru că stau în Valea Râsetelor, aici unde totul e atât de vesel! spunea Crăciun.

Dar nu acesta era motivul.

5. Cum a ajuns Bessie cea Lipsită de Griji în Valea Râsetelor

Într-o zi, pe când Crăciun stătea în fața ușii sale bucurându-se de razele soarelui în timp ce cioplea de zor capul și coarnezle unei căprioare de jucărie, își ridică dintr-odată privirea și descoperi un pâlc strălucitor de călăreți ce traversau Valea.

Când se apropiară mai mult, băgă de seamă că grupul era format din vreo douăzeci de oameni înarmați, îmbrăcați în armuri strălucitoare, cu sulite și securi de luptă în mâini. În fruntea lor călărea micuța Bessie cea Lipsită de Griji, fiica drăgălașă a trufașului Lord Lerd, care-l alungase cândva pe Crăciun de la palatul său.

Calul său buiestraș era de un alb ca zăpada, avea căpăstrul bătut în pietre scumpe, iar scărița era căptușită cu catifea brodată cu aur. Soldații fuseseră trimiși să o protejeze pe durata călătoriei sale.

Crăciun fu cât se poate de surprins, dar își văzu în continuare de lucru și de cântat până când alaiul ajunse în fața lui. Atunci fetița se aplecă pe gâtul calului și spuse:

– Vă rog, domnule Crăciun, aș vrea și eu o jucărie!

Vocea ei era atât de rugătoare încât Crăciun țâșni numaidecât în picioare și îi ieși în întâmpinare. Nu știa însă cum să răspundă rugăminții fetei.

– Ești fiica unui lord cât se poate de bogat, spuse el, și ai tot ce-ți dorești.

– Mai puțin jucării, adăugă Bessie. Nu există alte jucării pe lumea asta decât jucăriile făcute de tine.

– Dar eu le fac pentru copiii săraci care nu au cu ce să se joace, continuă Crăciun.

– Oare copiilor sărmani le place să se joace cu ele mai mult decât celor bogați? întrebă Bessie.

– Cred că nu, spuse Crăciun îngândurat.

– Oare ce vină am eu că tata e bogat? Oare e drept să mi se refuze jucăriile după care tânjesc doar pentru că există copii mai săraci decât mine? întrebă ea cu sinceritate.

– Tare mă tem că trebuie să fac asta, draga mea, căci sărmanii de ei nu au cu ce altceva să se joace. Tu ai poneiul ăsta frumos cu

care te poți juca, ai servitorii care îți stau la picioare și orice fel de plăceri pe care le poți cumpăra cu bani.

– Dar eu îmi doresc jucării! strigă Bessie, ștergându-și lacrimile ce-i inundau ochii. Dacă n-o să am nici o jucărie, am să fiu tare nefericită.

Crăciun fu cât se poate de încurcat, căci tristețea fetei îi aduse aminte că dorința lui era să facă toți copiii fericiți, indiferent dacă aveau părinții săraci sau bogați. Și cu toate astea, știind că săracii tânjeau după jucăriile lui, nu se îndura să-i dea una dintre ele lui Bessie cea Lipsită de Griji, care avea deja atât de multe lucruri care să o facă fericită.

– Ascultă, copila mea, spuse el blând, toate jucăriile la care lucrez acum sunt deja promise altor copii. Dar următoarea va fi a ta, dat fiind că inima ta tânjește atât de mult după ele. Vino din nou peste două zile și jucăria ta va fi gata.

Bessie scoase un chiot de bucurie și, aplecându-se ușor peste gâtul calului, îl sărută gingaș pe frunte pe Crăciun. Apoi, strigându-și soldații, făcu fericită cale întoarsă, dându-i pace lui Crăciun să-și continue munca.

– Dacă e să fac jucării atât pentru copilașii săracilor, cât și pentru cei ai bogaților, gândi el, atunci nu o să mai am nici o clipă de răgaz tot anul! Dar oare e drept să dau jucării și copiilor celor bogați? Fără îndoială că trebuie să merg la Necile să mă sfătuiască.

Așa că de îndată ce termină căprioara de jucărie care se mănă atât de bine cu o căprioară pe care o cunoscuse în poienile din pădure, merse în pădurea Burzee și se îndreptă spre căsuța nimfei Necile, care-i fusese mamă adoptivă.

Ea-l întâmpină dragăstoasă și iubitoare, ascultând cu băgare de seamă povestea despre Bessie cea Lipsită de Griji.

– Și-acuma, spune-mi, zise el, se cuvine oare să le dau jucării și copiilor celor bogați?

– Noi, cei care trăim în pădure, nu știm nimic despre cei bogați, răspunse ea. Pentru mine toți copiii sunt la fel, de vreme ce toți sunt făcuți din aceeași plămădă; bogăția mi se pare o haină cu care te îmbraci sau de care te dezbraci, dar copilul rămâne același. Dar zânele sunt îngerii păzitori ai oamenilor și

cunosc copiii muritorilor mult mai bine decât mine. Să o chemăm pe Regina Zânelor.

Așa și făcură, iar Regina Zânelor șezu lângă ei și ascultă spusele nimfei și ale lui Crăciun care-i povesti despre copiii celor bogați și despre jucăriile sale.

– Necile are dreptate, declară Regina, căci, fie ei săraci sau bogați, copiii tânjesc după jucării, iar asta e cât se poate de firesc. Inimioara lui Bessie cea Lipsită de Griji poate să sufere în aceeași măsură ca și cea a lui Mayrie; poate să se simtă la fel de însingurată și de nemulțumită, la fel de veselă și de fericită. Prietene Crăciun, cred că se cuvine să-i faci fericiți pe toți cei mici, fie că locuiesc într-un castel sau într-o biată căscioară.

– Cuvintele tale sunt pline de înțelepciune, preafrumoasă Regină, spuse Crăciun, iar inima mea îmi spune că sunt și cât se poate de îndreptățite. Prin urmare, toți copiii pot să capete jucării de la mine.

Se înclină apoi în fața grațioasei Regine și, sărutând buzele roșii ale lui Necile, se întoarse în Vale.

Se opri la pâriaiș să bea apă și, așezându-se pe malul lui, luă o bucată de argilă moale în mână în timp ce se gândea ce fel de jucărie să-i facă lui Bessie cea Lipsită de Griji. Nici nu băgă de seamă că degetele lui dădeau o anumită formă argilei până când, privind în jos, își dădu seama că făcuse un cap care semăna cumva cu nimfa Necile!

Deveni pe dată cât se poate de interesat. Adunând mai multă argilă de pe mal, o cără până acasă. Mai apoi, cu ajutorul cuțitului și al unei bucăți de lemn, reuși să transforme argila în imaginea unei nimfe de jucărie. Cu atingeri fine contură părul lung și bogat de pe cap și-i acoperi trupul cu o haină de frunze de stejar, în timp ce-i puse sandale în picioarele ce ieșeau de sub haină.

Numai că argila era moale, iar Crăciun își dădu seama că trebuie să o manevreze cu grijă ca nu cumva să-și strice singur munca.

– Poate că razele soarelui or să usuce argila făcând-o să se întărească, gândi el. Așa că așeză figurina pe o scândură și o lăsă în bătaia razelor soarelui.

Acestea fiind făcute, merse spre bancă și se apucă să coloreze căprioara de jucărie și nu trecu mult până deveni cu totul

absorbit de munca sa, uitând de nimfa din argilă. A doua zi, dând cu ochii de ea, văzu că soarele o uscaseră atât de tare încât devenise tare ca piatra și că era suficient de rezistentă cât să fie mănuită fără probleme.

Cu cea mai mare grijă, Crăciun pictă nimfa după asemănarea lui Necile, desenându-i niște ochi albaștri și adânci, dinții albi, buzele roșii și părul arămiu. Îi coloră haina în verde de culoarea frunzei de stejar, iar când se uscă vopseaua, Crăciun însuși fu fermecat de frumusețea noii jucării. Desigur că nu era nici pe departe tot atât de frumoasă ca adevărata Necile, dar având în vedere materialul din care era făcută, Crăciun găsi că era nespun de frumoasă.

Când Bessie sosi a doua zi călare pe buiestrașul ei alb, Crăciun îi arătă noua lui jucărie. Ochii fetiței deveniră mai luminoși ca niciodată în timp ce cerceta pe toate părțile figurina aceea fermecătoare, iar fata prinse drag de ea pe dată, așa cum se atașează o mamă de propriul ei copil.

– Cum o cheamă, Crăciun? întrebă ea.

Crăciun știa prea bine că nimfelor nu le place ca muritorii să vorbească despre ele, așa că nu putu să-i mărturisească lui Bessie că jucăria pe care i-o dăruise era de fapt copia lui Necile. Fiind o jucărie nouă, se strădui să-i găsească un nume, iar primul cuvânt care-i veni în minte i se păru cât se poate de potrivit.

– E o păpușă, draga mea, îi spuse el lui Bessie.

– Am să consider păpușa ca pe copilul meu, răspunse Bessie sărutând-o cu patimă. O să am grijă de ea și am s-o veghez exact cum are grijă doica de mine. Crăciun, îți mulțumesc din suflet, căci darul tău m-a făcut mai fericită ca oricând!

Apoi plecă înapoi spre casă, ținând jucăria strâns în brațe, iar Crăciun, observând cât era de fericită, se gândi că va mai face o păpușă, mai reușită și mai naturală decât prima dintre ele.

Aduse mai multă argilă de la pârau și, amintindu-și că Bessie îi spusese că jucăria avea să fie precum copilul ei, se hotărî să contureze imaginea unui bebeluș. Nu exista piedică de netrecut pentru omul acesta priceput, căci la scurt timp păpușa de jucărie era pe scândură și se usca la soare. Apoi, cu argila care-i rămăsese, începu să facă imaginea lui Bessie cea Lipsită de Griji însăși.

De data asta, misiunea nu-i fu chiar atât de ușoară, căci își dădu seama că nu-i ieșea din argilă obișnuită rochia de mătase a fiicei lordului. Așa că le chemă pe zâne în ajutor și le rugă să-i aducă mătăsuri colorate cu care să poată face o rochie adevărată pentru păpușa de argilă. Zânele se puseră în mișcare pe dată și până la căderea serii se întoarseră cu provizii bogate de mătăsuri, șnururi și panglici aurii.

Crăciun deveni nerăbdător să-și termine noua păpușă și în loc să aștepte soarele de a doua zi, așeză figurina de lut în vatra sobei și o acoperi cu tăciuni aprinși. Până a doua zi când scoase păpușa de sub cenușă, se întărise tot atât de mult ca și cum ar fi stat o zi întreagă în soare.

Așa se face că bunul nostru Crăciun devenise dibaci atât în făcutul jucăriilor, cât și al rochiilor. Croi mătasea viorie și reuși să coasă o rochie minunată ce-i venea de minune noii păpuși. În plus, îi puse un colier în jurul gâtului și pantofi de mătase roz în picioare. Lutul ars are o culoare cenușie deschisă, dar Crăciun vopsi chipul astfel încât să aibă culoarea pielii și-i desenă păpușii Bessie niște ochi căprui, păr de aur și obraji îmbujorați.

Era negreșit o adevărată plăcere să o privești și cu siguranță avea să aducă bucurie în inimile copiilor. În timp ce Crăciun o admira, auzi un ciocănit la ușă și micuța Mayrie se năpusti în odaie. Era tristă și avea ochii roșii din pricina plânsului neîntreput.

– Ce-ai pățit, ce te-a supărat, draga mea? întrebă Crăciun ridicând copila în brațe.

– Am... am... stlicat... zucălia! spuse Mayrie printre sughițuri.

– Cum așa? întrebă el în timp ce ochii îi scânteiară.

– Am... scăpat-o... și... i s-a lupt coada... și... și... apoi am scăpat-o ial... și... și... i-am lupt ulechea... și-acu... s-a stlicat!

Crăciun începu să râdă.

– Nu face nimic, Mayrie, draga mea, spuse el. Ce-ai spune de păpușa asta nouă în locul pisicii?

Mayrie privi la păpușa cu rochiță de mătase, iar ochii i se măriră de uimire.

– Oh, Clăciun! strigă ea, bătând cu putere din palme, atunci o să am o domnișoală flumoasă?

– Îți place? întrebă el.

– La nebunie! spuse ea. E mai flumoasă decât pisica.

– Atunci e a ta și ai grijă să nu o spargi.

Mayrie înșfăcă jucăria cu o bucurie vecină cu recunoștința, iar când porni pe cărarea ce ducea înapoi spre casă, fața ei era numai zâmbete.

6. Răutatea awgwasilor

Trebuie să vă fac o mărturisire despre awgwasi, creaturile acelea îngrozitoare care i-au adus lui Crăciun atât de multe ne-cazuri și care au fost cât pe ce să-i lipsească pe toți copiii din lume de primul și cel mai bun dintre prietenii lor.

Nu prea-mi place să aduc vorba despre awgwasi, dar și ei fac parte din povestea de față și nu avem cum să-i ignorăm. Creaturile astea nu erau nici muritori, nici nemuritori, ci se aflau undeva pe la mijloc între aceste două feluri de ființe. Awgwasi erau invizibili pentru ochii muritorilor, dar nemuritorii îi puteau vedea. Puteau să călătorească cu repeziciune prin aer dintr-o parte în alta a lumii și aveau puterea de a influența mințile oamenilor, astfel încât să-și împlinească planurile lor răutăcioase.

Erau de statură gigantice și aveau o înfățișare răutăcioasă și încruntată ce trăda pe dată ura pe care o simțeau față de toți oamenii. Nu aveau nici un pic de conștiință și se delectau cu săvârșirea tuturor ticăloșiilor.

Trăiau în locuri muntoase și pietroase, de unde-și lua zborul în toate direcțiile ca să-și împlinească planurile răutăcioase.

Cel care fusese întotdeauna ales drept cel mai răutăcios dintre ei era regele awgwas, iar toată rasa lor i se supunea acestuia. Câteodată trăiau până la vârsta de o sută de ani, dar de cele mai multe ori se luptau atât de crâncen între ei, încât mulți pierreau în bătălii, iar când mureau acela era cu adevărat sfârșitul lor. Muritorii nu le puteau face nici un rău, iar nemuritorii se înfiorau ori de câte ori era vorba de awgwasi și se fereau din

calea lor întotdeauna. Așa că trăiau liniștiți ani la rând, săvârșind câte și mai câte nelegiuri.

Nici nu știți cât mă bucur să vă spun că ființele acestea viclene au dispărut de mult de pe fața pământului, dar pe vremea când Crăciun trudea la primele sale jucării, awgwasii erau un trib numeros și puternic.

Unul dintre distracțiile principale ale awgwasilor era să sădească pasiuni violente în inimile copilașilor, încât să se certe și să se bată între ei. Îi ispiteau pe băieți să muște din fructe crude și se bucurau apoi de durerile prin care treceau; le dădeau ghes fetițelor să nu-și asculte părinții și râdeau apoi când erau pedepsite. Nu știu ce-i face pe copii să fie obraznici în zilele noastre, dar pe vremea awgwasilor, copiii obraznici erau de cele mai multe ori sub influența lor.

Acum, de când Crăciun se apucase să-i facă fericiți pe copii, îi ținea departe de puterile awgwasilor, căci tuturor micuților ce aveau asemenea jucării încântătoare nici prin cap nu le trecea să dea ascultare gândurilor nelegiuite ale awgwasilor.

Prin urmare, într-unul din anii în care tribul cel răutăcios trebuia să-și aleagă un nou rege, numiră un awgwas care propuse ca bunul Crăciun să fie ținut departe de copii.

– După cum bine știți, sunt mai puțini copii neascultători pe lumea asta de când cu venirea lui Crăciun în Valea Râsetelor și cu jucăriile lui, spuse noul rege care se cocoțase pe o piatră și privea chipurile încruntate ale poporului său. De exemplu, cum vă explicați că luna asta Bessie cea Lipsită de Griji n-a bătut nici măcar o dată din picior, iar fratele lui Mayrie n-a mai plesnit-o peste față și nici nu i-a mai aruncat jucăria în butoiul cu apă de ploaie. Micul Weekum a stat la îmbăiat seara trecută fără să mai țipe și să se agite, căci maică-sa i-a promis că-i dă voie să-și ia jucăria cu el la culcare! E o situație greu de suportat pentru orice awgwas, iar singura cale de a putea influența faptele copiilor este de a-l îndepărta pe Crăciun de lângă ei.

– Minunat! Minunat! strigară awgwasii gigantici în cor și bătură din palme aplaudând discursul Regelui.

– Și cu el ce să facem? întrebă una dintre creaturi.

– Am eu un plan, răspunse Regele cel fioros, și veți vedea curând care era planul lui.

În seara aceea, Crăciun merse la culcare simțindu-se extrem de fericit datorită faptului că reușise să termine nici mai mult, nici mai puțin de patru jucării în aceeași zi, și era convins că urma să facă fericiți încă patru micuți. Numai că în timp ce dormea, șleahța awgwasilor îi înconjură patul, îl legară cu frânghii rezistente și-apoi își luară zborul spre inima pădurii din îndepărtatul Ethop unde-l abandonară.

Dimineața Crăciun se trezi la mii de kilometri depărtare de orice făptură omenească, prizonier în jungla sălbatică de pe tărâmul necunoscut.

De pe creanga unui copac aflat deasupra capului său, coborî șerpuind un piton imens, una dintre reptilele acelea care pot să facă țândări oasele unui om într-o simplă strânsoare. La câțiva pași mai încolo, o panteră sălbatică se pregătea să atace, cu ochii ei feroși ațintiți fioros asupra bietului Crăciun. Un păianjen monstruos, dintre cei cu picățele a căror înțepătură este mortală, se târa pe furiș spre el printre mormanele de frunze care tremurau și se înnegreau la fiecare atingere a sa.

Dar Crăciun locuise în pădurea Burzee și nu se temea.

– Veniți la mine, voi, knooki ai Pădurii! strigă el, scoțând șuieratul acela aparte și grav pe care knookii îl cunoșteau bine.

Pantera, care tocmai se pregătea să se arunce asupra victimei sale, se întoarse și se făcu nevăzută. Păianjenul se opri din înaintare și se ascunse sub un buștean putred.

Crăciun nu avu timp să observe toate acestea, căci fu repede înconjurat de un grup de knooki cu trăsături aspre, în aparență cu mult mai aduși de spate și mai șui decât toți knookii.

– Cine ești tu ca să ne chemi pe noi? întrebă unul dintre ei cu o voce morocănoasă.

– Sunt prietenul fraților voștri din Burzee, răspunse Crăciun. Am fost adus aici de dușmanii mei, awgwasii, și am fost abandonat ca să pier în suferință. Cu toate astea, vă implor să mă eliberați și să mă trimiteți acasă din nou.

– Știi semnul? întrebă un altul.

– Da, răspunse Crăciun.

Atunci knookii îi tăiară corzile, iar el făcu semnul secret al knookilor cu mâinile rămase acum libere.

Îl ajutară de îndată să se ridice în picioare și-i aduseră de mâncare și băutură ca să-și revină.

– Frații noștri din Burzee își fac prieteni dintre cei mai ciudați, mormăi un knook bătrân cu barbă albă. Dar având în vedere că omul ăsta ne știe atât semnul, cât și semnalul nostru secret, atunci are dreptul să-l ajutăm, oricine ar fi el. Străine, închide ochii, iar noi te vom duce la tine acasă. Unde vrei să ajungi?

– În Valea Râsetelor, răspuse Crăciun închizând ochii.

– Nu există decât o singură Vale a Râsetelor, așa că nu avem cum să dăm greș, comentă knookul.

În timp ce vorbea, sunetul vocii sale păru să se estompeze din ce în ce mai mult; Crăciun deschise ochii curios să vadă ce se întâmplă. Spre marea lui uimire, se trezi stând pe băncuța din fața casei cu întreaga Vale a Râsetelor întinzându-i-se la picioare. În aceeași zi, le făcu o vizită nimfelor din pădure și le povesti Reginei Zurline și lui Necile pățaniile sale.

– Awgwasii au devenit dușmanii tăi, spuse preafrumoasa Regină îngândurată, așa că trebuie să facem tot ce putem să te apărăm de puterile lor.

– Câtă lașitate să te lege în timp ce dormeai, remarcă Necile indignată.

– Cei răi sunt întotdeauna și lași, răspuse Zurline, dar somnul prietenului nostru nu va mai fi niciodată tulburat de acum încolo.

Regina însăși veni la căsuța lui Crăciun în acea seară și-și aplică sigiliul pe fiecare ușă și fereastră ca să-i țină la distanță pe awgwasii. Iar peste sigiliul Reginei Zurline, au fost așezate sigiliile zânelor, ale rylilor, ale knookilor, așa încât scutul să fie cât mai puternic.

Iar Crăciun începu să-mpartă din nou jucării copiilor și să-i facă fericiți.

Vă dați seama cât de tare s-au infuriat regele awgwas și șleahta lui de ticăloși când au aflat de întoarcerea lui Crăciun din pădurea din Ethop.

O săptămână întreagă umblară ca turbați de furie, după care se întruniră pe stânci să pună țara la cale.

– Nu are rost să-l mai ducem pe tărâmurile knookilor, spuse Regele, căci e clar că se bucură de protecția lor. Haideți să-l închidem într-o peșteră din munții noștri, unde o să piară cu siguranță.

Căzură pe dată de acord și șleahța de ticăloși plecă în seara aceea să pună mâna pe Crăciun. Dar descoperiră că locuința lui era acum protejată de Sigiliul Nemuritorilor, așa că au fost nevoiți să se întoarcă acasă rușinați și dezamăgiți.

– Nu face nimic, spuse Regele, că doar nu doarme tot timpul!

A doua zi, pe când Crăciun se îndrepta spre satul de la marginea câmpiei ca să-i ducă o veveriță de jucărie unui băiat invalid, fu atacat pe neașteptate de awgwasi, care puseră mâna pe el și-l duseră în munți.

Acolo, îl aruncară într-o peșteră adâncă și prăvăliră o droaie de stânci uriașe peste intrarea în ea, ca să nu cumva să scape de acolo.

Lipsit fiind astfel de lumină și de mâncare, având prea puțin aer ca să poată respira în voie, bietul nostru Crăciun se afla într-adevăr într-o situație dintre cele mai demne de milă. Numai că el știa să vorbească limba secretă a zânelor care-i fuseseră mereu alături și care veniră de îndată în ajutorul lui, ducându-l înapoi în Valea Râsetelor cât ai clipi din ochi.

Astfel descoperiră awgwasii că nu aveau cum să-l distrugă pe cel care câștigase prietenia nemuritorilor, așa că șleahța de nelegiuîți căută alte mijloace de a-l împiedica pe Crăciun să le mai aducă bucurii copiilor, făcându-i astfel ascultători.

Ori de câte ori Crăciun pleca să împartă jucării micuților, un awgwas care fusese însărcinat să-i pândească toate mișcările se repezea la el și-i smulgea jucăriile din mână. Iar amărăciunea sărmanului Crăciun era și mai mare decât aceea a copiilor ori de câte ori trebuia să se întoarcă acasă nemângâiat. Cu toate acestea, perseveră și continuă să facă pentru micii lui prieteni și mai multe jucării cu care pleca spre satele din împrejurimi. Și de fiecare dată awgwasii îl jefuiau de îndată ce pleca din Vale.

Aruncară toate jucăriile furate într-una din peșterile lor părăsite, unde se adunară grămezi întregi, și-atunci Crăciun se descurajă și renunță la orice încercare de a mai pleca din vale. Atunci începură să vină copiii la el, căci aflaseră și ei că bunul lor prieten nu mai putea ajunge la ei, dar awgwasii cei vicleni zburau în jurul lor și le împiedicau pașii, le încurcau cărările, așa încât nici un micuț nu mai nimerea drumul până în Valea Râsetelor.

Crăciun trebuia acum să se lupte cu zilele însingurate, căci pierduse plăcerea de a aduce bucurie copiilor pe care ajunsese să-i îndrăgească atât de tare. Cu toate acestea, mergea curajos înainte, căci se gândea că va veni poate și ziua când awgwasii aveau să renunțe la planurile lor de a-i mai face rău.

Se dedică în totalitate jucăriilor și de îndată ce termina de făcut una, o și așeza pe un raft special construit în acest scop. Când raftul se umplea de șiruri lungi de jucării, făcea un alt raft pe care-l umplea de jucării. Așa se face că peste câțva timp ajunsese să aibă o mulțime de rafturi pline de jucării vesele și frumoase ce reprezentau cai, câini, pisici, elefanți, miei, iepuri și căprioare, dar și păpuși de toate mărimile și mingi de lut și marmură vopsite în toate culorile.

Adesea, ori de câte ori privea la arsenalul său de comori pentru copii, inima de aur a bietului Crăciun se întrista peste măsură, atât de mult tânjea să le împartă jucării micuților săi. În cele din urmă, pentru că nu mai putea suporta starea aceea, se gândi să meargă la Marele Ak căruia îi povesti totul de-a fir a păr despre necazurile pricinuite de awgwasi și-i ceru Mai Marelui Pădurilor să-l ajute.

7. Marea bătălie dintre Bine și Rău

Ak ascultă grav spusele lui Crăciun, mângâindu-și din când în când barba sură cu mișcări ce trădau faptul că era cât se poate de îngândurat. Dădu aprobator din cap când Crăciun îi povesti cum fusese salvat de la moarte de knooki și de zâne și se încruntă când auzi cum furaseră awgwasii jucăriile copiilor. În cele din urmă, spuse:

– Am fost de acord încă de la început cu truda ta pe care o săvârșești în folosul copiilor oamenilor și tare mă supără să aud că awgwasii îți pun bețe în roate. Noi, nemuritorii, nu avem nici o legătură cu creaturile acestea viclene care te-au atacat. I-am ocolit dintotdeauna, iar ei au avut grijă să nu care cumva să ne iasă în cale. Acum aud că s-au legat de unul dintre prietenii noștri, așa că am de gând să le cer să se lase de ticăloșii, pentru că tu te afli sub protecția noastră.

Crăciun îi mulțumi din toată inima Mai Marelui Pădurilor, iar Ak, care nu zăbovea niciodată când era vorba să-și împlinească promisiunile, porni de îndată în călătorie spre munții în care sălășluiau awgwasii.

Acolo, așezându-se pe stâncile golașe, le porunci regelui și poporului său să se arate.

Într-o clipită, locul fu împânzit de o grămadă de awgwasi vicleni, iar Regele lor, care-și făcuse și el apariția pe una dintre stânci, întrebă amenințător:

– Cine îndrăznește să ne strige?

– Eu, Mai Marele Pădurilor din toată lumea, răspunse Ak.

– Nu văd nici un fel de păduri pe aici ca să ai acest drept, strigă Regele furios. Nu-ți datorăm nici un fel de supunere, nici ție și nici vreunui nemuritor!

– Așa este, răspunse din nou Ak cu stăpânire de sine. Dar cu toate acestea, ați îndrăznit să vă amestecați în treburile lui Crăciun care locuiește în Valea Râsetelor și care e protejatul nostru.

Mulți dintre awgwasi începură să șușotească la auzul acestor vorbe, iar regele se întoarse amenințător spre Mai Marele Pădurilor.

– Tu ești mai mare peste păduri, cât despre văi și câmpii, acestea ne aparțin nouă! strigă el. Fă bine și vezi-ți de pădurile tale întunecoase! Vom face cu Crăciun ce ne va fi plac!

– Nu îi veți face nici un rău prietenului nostru! răspunse Ak.

– Oare? întrebă cu obraznicie Regele. Vom mai vedea! Puterile noastre sunt cu mult mai mari decât cele ale muritorilor și la fel de întinse ca și cele ale nemuritorilor.

– Sunteți niște ființe conduse doar de propria lor trufie! spuse Ak cu asprime. Sunteți un popor vremelnic, lipsit de orice însem-

nătate. Noi, celor care nu cunoaștem moartea vreodată, simțim față de voi mai degrabă milă decât dispreț. Sunteți urâți de toată lumea pe pământ, iar în Rai nu veți avea ce căuta. Până și muritorii cunosc o altă existență după viața lor cea pământească, deci vă sunt superiori. Și-atunci cum îndrăzniți voi, care nu sunteți nici muritori, nici nemuritori, să nu-mi dați ascultare?

Awgwasii fășniră în picioare cu gesturi amenințătoare, dar regele lor le făcu semn să stea liniștiți.

– Nu s-a mai întâmplat niciodată până în ziua de azi ca un nemuritor să se proclame stăpân al awgwasilor, strigă cât putu de tare regele cu o voce tremurătoare din pricina furiei. Nici un nemuritor nu va mai cuteza să se amestece în treburile noastre vreodată! Căci îl vom ucide pe bunul tău prieten Crăciun peste trei zile ca să ne răzbunăm pentru cuvintele tale îndrăznețe. Piei din fața mea, Mai Mare al Pădurilor! Nu ești binevenit în țara awgwasilor!

– Atunci asta înseamnă război! declară Ak cu ochii scăpărând.

– Da, înseamnă război! răspunse cu sălbăticie Regele. Peste trei zile prietenul tău o să moară!

Mai Marele Pădurilor se întoarse în pădurea Burzee unde-i chemă pe toți nemuritorii și le povesti despre sfidarea awgwasilor și despre planul lor de a-l omorî pe Crăciun peste trei zile.

Adunarea asculta cu atenție spusele sale.

– Ce-i de făcut? întrebă Ak.

– Creaturile acelea nu sunt de nici un folos lumii, spuse Prințul knookilor, așa că trebuie să le distrugem.

– Viața lor e închinată doar Răului, spuse Prințul rylilor. Trebuie să-i distrugem.

– N-au pic de conștiință și nu tânjesc decât să-i facă pe muritori să fie la fel de răi ca ei, spuse Regina zânelor. Trebuie să terminăm cu ei.

Mai Marele Pădurilor zâmbi.

– Ați vorbit cu înțelepciune, spuse el. Awgwasii sunt o rasă puternică și vor lupta cu disperare. Dar cu toate acestea, rezultatul e ușor de întrevăzut, căci noi, care suntem nemuritori, nu avem cum să murim chiar dacă am fi cuceriți, în timp ce awgwasii,

o dată doborâți, nu mai au cale de scăpare. Pregătiți-vă, așadar, pentru luptă și nu aveți pic de milă față de acești ticăloși!

Astfel izbucni teribilul război dintre nemuritori și spiritele Răului despre care se vorbește în fiecare zi în cântecele de pe tărâmul zânelor.

Regele awgwas și poporul său erau acum hotărâți să ducă la bun sfârșit amenințarea de a-l distruge pe Crăciun. Îl urau acum din două motive: pentru că aducea bucurie copiilor și pentru că era prietenul Mai Marelui Pădurilor. De la vizita Marelui Ak, începuseră să se teamă de rezistența nemuritorilor și se temeau de înfrângere. Așa se face că regele trimise solii grabnice în cele patru vânturi, ca să cheme în ajutor toate forțele malefice ale lumii.

Iar în a treia zi de la declararea războiului, o armată puternică se adună sub conducerea regelui awgwas. Veniseră trei sute de dragoni asiatici care scuipau foc ce mistuia tot ce le ieșea în cale. Aceștia erau cunoscuți pentru ura lor față de oameni și față de toate spiritele bune. Mai erau și uriașii cu trei ochi din Tartar, o armată întreagă căreia nu-i plăcea nimic altceva decât lupta. Apoi mai erau și demonii negri din Patalonia cu aripi uriașe precum cele ale liliecilor ce împrăștiu groază și tristețe în lume la fiecare bătaie de aripi a lor. Acestora li se alăturaseră și demonii goozzle cu gheare lungi și ascuțite ca săbiile cu ajutorul cărora le smulgeau carnea de pe oase dușmanilor lor. Toate cetele awgwase din lume veniseră să ia parte la marea bătălie cu nemuritorii.

Regele awgwas își trecu în revistă puternica armată, iar inima îi tresăltă de mândrie, căci era sigur că îi va înfrânge pe dușmanii săi cei blânzi, care din câte se știa nu mai purtaseră nicio dată vreo bătălie. Dar nici Mai Marele Pădurilor nu pierduse vremea în tot timpul acesta. Nici unul dintre supușii săi nu era obișnuit cu arta războiului, dar cu toate astea se pregăteau cu toții cu dragă inimă de luptă, de vreme ce fuseseră chemați să facă față Răului.

Ak le poruncise să se adune toți în Valea Râsetelor unde Crăciun făcea liniștit jucării, neavând habar de cumplita bătălie ce avea să se dea din pricina sa.

Curând, întreaga Vale se umplu dintr-un deal într-altul de ființe nemuritoare mărunte. Mai Marele Pădurilor stătea în fața

lor, cu un topor strălucitor ce scânteia precum argintul lustruit. Urmau mai apoi rylii înarmați cu spini ascuțiți culeși din tufele de mure. Apoi erau knookii purtând sulitele pe care le foloseau ori de câte ori erau nevoiți să-și țină în frâu sălbăticiunile. Zânele, îmbrăcate în voal alb cu aripi de culoarea curcubeului, purtau baghete magice din aur, iar nimfele pădurii în veșmintele lor de culoarea frunzei de stejar erau înarmate cu nuiiele de frasin.

Regele awgwas se prăpădi de râs când dădu cu ochii de oastea și de armele dușmanilor săi. Se temea oarecum de toporul puternicului Ak, dar fețișoarele gingașe ale nimfelor și ale prea frumoaselor zâne, rylii cei cumsecade și knookii aduși de spate nu-i inspirau câtuși de puțină teamă, astfel că aproape se rușină la gândul că-și chemase atâtea ajutoare pentru a înfrunta un inamic atât de inocent.

– Dacă tot îndrăznesc nesăbuiții ăștia să se arunce în luptă cu noi, am să-i nimicesc cu puterile noastre viclene! îi spuse el căpeteniei uriașilor din Tartar.

Ca să dea semnalul de începere a bătăliei, Regele awgwas luă o stâncă mare în mâna stângă și o aruncă cu putere spre Mai Marele Pădurilor care o pară cu toporișca sa. Apoi uriașii cu trei ochi din Tartar se năpustiră asupra knookilor, iar demonii goozle năvăliră peste ryli și dragonii ce scuiپau flăcări se repeziră spre gingașele zâne. Știut fiind că nimfele erau supușii direcți ai lui Ak, oamenii lui awgwas tăbărâră peste ele crezând că acestea vor fi ușor de scos din luptă.

Se știe însă că Răul își atinge cu ușurință scopul când nu întâlnește nici o opreliște, dar că în același timp puterile Binelui nu pot fi niciodată înfrânte în lupta cu Răul. Ce mai lecție a învățat Regele awgwas pe propria lui piele!

Plăti cu propria-i viață ignoranța de care dăduse dovadă, căci una din loviturile Marelui Ak îi crăpă capul vicleanului rege, scăpând astfel pământul de una dintre cele mai ticăloase creaturi de pe fața lui.

Nu mică le fu mirarea uriașilor din Tartar să vadă cum sulitele knookilor se înfipseră în zidul făcut de trupurile lor, trimițându-i la pământ în urlete de agonie.

Nenorocirea se abătu și asupra demonilor cu gheare ascuțite, când ghimprii rylilor le pătrunseră în inimi, iar sângele lor

țâșni stropind toată întinderea câmpiei. Mai târziu, din fiecare picătură scursă răsări câte un scaiete.

Dragonii se opriă descumpăniți în fața baghetelor fermecate ale zânelor din care izvora o putere ce făcea ca flăcările să se întoarcă înapoi asupra lor, așa că-și dădură sfârșitul mistuiți de propriile limbi de foc.

Cât despre awgwasi, nici nu au avut timp să-și dea seama că au fost înfrânți, căci nuiielele de frasin ale nimfelor aruncară o vrajă asupra awgwasilor, preschimbându-i în bulgări de pământ la cea mai mică atingere!

Când Ak se sprijini în toporișcă și privi deasupra câmpului de bătălie, îi văzu pe ultimii uriași care reușiseră să fugă dispărând după dealurile îndepărtate în fuga lor spre Tartar. Demonii pieriseră cu toții, la fel ca și dragonii înfricoșători, în timp ce din awgwasi nu mai rămăseseră decât o grămadă de moviște de pământ pe toată întinderea câmpiei.

Nemuritorii se topiră parcă de pe fața Văii precum dispare roua la primele raze ale soarelui și merseră să-și vadă de îndatoririle din păduri, în timp ce Ak se îndreptă încet și gânditor spre casa lui Crăciun.

– Ai o mulțime de jucării pentru copii, spuse Mai Marele Pădurilor, și-acum poți merge fără frică prin sate și cătune să le împarți.

– Dar awgwasii nu or să-mi mai facă nici un rău? întrebă el de îndată.

– Awgwasii nu mai există! spuse Ak.

Cam asta a fost tot despre spiritele cele rele, despre războaie și vărsări de sânge. N-am vrut să vă vorbesc neapărat despre awgwasi și despre aliații lor, despre marile lor bătălii cu nemuritorii, dar făceau parte din poveste și n-aveam cum să trec peste asta.

8. Prima călătorie cu renii

Ce mai zile fericite au fost pentru Crăciun acelea când a putut să care toate jucăriile adunate copiilor care le așteptau de atâta amar de vreme! Fusesse atât de harnic în tot timpul cât stătuse

numai acasă, încât toate rafturile gemeau de jucării, iar după ce le dăruie repede jucării micuților din împrejurimi, își dădu seama că trebuia acum să călătorească în ținuturile mai îndepărtate.

Amintindu-și de vremurile când călătorise cu Ak prin toată lumea, își dădu seama că peste tot se aflau copii, iar el își dorea să facă fericiți cu darurile sale cât mai mulți copii posibil.

Umplu așadar un sac imens cu jucării de toate felurile, îl legă cu curele de spate ca să-l poată căra mai ușor și porni într-o călătorie mai lungă decât toate celelalte pe care le făcuse până atunci.

Oriunde își făcea apariția, prin cătune sau pe la câte o casă mai retrasă, era bine primit, căci i se dusesse faima în toate colțurile lumii. În fiecare sătuc, copiii roiau în jurul lui, urmându-i pașii peste tot pe unde mergea, iar femeile îi mulțumeau din toată inima pentru bucuria pe care-o aducea celor mici. Bărbații se uitau curios la omul care-și dedica timpul acestei stranie ocupații de a face jucării, însă toți îi zâmbeau și-i adresau cuvinte frumoase, iar Crăciun se simțea pe deplin răsplătit pentru călătoria sa îndelungată.

Când sacul se golea, se întorcea în Valea Râsetelor și îl umplea din nou. De data asta pleca într-o cu totul altă direcție, în alt colț de țară, aducând fericire altor copii care nu avuseseră o jucărie în viața lor și nici măcar nu bănuiau că exista așa ceva pe lumea asta.

După cea de-a treia călătorie în timpul căreia Crăciun fusese la zile de mers depărtare, provizia de jucării se termină, așa că trebui să se apuce repede de făcut altele.

După ce văzuse atâția copii și după ce le observase preferințele, îi veniseră câteva idei noi despre jucării.

Descoperise că păpușile erau cele mai îndrăgite jucării de către bebeluși și fetițe. Așa se face că se hotărî să facă mai multe păpuși, de toate mărimile, pe care să le îmbrace în haine de culorii vii. Băieții ceva mai marișori – și chiar unele fetițe – îndrăgeau animalele, așa că făcu în continuare și pisici, elefanți și cai. Mulți dintre micii lui prieteni aveau înclinații muzicale, tânjind după tobe, talgere, fluiere și trompete. Așa că meșteșugi și niște tobe cu bețișoare mici cu care să bată în ele; din

lemn de salcie făcu fluier, din stuf făcu trompetele, iar talgerele din metal turnat.

Toate lucrurile acestea îl ținură ocupat peste măsură și fără să-și dea seama, sosise deja iarna cu zăpezi mai înalte ca niciodată, iar el își dădu seama că nu avea cum să părăsească Valea cu pachetul acela greu în spate. În plus, următoarea lui călătorie trebuia să fie și mai lungă decât cea de dinaintea ei, iar Moș Gerilă era destul de răutăcios cât să-i înghețe și lui nasul și urechile, dacă ar fi plecat în călătorie câtă vreme domnea el. Regele Gerurilor era tatăl lui Moș Gerilă și nu-l certa niciodată pentru renghiurile pe care acesta le juca.

Așa se face că bietul Crăciun rămase lângă banca sa de lucru, continuând însă să fluier și să cânte mai voios ca niciodată, căci nu ar fi îngăduit nici unui norișor să-i umbrească buna dispoziție sau să-l facă să se simtă nefericit.

Într-o dimineață însorită, se uită pe fereastră și văzu îndreptându-se spre casa lui doi dintre renii pe care-i cunoscuse în pădure.

Crăciun fu cât se poate de surprins, dar nu din pricina faptului că renii aveau să-i facă o vizită, ci mai ales de felul în care mergeau pe suprafața zăpezii cu tot atâta siguranță de parcă ar fi mers pe pământ tare, fără să pară că le păsa de faptul că în toată Valea stratul de zăpadă era așternut din belșug. Ieșise și el din casă cu câteva zile în urmă și se afundase până la gât în nămeți.

Când renii se apropiară, deschise ușa și strigă la ei:

– Bună dimineața, Flossie! Ia spune-mi și mie cum de poți merge pe zăpadă așa de ușor!

– Păi e înghețată bocnă! răspunse Flossie.

– Regele Gerurilor a suflat peste ea, spuse Glossie apropiindu-se, iar suprafața ei e acum tare ca piatra.

– Așa deci, spuse Crăciun îngândurat. Acum poate reușesc și eu să duc copiilor sacul cu jucării.

– E lungă călătoria asta a ta? întrebă Flossie.

– Da, o să-mi ia câteva zile bune, căci sacul e destul de mare, răspunse Crăciun.

– Atunci zăpada o să se topească până să te poți întoarce acasă, spuse renul. Trebuie să aștepti până la primăvară, Crăciun.

Crăciun oftă.

– Dacă aş fi avut şi eu picioare iuţi ca ale voastre spuse el, aş fi putut face călătoria asta într-o singură zi.

– Numai că nu le ai, răspunse Glossie uitându-se cu mândrie la propriile lui picioare zvelte.

– Sau poate ar fi mai bine dacă m-aş urca în spatele vostru, îndrăzni el să sugereze după o mică pauză.

– Oh, nu, spatele nostru nu e suficient de rezistent cât să suporte toată greutatea ta, spuse hotărât Flossie. Dar dacă ai avea o sanie şi ne-ai înhăma la ea, am putea să te ducem cu uşurinţă şi pe tine şi pe sac.

– Atunci am să fac o sanie! exclamă Crăciun. Dacă fac una, sunteţi de acord să mă duceţi?

– Ei bine, răspunse Flossie, trebuie să-i întrebăm mai întâi pe knooki care sunt păzitorii noştri, dar dacă vor fi de acord cu asta şi tu faci sania şi hamurile, te ajutăm cu dragă inimă.

– Atunci ce mai aşteptăm? strigă Crăciun nerăbdător. Sunt sigur că bunii mei prietenii knooki vor fi de acord, iar până vă întoarceţi voi, eu o să fiu deja pregătit să vă înham la sanie.

Flossie şi Glossie, nişte reni cât se poate de isteţi, visau de mult să vadă lumea întreagă, aşa că o zbughiră de îndată peste zăpada îngheţată ca să-i întrebe pe knooki dacă îl pot însoţi pe Crăciun în călătorie.

Între timp, meşterul de jucării începu în grabă să facă o sanie cu ajutorul lemnului din stiva adusă de knooki. Făcu două tălpi lungi ce se încovoiau în sus în partea din faţă, iar peste ele bătu în cuie nişte scânduri scurte ca să facă o platformă. Nu trecu mult până s-o termine, dar era cea mai grosolană sanie văzută vreodată.

Îi fu mai greu de făcut hamurile, dar Crăciun răsuci nişte frânghii rezistente una după cealaltă şi le împleti astfel încât să se potrivească pe după gâtul renilor ca un guler. De la ele plecau alte frânghii care ataşau renii de partea din faţă a saniei.

Înainte să-şi termine treaba, Glossie şi Flossie se întoarseră din pădure cu permisiunea din partea knookului Will să plece cu Crăciun în călătorie cu condiţia să se întoarcă în Burzee până a doua zi în zori.

– În cazul ăsta nu avem prea mult timp la dispoziție, spuse Flossie, dar suntem puternici și iuți, iar dacă plecăm în seara asta, putem să parcurgem câteva mile bune la noapte.

Crăciun hotărî să facă această încercare, așa că începu să facă de îndată bagajele. La scurt timp, strânse gulerele în jurul gâturilor celor doi reni și-i legă la sania lui cea grosolană. Puse apoi o băncuță pe platforma cea mică ca să aibă pe ce să stea jos și umplu un sac cu cele mai frumoase jucării.

– Cum ai de gând să ne îndrumi? întrebă Glossie. Cu excepția vizitelor făcute ție, n-am mai ieșit din pădure în viața noastră, așa că nu cunoaștem drumul.

Crăciun se gândi la asta preț de o clipă. Aduse mai apoi câteva frânghii și le fixă de ramificația coarnelor fiecărui ren, una pe partea dreaptă și una pe partea stângă.

– Astea vor fi frâiele mele, spuse Crăciun, iar când trag de ele la dreapta, sau la stânga, voi trebuie s-o luați în direcția aceea. Dacă nu trag de ele deloc, atunci mergeți drept înainte.

– Foarte bine, atunci! răspunseră Glossie și Flossie, întrebând apoi: Ești pregătit?

Crăciun se așeză pe băncuță, puse sacul cu jucării la picioare, apoi strigă la reni:

– Gata! La drum!

Renii se înclinară în față, își ridicară picioarele zvelte, iar în clipa următoare sania începu deja să zboare peste zăpada înghețată. Luțea cu care se mișcau îl uimi pe Crăciun, căci la scurt timp traversaseră deja valea și alunecau peste câmpia de dincolo de ea.

Ziua se scursese-ncetișor și se făcuse deja noapte când pleacă, căci oricât de repede se mișcase Crăciun, tot îi trebuiseră câteva ore bune să se pregătească. Dar luna le lumina cu putere calea, iar Crăciun gândi în sinea lui că era la fel de plăcut să călătorești noaptea ca și ziua.

Renii erau și ei de aceeași părere, căci oricât de mult își doriseră să vadă lumea, erau destul de sfinși la ideea de a da ochii cu oamenii, iar la ora aceea toți locuitorii satelor și ai orașelor dormeau duși și nu aveau cum să-i vadă.

Goneau cu mare iuțeală peste dealuri, peste văi și peste câmpii, până când ajunseră într-un sat unde Crăciun nu mai fusese niciodată.

Aici le spuse să se oprească, iar ei îi dădură ascultare pe dată. Aveau de înfruntat acum o nouă greutate, căci oamenii încuiaseră ușile când se culcaseră, iar Crăciun își dădu seama că nu avea cum să intre în case și să lase jucăriile.

– Tare mă tem, dragii mei prieteni, că am făcut călătoria asta degeaba, spuse el, căci mă văd nevoit să iau jucăriile înapoi acasă fără să le pot împărți copiilor din acest sat.

– Care-i problema? Întrebă Flossie.

– Ușile sunt încuiate, răspunse Crăciun, iar eu nu am cum să intru.

Glossie se uită de jur împrejurul caselor. Nămeții erau cât casa în satul acela și chiar în fața lor era un acoperiș care se ridica la doar câțiva pași de sanie. În vârful acoperișului era un horn larg, suficient de larg cât să încapă și Crăciun prin el, după mintea lui Glossie.

– Auzi, de ce nu cobori pe hornul ăla? Întrebă Glossie.

Crăciun se uită spre horn.

– N-ar fi așa greu dacă aș putea ajunge pe acoperiș, răspunse el.

– Atunci ține-te bine, iar noi o să te ducem acolo, spuse re-nul făcând un salt spre acoperiș și aterizând lângă hornul cel încăpător.

– Minunat! strigă Crăciun încântat peste măsură și luă sacul de jucării în spate și intră în horn.

Era o mulțime de funingine pe cărămizi, dar nici că-i păsa de asta și, sprijinindu-se de ziduri, când în mâini, când în genunchi, reuși să coboare până ajunse în șemineu. Sări iute peste un morman de cărbuni ce mocneau și se trezi într-o odaie mare unde ardea o luminiță plâpândă.

Din această cameră mai multe uși dădeau spre alte camere mai mici. Într-una din ele dormea o femeie cu un copil culcat lângă ea într-un pătuț.

Crăciun chicoti, dar nu atât de tare, de teamă să nu cumva să trezească copilul. Scoase apoi o păpușică din sacul cu jucării și o lăsă în pătuț. Micuțul zâmbi ca și cum ar fi visat

jucăria pe care avea s-o găsească a doua zi, iar Crăciun se furișă ușurel afară din cameră și intră pe cealaltă ușă.

Aici găsi doi băieței ce dormeau duși strâns îmbrățișați unul de gâtul celuilalt. Crăciun se uită o clipă drăgăstos la ei, apoi le lăsă pe pat o tobă, două trompete și un elefant de lemn.

Nu zăbovi mai mult de-atât, căci misiunea lui fusese îndeplinită, așa că se cățăără înapoi prin horn și se așează în sanie.

– Poți să mai găsești vreun horn? îi întreabă el pe reni.

– Sigur că da, răspunseră Flossie și Glossie.

Alunecară de îndată până la baza acoperișului și apoi, fără să se oprească o clipă, săriră prin aer până în vârful următoarei case unde se afla un horn vechi și mare.

– De data asta nu mai zăbovi atât, îl rugă Flossie, altfel nu reușim să ne întoarcem în Pădure până în zori.

Crăciun coborî pe horn și găsi în casă cinci copii dormind cărora le dăruie grabnic jucării.

Când se întoarse, renul sări pe acoperișul următor, dar acolo Crăciun nu găsi nici un copil. Nu era un lucru des întâlnit în satul acela, așa că pierdu mai puțin timp decât credeți ca să viziteze casele acelea triste unde nu se aflau copii.

Când termină de coborât pe hornurile tuturor caselor din sat, lăsând câte o jucărie fiecărui copilaș ce dormea, Crăciun descoperi că nu reușise să golească nici măcar jumătate din sacul cu jucării.

– La drum, prieteni! strigă el renilor. Trebuie să mai căutăm un sat.

Așa că-și luară tălpășița, deși era trecut bine de miezul nopții; nu peste mult timp, ajunseră într-un oraș mare, cel mai mare pe care îl vizitase vreodată Crăciun de când începuse să facă jucării. Dar, fără să se sperie de mulțimea de case, trecu de îndată la treabă, iar minunații săi reni îl purtară cu iuțeală de la un acoperiș la altul, ratându-le doar pe cele mai înalte dintre ele.

În cele din urmă, sacul de jucării al lui Crăciun se goli, iar el se așează în sanie cu sacul la picioare și-i mână pe Glossie și Flossie înapoi spre casă.

Flossie întreabă pe dată:

– Ce poate să fie fâșia aia alburie de pe cer?

– E semnul că se crapă de ziuă, răspunse Crăciun uimit că se făcuse atât de târziu.

– Dumnezeule mare! exclamă Glossie, atunci nu ajungem acasă până la revărsatul zorilor, iar knookii or să ne pedepsească și nu or să ne mai lase să venim și data viitoare.

– Trebuie să plecăm în goana cea mai mare spre Valea Râsetelor, răspunse Flossie, așa că ține-te bine, prietene Crăciun!

Crăciun se prinse bine, iar în clipa următoare zburau cu atâta repeziciune deasupra zăpezii, că nu mai reuși să distingă copacii care rămâneau ca un vârtej în urma lor. Urcau cu viteză dealuri și coborau văi, iuți ca săgeata țâșnită din arc, iar Crăciun închise ochii ca să nu-l mai deranjeze vântul și-i lăsă pe reni să găsească singuri drumul spre casă.

I se părea că plonjau prin spațiu, dar nu se temea câtuși de puțin. Knookii erau stăpâni severi și regulile lor trebuiau respectate în orice împrejurare, iar fâșia albicioasă de pe cer devenea din ce în ce mai luminoasă.

Sania se opri deodată brusc, iar Crăciun, care fusese luat prin surprindere, se rostogoli direct într-un morman de zăpadă de pe locul unde stătea. Pe când se ridica de jos, îi auzi pe reni strigând:

– Repede, mai repede, prietene! Taie hamurile!

Scoase repede cuțitul și tăie frânghiile, apoi se frecă la ochi și privi în jurul lui.

Sania se opri în Valea Râsetelor, la doar câțiva pași de ușa casei sale. La răsărit, se crăpa de ziuă, iar când se răsuci să privească spre marginea pădurii Burzee, îi zări pe Flossie și pe Glossie dispărând cu viteză în pădure.

9. „Moș Crăciun!“

Crăciun crezu că micuții nu vor descoperi niciodată de unde veneau jucăriile găsite lângă pat a doua zi când se trezeau. Dar faptele bune aduc negreșit faimă, iar faima are nenumărate aripi cu care călătorește până și în ținuturile cele mai îndepărtate, așa că oameni aflați la kilometri întregi depărtare în orice direcție vorbeau despre Crăciun și despre minunatele

sale daruri pentru copii. Dulcea generozitate a muncii sale îi făcu pe câțiva mai egoiști din fire să zâmbească sarcastic, dar până și aceia trebuiră să-și recunoască repede respectul pentru un om atât de bun care-și dedica viața bucuriilor pe care le făcea celor mai mici din rasa sa.

Prin urmare, toți locuitorii orașelor și satelor urmăreau curioși venirea lui Crăciun și le istoriseau copiilor lor povești neasemuit de frumoase despre minunatele jucării ale lui Crăciun ca să-i liniștească și să-i bucure.

În dimineața ce urmă primei călătorii a lui Crăciun cu renii, când micuții au alergat la părinții lor cu minunatele jucării găsite și i-au întrebat de unde veneau, nu a existat decât un singur răspuns la întrebare:

– Prea bunul Crăciun a trecut pe aici, dragii noștri, căci numai el face jucării în toată lumea asta!

– Dar cum a reușit să intre? întrebă copiii.

La auzul acestei întrebări, părinții dădeau din cap, neputând nici ei să înțeleagă cum reușise Crăciun să intre în casele lor; mamele însă, văzând bucuria de pe chipurile odoarelor lor, șușoteau că bunul Crăciun nu putea fi un simplu muritor, ci fără îndoială un sfânt, și-i binecuvântau numele pentru fericirea pe care le-o aducea copiilor lor.

– Sfinții, spuse cineva cu capul plecat, nu au nevoie să deschidă ușa dacă vor să intre în casele noastre.

De atunci, ori de câte ori câte un copil era neascultător sau obraznic, mama lui obișnuia să-i spună:

– Trebuie să ceri iertare bunului și sfântului Moș Crăciun! Lui nu-i plac copiii obraznici, iar dacă nu te cumițești, nu o să-ți mai aducă nici un fel de jucării!

Numai că Moș Crăciun însuși nu ar fi fost de acord cu asemenea vorbe. El împărțea jucării copiilor pentru că erau mici și neajutorați și pentru că ținea la ei. Știa el bine că până și cei mai ascultători copii mai făceau câteodată obraznicii și mai știa și că obraznicii erau, de cele mai multe ori, buni. Așa sunt copiii și chiar de-ar fi avut puterea să-i schimbe, nu ar fi făcut asta pentru nimic în lume, chiar dacă asta ar fi însemnat sfârșitul lumii.

Și uite-așa Crăciun al nostru a devenit Moș Crăciun. Orice om animat de gânduri bune poate fi păstrat cu sfințenie în inimile oamenilor.

10. Ajunul Crăciunului

Când Crăciun se întoarce din călătoria sa nocturnă cu Glossie și Flossie, ziua care tocmai începea îi aduse o nouă încurcătură. Knookul Will, care-i avea în grijă pe reni, veni la el ursuz și întors pe dos ca să se plângă că îi reținuse pe Flossie și Glossie mai târziu de ivirea zorilor, contrar ordinelor sale.

– Dar, cu toate astea, nu cred să fi trecut cu mult de ivirea zorilor, spuse Crăciun.

– Au ajuns cu un minut întârziere, răspunse knookul Will, iar asta e la fel de grav ca și o oră. Am să pun țăntării să-i înțepe pe Glossie și pe Flossie și au să sufere amarnic de pe urma neascultării lor.

– Te rog, nu face asta! îl imploră Crăciun. E doar vina mea.

Dar knookul Will nici nu voi să audă de nici un fel de scuze și se întoarce în pădure bombănind și boscorodind în felul lui ursuz.

Din pricina aceasta, Crăciun se duse în pădure ca să se sfătuiască cu Necile cum putea să-i salveze pe bieții reni de la pedeapsa cea aspră. Spre marea lui încântare, dădu peste vechiul și bunul lui prieten, Mai Marele Pădurilor, care ședea la sfat cu nimfele.

Ak ascultă cu luare-aminte povestea despre călătoria nocturnă pe la casele copiilor și despre ajutorul neprețuit primit de la renii care acceptaseră să tragă sania peste zăpada înghețată.

– N-aș vrea ca bunii mei prieteni să fie pedepsiți atâta timp cât i-aș putea salva, spuse meșterul de jucării când termină povestea. Nu au ajuns decât cu un minut întârziere și au alergat mai repede decât pasărea în zbor ca să ajungă până în zori.

Ak își mângâie gânditor barba, iar mai apoi trimise după Prințul Knookilor ce domnește peste toți locuitorii din Burzee, și după Regina zânelor și Prințul rylilor.

Când se adunară cu toții, Crăciun povesti din nou pățania la cererea lui Ak, apoi Mai Marele Pădurilor se adresă Prințului knookilor, spunându-i:

– Misiunea plăcută pe care Crăciun o face printre muritori e demnă de sprijinul fiecărui nemuritor cumsecade. Deja, în unele orașe, oamenii îl numesc sfânt și nu va trece multă vreme ca numele de Moș Crăciun să fie îndrăgit în toate casele ce au fost binecuvântate cu copii. În plus, el e fiul Pădurii, așa că îi suntem datori cu toate încurajările noastre. Tu, mai mare al knookilor, îl știi de ani buni. Nu crezi oare că am dreptate când spun că merită toată prietenia noastră?

Prințul, adus de spate și cu fața acră cum sunt toți knookii, nu făcu decât să se uite în frunzele moarte, apoi bolborosi:

– Tu ești Mai Mare peste toate pădurile!

Ak zâmbi, dar continuă pe un ton blând:

– Se pare că renii care sunt în îngrijirea oamenilor tăi îi pot fi de mare ajutor lui Crăciun, și cum par și ei bucuroși să tragă la sania lui, te-aș ruga să-i dai voie să apeleze la ei ori de câte ori are nevoie.

Prințul nu răspunse și împunse ușor cu vârful sulitei vârful arcuit al sandalelor cu care era încălțat, ca și cum s-ar fi gândit la ceva anume.

Atunci regina zânelor îi vorbi astfel:

– Dacă vei fi de acord cu rugămintea lui Ak, mă voi îngriji să nu li se întâmple nimic rău renilor tăi atâta timp cât sunt plecați din pădure.

Iar Prințul rylilor adăugă:

– În ce mă privește pe mine, am să le dau voie tuturor renilor care-l ajută pe Crăciun să mănânce plantele ce dau putere, pe cele sălbatice ce dau ușurință picioarelor și pe cele vindecătoare care dau viață îndelungată.

Iar Regina nimfelor spuse:

– Renii care vor trage sania lui Crăciun vor avea voie să se scalde în lacurile noastre din pădure, lucru care îi va face mai puternici și mai frumoși.

La auzul acestor promisiuni, prințul knookilor se foi în scaunul său, căci în adâncul inimii sale nu-i plăcea deloc să le refuze ceva prietenilor săi nemuritori, deși de data asta îi cereau

ceva cu totul ieșit din comun. Iar knookii nu erau obișnuiți cu favorurile de nici un fel. În cele din urmă, se întoarse spre supușii lui și spuse:

– Chemați-l pe knookul Will.

Când Will cel ursuz sosi și auzi rugămințile nemuritorilor, protestă cât putu el de tare.

– Renii sunt reni, spuse el, și nimic mai mult decât reni. Dacă ar fi fost cai, atunci mi s-ar fi părut normal să-i înhami ca pe cai. Dar nimeni nu înhamă renii pentru că sunt ființe libere și sălbatice ce nu datorează nici o favoare speciei umane. Dacă e să trecem peste prietenia generoasă a nemuritorilor, ar fi ceva degradant ca renii mei să lucreze pentru Crăciun care nu e decât un simplu muritor.

– Ai auzit, spuse Prințul către Ak. Există un grăunte de adevăr în spusese lui Will.

– Cheamă-i pe Glossie și Flossie, răspunse Mai Marele Pădurilor.

Renii au fost aduși la întrunire, iar Ak îi întrebă dacă s-ar supăra să tragă sania lui Crăciun.

– Nu, nicidecum! răspunse Glossie. Ne-a plăcut călătoria nespus de mult.

– Am încercat să ajungem acasă până în zori, adăugă Flossie, dar din păcate am ajuns cu un minut mai târziu.

– Nu contează un minut la revărsatul zorilor, spuse Ak. Vi se iartă întârzierea aceea.

– Cu condiția să nu se mai repete, spuse aspru Prințul knookilor.

– Și ai să le dai voie să mai meargă cu mine? întrebă Crăciun nerăbdător.

Prințul chibzuia în sinea lui în timp ce se uita când la Will care bombănea, când la Mai Marele Pădurilor care zâmbea.

Atunci se ridică în picioare și se adresă celor de față astfel:

– Având în vedere că toți îmi cereți această favoare, am să le dau voie renilor să meargă cu Crăciun o singură dată pe an, în ajunul Crăciunului, cu condiția ca întotdeauna să se întoarcă în pădure până la revărsatul zorilor. Poate să-și aleagă câți reni vrea să tragă la sania lui, dar nu mai mult de zece, iar aceștia vor fi cunoscuți printre noi ca renii lui Crăciun ca să-i putem

distinge de ceilalți reni. Iar ei se vor putea scălda în lacul nimfelor, se vor înfrupta din plantele ce dau putere, din cele sălbatice și din cele tămăduitoare, și vor fi sub protecția specială a Reginei zânelor. Iar tu, knookule Will, încetează de îndată cu bombănitul, căci cuvintele mele sunt lege!

Se făcu nevăzut pe dată printre copaci, ca să evite cu orice preț mulțumirile lui Crăciun și ale celorlalți muritori, iar Will, uitându-se mai cruciș ca niciodată, îi călcă pe urme.

Însă Ak era mulțumit la gândul că se putea bizui pe promisiunea Prințului, oricât de greu reușise să i-o smulgă. Glossie și Flossie alergară acasă, țopăind voioși la fiecare pas.

– Când e Ajunul Crăciunului? îl întrebă Crăciun pe marele Ak.

– Cam peste zece zile, răspunse el.

– Atunci înseamnă că nu pot folosi renii anul acesta, spuse Crăciun gânditor, căci nu o să am timp să umplu sacul de jucării.

– Prințul cel răutăcios a întrevăzut asta, răspunse Ak, căci pentru asta a numit Ajunul Crăciunului drept ziua în care să te poți folosi de reni, știind prea bine că asta te va face să pierzi un an întreg.

– Dacă aș fi avut jucăriile pe care mi le-au furat awgwasii, acum aș fi putut cu ușurință să-mi umplu sacul cu ele, spuse cu tristețe Crăciun.

– Dar unde se află jucăriile? întrebă Mai Marele.

– Nu știu, răspunse Crăciun, dar cred că awgwasii cei vicleni mi le-au ascuns pe undeva prin munți.

Ak se răsuci spre Regina zânelor.

– Crezi că poți să dai de ele? întrebă el.

– O să-mi dau toată silința, răspunse ea senină.

Atunci Crăciun merse înapoi în Valea Râsetelor să se apuce serios de lucru, iar o ceată de zâne își luă de îndată zborul spre munții care fuseseră sub stăpânirea awgwasilor și începură să caute peste tot jucăriile furate.

Zânele, după cum bine știți, au puteri miraculoase, dar awgwasii cei vicleni ascunseseră jucăriile într-o peșteră adâncă și acoperiseră intrarea cu stânci ca nimeni să nu poată privi înăuntru. Prin urmare, toate căutările se dovediră în van preț de câteva zile, iar Crăciun, care stătea acasă așteptând vești de

la zâne, aproape că-și pierduse speranța să mai capete jucăriile înainte de Ajunul Crăciunului.

Munci din greu în tot acest răstimp, dar îi luă o mulțime de vreme să cioplească, să dea formă și să vopsească jucăriile cum se cuvine, așa că în dimineața de dinaintea Ajunului Crăciunului doar o jumătate din raftul de deasupra ferestrei se umpluse cu jucării pentru copii.

În dimineața aceea, zânelor care scotoceau munții după jucării le veni o idee. Se prinseră de mâini și se uitară drept prin stâncile ce formau munții, începând din vârf și până la bază, așa încât să nu le scape nici un loc ochilor lor iscoditori. În cele din urmă, reușiră să descopere peștera unde fuseseră depozitate jucăriile de către awgwasii cei răi.

Nu le trebui mult să desfunde intrarea în peșteră și-atunci fiecare din ele înhăță cât de multe jucării putu și zburară la Crăciun să așeze comoara în fața ochilor lui.

Omulețul nostru fu nespus de bucuros să primească jucăriile exact la timp, așa că le trimise vorbă lui Glossie și lui Flossie să fie pregătiți până la căderea serii.

Pe lângă toate câte mai făcuse de la ultima călătorie, reușise să se ocupe și de reparatul hamurilor, și de consolidarea saniei, așa încât, când renii sosiră la amurg, îi și înhămă.

– În seara asta trebuie să mergem în altă direcție, le spuse el, unde să găsim copii la care nu am mai fost până acum, trebuie să muncim bine și să ne mișcăm repede, căci sacul meu dă pe dinafară de jucării.

Așa că, exact când răsărea luna, părăsiră Valea Râsetelor și după ce traversară câmpia, se îndreptară spre dealurile din partea de sud. Aerul era tăios și rece, iar lumina stelelor se revărsa peste nămeți făcându-i să strălucească cu sclipiri de diamante. Renii se avântau cu salturi puternice și sigure, iar inima lui Crăciun era atât de ușoară și de fericită că nu se opri din răs și din cântat tot drumul, în timp ce vântul îi șuiera pe la urechi:

Cu un ho, ho, ho!

Și un ha, ha, ha!

Și un ho, ho! Ha, ha, hee!

Uite-așa călătorim

*Prin nămeți hălăduim
Prin zăpezi ne năpustim!*

Moș Gerilă îl auzi și veni după el cu cleștii săi, dar când văzu că era nimeni altul decât Crăciun, răsă și făcu calea întoarsă.

Bufnițele-mame îl auziră și ele în timp ce trecea pe lângă o pădure, așa că scoaseră capetele afară din ascunzătorile lor sco-bite în trunchiurile copacilor. Când văzură însă despre cine era vorba, le șoptiră puilor lor că era Moș Crăciun care le ducea jucării copiilor. Câte mai știu și bufnițele astea!

Crăciun se opri la câteva case izolate și coborî înăuntru pe coș ca să lase cadouri pentru copii. La scurt timp, ajunse într-un sat unde alergă fericit preț de o oră să împartă jucării micuților ce dormeau duși. Apoi se așternu din nou la drum, fredonând cu voioșie cântecelu-i fericit:

*Și acum la drum plecăm
Prin zăpezi alunecăm
Iar renii voioși aleargă
Spre micuți ei se îndreaptă
Jucării le-om dărui
Iar ei fericiți vor fi!*

Renii erau încântați de glasul lui plin și profund, așa că țin-au ritmul cu tropăitul copitelor pe zăpada tare ca gheața. Cû-rând, se opreau în dreptul altui coș, iar Moș Crăciun, cu ochii sclipitori și fața înroșită de vânt, coborî în casă și lăsă câte un cadou pentru fiecare copil pe care-l găsi acolo.

Era o noapte cât se poate de fericită. Renii alergau cu iuțeală, iar Moș Crăciun le împărțea repede daruri micuților adormiți.

În cele din urmă se goli și sacul, iar sania se întoarse spre casă și cursa contra zorilor de zi începu din nou. Lui Glossie și Flossie nici prin cap nu le trecea să fie dojeniți din nou din pricina întârzi-erii, așa că zburară cu o iuțeală ce întrecu vijelia pe care călărea Regele Gerurilor, iar curând ajunseră în Valea Râsetelor.

Când Crăciun dădu drumul renilor din hamuri, pe cerul din-spre răsărit mijea o pată albicioasă, dar Glossie și Flossie se în-toarseră în pădure cu mult înainte de ivirea zorilor.

Crăciun se simți atât de obosit din pricina misiunii sale de noapte încât se aruncă în pat și căzu într-un somn adânc, iar în timp ce el dormea, soarele zilei de Crăciun își făcu apariția pe cer și străluci cu putere deasupra atâtor case fericite unde copiii râdeau și strigau plini de încântare că Moș Crăciun îi vizitase.

Dumnezeu să-l binecuvânteze! Acesta a fost primul an de Crăciun și de atunci, sute de ani la rând, el și-a îndeplinit an de an misiunea de a aduce bucurie în inimile micuților.

11. Cum au fost agățați lângă hornuri primii ciorăpei

Dacă vă gândiți că nici un copil nu cunoscuse vreodată plăcerea de a avea o jucărie până când Moș Crăciun nu și-a început călătoriile sale, atunci o să înțelegeți cum a pătruns bucuria în casele celor binecuvântați de vizita aceluia om cumsecade și cum au început ei să vorbească cu dragoste despre el, fiindu-i recunoscători pe viață pentru faptele sale bune. E drept că oamenii vorbeau pe vremea aceea și despre regi însemnați, despre războinici vestiți sau despre învățați luminați la minte, dar nici unul dintre aceștia nu era la fel de îndrăgit ca Moș Crăciun, căci nici unul dintre ei nu era atât de darnic și de bun încât să-și dedice timpul fericirii altora. Căci o faptă bună trăiește mai mult decât o bătălie însemnată, sau decât un decret regal, sau decât lucrarea unui savant, pentru că ea se răspândește și lasă urme în sufletele tuturor, străbătând multe generații.

Înțelegerea încheiată cu Prințul knookilor i-a schimbat toate planurile lui Crăciun căci, dat fiind că se putea folosi de reni doar o singură noapte pe an, se hotărî să-și dedice fiecare zi meșteșugirii jucăriilor pe care să le ducă mai apoi în Ajunul Crăciunului la copiii din întreaga lume.

Numai că știa prea bine că munca depusă pe parcursul unui an întreg avea să ducă la o cantitate impresionantă de jucării, așa că hotărî să construiască o sanie nouă mai spațioasă, mai solidă și mai potrivită pentru asemenea călătorii rapide decât cea veche, cam grosolană.

Prima dată merse în vizită la Regele Gnom cu care făcuse un târg să schimbe trei tobe, o trompetă și două păpuși pe

o pereche de tălpi de oțel frumos arcuite la capete. Căci Regele Gnom avea și el copii care, trăind în scobiturile de sub pământ, în mine și peșteri, tânjeau după ceva cu care să se joace.

Tălpile saniei au fost gata peste trei zile, iar când Crăciun îi duse jucăriile Regelui Gnom, Maiestatea sa fu atât de încântat de ele că îi dăruie pe lângă tălpile de sanie și o pereche de clopoței cu sunet plăcut.

– Astea or să-i încante cu siguranță pe Glossie și pe Flossie, spuse Crăciun în timp ce scutura din clopoței și le asculta sunetul vesel. Dar tare aș vrea să am două perechi de clopoței, câte una pentru fiecare ren.

– Mai adu-mi o trompetă și o pisică, răspunse Regele, și am să-ți mai fac o pereche de clopoței exact ca primii.

– Țsta da chilipir! strigă Crăciun și pleacă de îndată acasă după jucării.

Construi cu grijă sania cea nouă, iar knookii aduseră o mulțime de scânduri puternice și subțiri pe care să le folosească. Crăciun făcu un paravan înalt și rotund ca să nu mai intre în sanie zăpadă aruncată de copitele renilor. Ridică laturi înalte la sanie ca să poată căra mai multe jucării cu ea, iar în cele din urmă, montă sania pe tălpile fine de oțel făcute de Regele Gnom.

Era negreșit o sanie frumoasă, mare și spațioasă. Crăciun o vopsi în culori vii, cu toate că nimeni n-avea s-o vadă în timpul incursiunilor sale nocturne, iar când totul fu gata, îi chemă pe Flossie și pe Glossie să o vadă.

Renii admirară sania, dar declarară serioși că era prea mare și prea grea pentru ei ca s-o poată trage.

– Desigur că o putem trage pe zăpadă, spuse Glossie, dar nu putem face asta suficient de repede cât să vizităm toate orașele și satele cele mai îndepărtate și să ne și întoarcem în pădure până în zori.

– Atunci ar trebui să mai iau doi reni, declară Crăciun după un moment de gândire.

– Prințul knookilor ți-a dat voie să iei și zece. De ce să nu-i iei pe toți zece? întrebă Flossie. Atunci am putea să ne mișcăm cu viteza fulgerului și am putea sări cu ușurință până și pe aco-perișurile cele mai înalte.

– Zece reni la un loc! strigă Crăciun plin de încântare. Asta ar fi cu adevărat minunat! Mergeți repede în pădure și alegeți alți opt reni la fel de buni ca și voi. Și nu uitați că trebuie să mâncați toți din plantele care dau putere, din cele sălbatice și din cele tămăduitoare ca să deveniți iuți de picior și să trăiți ani mulți pentru a mă putea însoți în călătoriile mele. La fel, n-ar fi rău să vă scăldați în lacul nimfelor despre care Regina Zurline spune că vă va face nespus de frumoși. Dacă faceți toate acestea, nici nu încape îndoială că la următorul ajun de Crăciun, cei zece reni ai mei vor fi cei mai frumoși și cei mai puternici pe care i-a văzut lumea vreodată!

Așa că Glossie și Flossie se întoarseră în pădure să-și aleagă camarazii, iar Crăciun începu să se gândească serios că acum îi trebuiau hamuri pentru toți.

În cele din urmă, îl chemă în ajutor pe knookul Peter, căci inima lui era tot atât de blândă, pe cât era el de adus de spate, și-ar trebui să știți că e încovoiat de-a binelea, nu glumă. Iar Peter se învoi să-i aducă bucăți de piele zdravănă pentru hamuri.

Pielea fusese tăiată din pieile leilor ce ajunseseră la o vârstă atât de înaintată, încât muriseră de moartea bună; pe o parte pielea era tăbăcită, în timp ce pe cealaltă knookii cei pricepuți o prelucraseră la fel de fin ca și catifeaua. Când primi bucățile de piele, Crăciun cusu cu grijă un ham pentru zece reni care se dovedi mai apoi rezistent și util și care-l ținu ani buni în șir.

Hamurile și sania au fost meșteșugite la cele mai neobișnuite ore, căci își dedica cea mai mare parte a timpului jucăriilor. Acestea erau acum cu mult mai frumoase decât primele dintre ele, iar nemuritorii îl vizitau adesea să vadă la ce mai lucra și-i dădeau idei noi. Necile veni cu ideea ca unele păpuși să poată spune „mama” și „tata”. Knookii îi propuseră să pună un fel de fluieraș în interiorul mieilor așa încât să facă „beeee” când copiii le strângeau mai tare. Regina zânelor îi sugeră să pună fluieri în interiorul păsărilor ca ele să poată cânta și roți la cai ca micuții să-i poată trage după ei. Dintr-un motiv sau altul, în pădure muriseră multe animale, și-atunci primi pielea lor cu care îmbracă figurinele animalelor sălbatice pe care le meșteșugea. Un ryl mai șturlubatic din fire îi propusese lui Crăciun

să facă un măgar care să dea din cap, lucru pe care îl și făcu, descoperind mai apoi că micuții se amuzau extraordinar de mult din pricina asta. Și uite-așa deveneau jucăriile mai frumoase și mai captivante pe zi ce trecea, până când chiar și nemuritorii rămaseră cu gura căscată la vederea lor.

Până la următorul ajun al Crăciunului, se adunaseră o groază de daruri minunate pentru copii care abia așteptau să fie încărcate în sanie. Crăciun umplu trei saci cu vârf și pe deasupra mai încărcă și sania din latură în latură.

Apoi, la lăsatul serii, cei zece reni își făcură apariția, iar Flossie îi prezentă pe toți lui Crăciun. Numele lor era Gonilă și Tropăilă, Îndrăznețul și Mărețul, Neîntrecutul și Neînfricatul, Statornicilă și Iuțilă. Toți erau nespus de frumoși, cu picioare zvelte, cu coarne bogate, cu ochi de catifea neagră și blană fină și cafenie presărată ici și colo cu alb.

Crăciun îi îndrăgi de cum îi văzu prima dată și de atunci i-a iubit mereu, căci îi sunt prieteni nespus de devotați care l-au ajutat neprețuit de mult.

Hamurile cele noi li se potriviră de minune, iar la scurtă vreme erau cu toții înhămați la sanie pe două rânduri, avându-i pe Flossie și Glossie în față. Aceștia din urmă purtau cele două șiraguri de clopoței, iar clinchetul lor le plăcu atât de mult că nu mai conteneau din țopăit doar să-i mai facă să sune o dată și încă o dată.

Crăciun se așeză și el în sanie, își trase o pătură călduroasă peste genunchi și căciula de blană peste urechi și pocni din biciul lui cel lung ca să dea semnalul de start.

Cei zece reni se avântară pe dată, iuți ca gândul, în timp ce Crăciun râdea în hohote văzându-le goana nebună și fredona un cântecel vesel cu vocea lui profundă și puternică:

*Cu un ho, ho, ho!
Și un ha, ha, ha!
Și un ho, ho, ha, ha, hii!
Uite-așa călătorim
Prin nămeți hălăduim
Ferițiți mereu să fim!*

*Mormane de jucării
Vă aduc doar bucurii
La copii le împărțim
Prin lume hălăduim
Peste zăpezi noi zburăm
Lumea să o bucurăm!*

În ajunul aceluia Crăciun, micuța Margot și fratele ei Dick, împreună cu verișorii lor Ned și Sara care erau în vizită la familia lui Margot, veniseră de afară unde făcuseră un om de zăpadă și aveau hainele ude, mănușile leoarcă, iar cizmulițele și șosetele flească. Mama lui Margot nu-i certase, dar îi trimisese la culcare mai devreme, așa încât să le poată atârna hainele pe scaune la uscat. Așezase cizmulițele pe plăcile roșiatice ale sobei unde aveau să se usuce la căldura emanată de cenușa fierbinte, în timp ce ciorăpeii au fost atârnați în șir lângă șemineu, exact deasupra focului. Așa se face că Moș Crăciun îi observă imediat ce coborî pe horn în noaptea aceea când casa toată era cufundată în somn adânc. Se grăbea teribil de tare, așa că la vederea șosetelelor copiilor, strecură pe dată jucării în ele și se cățăără apoi înapoi pe coș, făcându-și apariția atât de repede, încât renii au fost uimiți de atâta agilitate.

– Ce m-aș mai bucura dacă și-ar atârna toți ciorăpeii așa, gândi el în vreme ce se îndrepta spre următorul coș de fum. Aș putea face economie de timp în felul ăsta și aș putea ajunge la mai mulți copii până la revărsatul zorilor.

Când Margot, Dick, Ned și Sara săriră din pat a doua zi și alergară să-și ia ciorăpeii lăsați deasupra sobei, descoperiră cu cea mai mare uimire că erau plini de jucăriile lăsate de Moș Crăciun. Drept să vă spun, cred c-au găsit mai multe jucării în ciorăpei decât oricare alt copil din orașul acela, căci Moș Crăciun fusese pe grabă și nu mai stătuse să numere jucăriile.

Firește că micuții le povestiră despre asta tuturor tovarășilor lor de joacă și bineînțeles că toți se hotărâră să-și atârne de atunci încolo ciorăpeii lângă sobă în ajunul Crăciunului. Chiar și Bessie cea Lipsită de Griji, care se afla în vizită în orașul acela îndepărtat împreună cu tatăl ei, renumitul Lord Lerd,

auzi la rândul ei povestea și-și atârna și ea ciorăpeii lângă sobă când se întoarse acasă de Crăciun.

La următoarea lui călătorie, Moș Crăciun găsi atât de mulți ciorapi atârnați în așteptarea lui, că reuși să-i umple cât ai clipi și nu-i trebui decât jumătate din timpul folosit mai înainte ca să caute copiii și să le lase jucăriile lângă pat.

Obiceiul se răspândi an după an, iar asta nu putu decât să vină în ajutorul lui Moș Crăciun, căci la câți copii are moșul de vizitat, cu siguranță că are nevoie de tot ajutorul pe care putem să i-l dăm.

12. Primul pom de Crăciun

Moș Crăciun și-a ținut mereu promisiunea făcută knookilor de a se întoarce cu renii până în zori, dar asta se datora doar iuțelii renilor săi, pentru că Moșul străbătea lumea în lung și-n lat.

Îi plăcea la nebunie munca sa, la fel cum se dădea în vânt și după călătoria lor nocturnă cu sania și clinchetul vesel al clopoțelilor. În prima lui plimbare cu cei zece reni, doar Glossie și Flossie purtaseră clopoței, dar timp de opt ani la rând de atunci Moș Crăciun duse daruri copiilor Regelui Gnom, iar suveranul cu inimă blândă îi dăruia de fiecare dată câte o pereche de clopoței, așa încât în cele din urmă toți cei zece reni ajunseră să poarte clopoței și cred că vă puteți imagina ce sunet melodios scoteau clopoțeii în timp ce sania gonea peste zăpezi.

Ciorăpeii copiilor erau atât de lungi încât era nevoie de o groază de jucării ca să le umple, așa că Moș Crăciun descoperi curând că mai existau și alte lucruri care erau pe placul copiilor în afară de jucării. Așa se face că trimise câteva zâne, prietenele lui bune, la Tropice, de unde-i aduseră o mulțime de saci plini cu portocale și banane pe care le culeseră din copaci. Alte zâne zburară în minunata Vale Phunnyland unde în copaci creșteau din plin dulciuri și bomboane delicioase și de unde se întoarseră cu cutii imense de bunătăți pentru copii. În fiecare an, în ajunul Crăciunului, Moșul umplea ciorăpeii cu ele, adăugând și jucării, și puteți fi siguri că micuții se bucurau nespus de mult când dădeau peste ele.

Desigur că există și țări calde unde iarna nu e nici un pic de zăpadă, dar Crăciun și renii lui le vizitau și pe acestea la fel ca și pe țările reci, căci în tălpile saniei erau niște roțițe mici, putând astfel să se miște cu ușurință atât pe uscat cât și pe zăpadă. Copiii care locuiau în țările cele mai îndepărtate învățară și ei numele lui Moș Crăciun, la fel de bine ca și cei care locuiau lângă Valea Râsetelor.

O dată, exact când renii se pregăteau să plece în călătoria lor anuală, o zână veni la Crăciun și-i povesti despre trei copii-lăși care locuiau într-un cort amărât făcut din piei, undeva într-o câmpie unde nu exista nici un fel de copac. Micuții aceia erau nefericiți și săraci, căci părinții lor erau niște oameni cu suflet rece cărora nu le păsa de ei. Crăciun hotărî să-i viziteze pe cei trei micuți chiar înainte să se întoarcă acasă, și-n timpul călătoriei luă cu el vârful stufos al unui brad pe care vântul îl dăduse jos și-l puse la el în sanie.

Era aproape dimineață când renii se opriră în fața adăpostului sărăcăcios unde copiii dormeau duși. Crăciun înfipse de îndată bradul în nisip și-i prinse de crengi o droaie de lumânările. Apoi agăță în brad câteva jucării frumoase, la care adăugă și câțiva săculeți cu dulciuri. Nu-i trebui mult timp să facă asta căci Moș Crăciun lucra cu repeziciune, iar când totul fu gata, aprinse lumânările și, vârând capul în cort, strigă:

– Crăciun fericit, micuților!

Spunând acestea, sări în sanie și dispăru înainte să poată fi văzut de copiii care ieșiseră să vadă cine-i strigase.

Vă dați seama ce bucurie și ce uimire pe capul copiilor când au dat cu ochii de pom, de luminile strălucitoare ce luminau cu putere în întuneric, de jucăriile atârinate care i-au făcut fericiți ani la rând de atunci! Se prinseră de mâini și dansară în jurul pomului, strigând și râzând cât îi ținu gura! Cât despre părinții lor, ieșiră și ei să vadă minunea și să se mire, iar de atunci încolo învățară să-și iubească copiii și să aibă mai multă grijă de ei, căci Moș Crăciun îi binecuvântase cu asemenea daruri minunate!

Crăciun fu încântat de ideea unui pom de Crăciun, așa că anul următor a luat o mulțime de pomi cu el în sanie pe care îi așeza în casele celor foarte săraci, care rareori vedeau pomi de

Crăciun, și le împodobeau crengile cu lumânările și jucării. Desigur că n-avea cum să lase câte un pom în fiecare casă care ar fi avut nevoie de unul, dar în unele dintre ele, tații făceau singuri rost de brazi și-i pregăteau pentru Moș Crăciun când avea să-i viziteze. Iar la vederea lor, Moșul cel bun îi împodobeau pe dată cu jucării agățate de crengile lor pentru toți copiii ce aveau să vină să vadă pomul luminat.

Toate aceste idei noi și felul generos în care erau puse în aplicare îi făcură pe copii să aștepte cu nerăbdare noaptea aceea din an când Moș Crăciun avea să-i viziteze, iar cum așteptarea era una plăcută și liniștitoare, micuții se întrebau cu cea mai mare bucurie ce avea să se mai întâmple la următoarea vizită a moșului.

Vă mai aduceți aminte de baronul Braun cel rău care l-a alungat o dată pe Crăciun de la castelul lui și i-a interzis să-i mai viziteze copiii? Ei bine, la ani buni după acea întâmplare, când baronul cel bătrân murise, iar fiul lui îi luase locul, noul baron Braun veni acasă la Crăciun cu întregul său alai de cavaleri, de paji și de slujitori și, descălecând de pe cal, se înclină umil în fața prietenului tuturor copiilor.

– Tatăl meu nu ți-a recunoscut bunătatea și valoarea, spuse el, și tocmai de aceea te-a amenințat cu spânzurătoarea de zidurile castelului. Dar am și eu copii care tânjesc după o vizită a lui Moș Crăciun și de aceea am venit să te implor să-i bucuri la fel ca și pe ceilalți copii.

Crăciun fu nespus de încântat să audă asemenea cuvinte, deoarece castelul Braun era singurul loc pe care nu-l vizitase niciodată, așa că făgădui bucuros să ducă daruri copiilor baronului la următorul ajun al Crăciunului.

Baronul plecă pe deplin mulțumit, iar Crăciun își ținu cu credință promisiunea.

Și uite-așa a cucerit omul acesta inimile tuturor, prin bunătatea lui, și nu e lucru de mirare că era veșnic vesel și fericit, căci nu era casă în lumea întreagă unde să nu fi fost mai bine primit decât un rege.

BĂTRÂNEȚEA

1. Mantia nemuririi

Iar acum ajungem într-un moment cheie al carierei lui Moș Crăciun, și cred că e de datoria mea să vă povestesc aspectele cele mai importante petrecute de la începutul lumii și al oamenilor.

Am urmărit viața lui Crăciun din vremea când bietul copilăș neajutorat a fost găsit de nimfa Necile și până când a ajuns la maturitate în imensa pădure Burzee. Știm bine cu toții cum a început să facă jucării pentru copii și cum, cu ajutorul și bunăvoința nemuritorilor, a ajuns să le împartă micuților din întreaga lume.

Ani mulți la rând, și-a continuat nobila-i misiune, căci viața simplă și silitoare pe care a trăit-o i-a adus o sănătate de fier și multă putere. Fără îndoială că poți trăi mai mult în minunata Vale a Râsetelor, unde nu există nici un fel de griji și unde totul e nespus de armonios, mai mult decât în oricare parte a lumii.

Dar după ce au trecut ani mulți, Moș Crăciun începu și el să îmbătrânească. Barba lungă și cafenie care-i acoperea cândva obrații și bărbia începuse acum să încărunească, devenind în cele din urmă de-un alb pur precum cel al zăpezii. Părul îi albise și el, iar la colțurile ochilor îi apăruseră riduri care se vedeau clar când râdea. Nu fusese nicicând un bărbat înalt, dar acum se rotunjise și mergea legănat ca un rățoi. În ciuda tuturor acestor lucruri, rămăsese la fel de plin de viață și era la fel de vesel și de zglobiu, iar ochii îi scânteiau la fel de intens ca-n prima zi când se stabilise în Valea Râsetelor.

Și cu toate astea, vine o vreme când orice muritor care a trecut prin viață ajungând la bătrânețe să părăsească această lume trecând într-alta. După ce-și mânase renii de atâtea și-atâtea ori în ajunul Crăciunului, nu-i de mirare că prietenii lui credincioși și-au spus într-o bună zi că era probabil pentru ultima dată când mai trăgeau la sania lui.

Atunci întreaga pădure Burzee se întristă și toată Valea Răsetelor amuți, căci toate ființele care-l cunoscuseră pe Crăciun îl îndrăgeau și se înveseleau la auzul pașilor săi și al fluieratului lui vesel.

Puterile îi scăzuseră negreșit, căci nu mai era în stare să meșterească jucării și nu făcea decât să stea întins în pat ca și cum ar fi visat.

Nimfa Necile, care-l crescuse și-i fusese mamă adoptivă, era tot tânără, puternică și frumoasă și nu i se părea să fi trecut prea mult timp de când îl ținuse prima dată în brațe pe bătrânul acela cu barbă sură și de când el îi zâmbise nevinovat cu gurița lui de copil.

Tocmai aici se vede ce-i desparte pe muritori de nemuritori.

Mare-i fu norocul cu vizita marelui Ak în pădure exact în vremea aceea. Necile îl caută îngrijorată și-i povesti de soarta care-l aștepta pe bunul lor prieten Crăciun.

Mai Marele Pădurilor deveni grav dintr-odată și rămase sprijinit în toporul lui minute în șir mângâindu-și gânditor barba. Se ridică deodată și-și înălță hotărât privirea, întinzându-și larg brațele ca și cum s-ar fi hotărât să ducă ceva important la îndeplinire. Căci îi trecuse prin cap o idee atât de măreață, încât întreaga lumea avea să se plece acum în fața Mai Marelui Pădurilor să-i preaslăvească numele de-a pururi!

Știm bine că Marele Ak nu ezita o clipă ori de câte ori își punea de gând să facă un lucru. De data aceasta, își chemă soții cei mai iuți și-i trimise într-o clipită în toate colțurile lumii. Iar de îndată ce ei plecară, se întoarse spre Necile cea îngrijorată și-o liniști astfel:

– Stai liniștită, copilă, căci prietenul nostru e încă în viață. Mergi acum pe dată la regina ta și spune-i că i-am chemat pe toți nemuritorii din lume la sfat în seara asta în pădurea Burzee. Dacă-mi vor da ascultare și se vor supune vorbelor

mele, atunci Crăciun va putea să-și conducă renii pentru vecie de acum încolo.

La miezul nopții, în pădurea Burzee, s-a văzut o scenă minunată: pentru prima dată după multe secole, se adunaseră toate căpeteniile nemuritorilor.

Venise Regina Spiridușilor din Ape, al cărei trup frumos era la fel de limpede ca și cristalul și din care susura continuu un izvor pe bucata de mușchi unde stătea. Lângă ea se afla Regele Spiridușilor Somnului ce purta o baghetă din capătul căreia se împrăstia de jur împrejur un praf fin, așa că nici un muritor nu putea rămâne treaz să-l vadă. Mai departe, stătea Regele Gnomilor ai cărui supuși trăiesc pe sub pământuri unde păzesc metalele prețioase și pietrele scumpe ce zac îngropate în stânci și peșteri. La dreapta sa, stătea Regele Spiridușilor Sunetelor ce avea aripi la picioare, căci supușii săi trebuiau să se miște repede ca să poată căra toate sunetele de pe lumea asta. Când sunt foarte aglomerați, duc sunetele numai pe distanțe mici, căci și acestea sunt o droaie la rândul lor. Uneori însă, ajung cu sunetele lor la kilometri întregi depărtare de locul unde au fost ele produse. Regele Spiridușilor Sunetelor avea o înfățișare încordată și neliniștită, fiindcă cea mai mare a oamenilor nu acordau prea multă atenție spiridușilor săi, mai ales băieții și fetițele care scoteau o mulțime de sunete inutile pe care erau obligați apoi să le transporte în timp ce ar fi putut face cu totul altceva.

Următorul la rând în cercul nemuritorilor era Regele Demonilor Vântului, zvelt și fără astâmpăr, neputând să stea în același loc nici măcar pentru o oră. Se ridica de la locul lui din când în când și dădea un tur adunării de față. Iar de fiecare dată Regina zânelor se vedea obligată să-și strângă pletele aurii și să le prindă după urechiușele-i rozalii. Nu se plângea însă, căci rareori se întâmplă ca Regele Demonilor Vântului să vină în inima pădurii. După Regina zânelor ce sălășluiește, după cum bine știți, în străvechea pădure Burzee, urma Regele Elfilor Luminii cu cei doi prințșori ai săi, Fulger și Amurg, ce stăteau în spatele lui. Nu mergea nicăieri fără prinții lui care erau atât de neastâmpărați că nu îndrăznea să-i lase nicăieri de capul lor.

Prințul Fulger ținea un trăsnet în mână dreaptă și un corn cu pulbere de foc în stânga, iar ochii lui luminoși dădeau continuu roată primprejur ca și cum abia aștepta să-și poată folosi fulgerele lui orbitoare. Prințul Amurg ținea un felinar mare într-o mână în timp ce în cealaltă avea o mantie neagră, căci e lucru știut că dacă-l lași nesupravegheat, prințul abia așteaptă să arunce totul în întuneric, iar Întunericul e cel mai mare dușman al Regelui Elfilor Luminii.

Pe lângă nemuritorii pe care i-am numit deja, se mai aflau de față și Regele knookilor care venise tocmai din junglele sale din India, apoi Regele rylilor ce trăia liniștit printre florile frumoase și fructele îmbietoare din Valencia. Preafrumoasa Regină Zurline a nimfelor pădurii încheia cercul nemuritorilor.

În centrul acestui cerc însă se mai aflau încă trei persoane care posedau puteri atât de mari, încât toți Regii și toate Reginele se înclinau cu respect în fața lor.

Aceștia erau Ak, Mai Marele Pădurilor Lumii, cel care domnește peste păduri, peste livezi și peste dumbrăvi, Kern, Marele Gospodar al Lumii ce are în stăpânire câmpurile cu grâne, pajiștile și grădinile și Bo, Maestrul Marinar al Lumii căruia i se supun toate mările și toate ambarcațiunile ce plutesc pe ele. Iar toți ceilalți nemuritori li se subordonau mai mult sau mai puțin acestora trei.

Când au fost toți de față, Mai Marele Pădurilor Lumii se ridică să le vorbească, deoarece el însuși îi chemase la sfat.

Le povesti pe larg despre Crăciun, începând cu vremea când, copil fiind, fusese adoptat drept copilul Pădurii, și le spuse atât despre firea sa blândă și generoasă, cât și de munca lui de-o viață cu scopul de a le aduce copiilor fericirea.

– Iar acum, spuse Ak, când a câștigat deja iubirea unei lumi întregi, Spiritul Morții îi dă târcoale. Dintre toți muritorii care au trăit pe-acest pământ, nici unul nu merită nemurirea mai mult decât el, deoarece o viață ca a lui nu poate fi luată atâta timp cât există copii care or să-i ducă dorul și or să plângă după el. Noi, nemuritorii, suntem în slujba lumii, iar ca să o putem servi cum se cuvine, ni s-a dat încă de la început dreptul de a exista. Dar care dintre noi este oare mai demn de a fi nemuritor

decât omul acesta cu numele Crăciun, care are atâta grijă părintească de micuți?

Se opri și se uită de jur împrejur și-și dădu seama că toți nemuritorii îl ascultau cu cea mai mare atenție și dădeau aprobator din cap. În cele din urmă, Regele Demonilor Vântului, care fluierase pentru sine în tot timpul acesta, strigă:

– Oh, care-ți e dorința, Ak?

– Să-l răsplătim pe Crăciun cu Mantia Nemuririi, spuse Ak cu îndrăzneală.

Rugămintea lui Ak era cât se poate de neașteptată, așa că nemuritorii săriră pe dată în picioare și se uitară îngroziți unii la alții, apoi se răsuciră întrebători spre Ak. Căci nu era lucru de glumă când venea vorba de Mantia Nemuririi.

Regina Spiridușilor din Ape vorbi cu vocea ei scăzută și cristalină, iar cuvintele ei răsunară ca niște picături de ploaie care bat tacticos în fereastră:

– Nu există decât o Mantie a Nemuririi în toată lumea asta, spuse ea.

Atunci Regele Spiridușilor Sunetului adăugă:

– Așa a fost de la începuturi și nici un muritor nu a avut până acum îndrăzneala să jinduiască la ea.

Maestrul Marinar al Lumii se ridică să-și dezmoștească trupul, după care spuse:

– Asemenea lucru nu se poate împlini decât dacă toți nemuritorii sunt de acord cu asta.

– Știu asta, răspunse calm Ak. Dar mantia există, iar dacă ea a fost creată cum spuneți voi, la începuturi, atunci înseamnă că Marele Stăpân a intuit că vom avea nevoie de ea într-o bună zi. Până acum, nici un muritor n-a meritat-o, dar care dintre voi îndrăznește să spună că prea bunul Crăciun nu ar fi demn de ea? Oare nu veți fi toți de acord să i-o dăm lui?

Tăcură cu toții uitându-se încă întrebător unii la alții.

– Ce folos mai are Mantia Nemuririi dacă nu o folosește nimeni? întrebă Ak. Cu ce ne ajută pe oricare dintre noi, dacă rămâne zăvorâtă în sanctuarul ei în vecii vecilor?

– Ajunge! strigă Regele Gnomilor dintr-odată. Haideți să votăm cu privire la asta, cu da sau nu. Eu unul spun da!

– Și eu la fel! spuse Regina zânelor pe dată, iar Ak o răsplăti cu un zâmbet.

– Supușii mei din Burzee mi-au spus că-l îndrăgesc foarte mult, așa că sunt și eu de acord ca mantia să fie purtată de Crăciun, spuse Regele rylilor.

– E deja prieten bun cu knookii mei, anunță vechiul Rege al aceluiași popor. Să-l facem nemuritor!

– Să-l facem nemuritor! Să-l facem nemuritor! suspină Regele Demonilor vântului.

– De ce nu? întrebă Regele Spiridușilor Somnului. Nu-i deranjează niciodată pe oameni din somnul pe care eu îl îngădui muritorilor de rând. Fie ca blândul Crăciun să devină nemuritor!

– Nici eu nu mă opun! spuse Regele Spiridușilor Sunetului.

– Și nici eu, murmură Regina Spiridușilor din Ape.

– Dacă blândul Crăciun nu primește mantia, atunci nimeni altul nu o va putea pretinde, comentă Regele Elfilor Luminii, așa că haideți să lămurim și lucrul acesta o dată pentru totdeauna.

– Nimfele pădurilor au fost primele ființe care l-au adoptat, spuse Regina Zurline. Bineînțeles că suntem de acord cu nemurirea lui.

Ak se răsuci spre Marele Gospodar al Lumii care-și ridica mâna dreaptă și care spuse:

– Da!

Meșterul Marinar al Lumii făcu la fel, după care Ak, cu ochii scânteietori și fața zâmbitoare, strigă:

– Vă mulțumesc, prieteni nemuritori, căci toți v-ați dat acordul, așa încât îl vom răsplăti pe bunul nostru Crăciun cu unica și neasemuita Mantie a Nemuririi pe care doar noi suntem în măsură să o dăruim.

– Să o aducem de îndată, spuse Regele Gnomilor. Să ne grăbim.

Se înclinară în semn de aprobare, iar poiana din pădure se goli pe dată. Undeva la jumătatea distanței dintre pământ și cer stătea suspendată o criptă din aur și platină, care scânteia în strălucirea blândă a nenumăratelor pietre prețioase. Acolo,

sub o cupolă înaltă, stătea atârnată Mantia Nemuririi și fiecare nemuritor puse mâna pe tivul prea minunatului veșmânt, rostind la unison:

– Acordăm Mantia Nemuririi lui Crăciun, pe care-l numim Sfântul protector al copiilor!

La auzul acestor vorbe, mantia se desprinse din cripta înaltă, iar ei o luară cu ei la casa din Valea Râsetelor.

Spiritul Morții se cuibărise foarte aproape de patul lui Crăciun, iar când nemuritorii se apropiară, se zbârli și încercă să-i îndepărteze făcând gesturi furioase. Dar când dădu cu ochii de mantia de pe brațele lor, se trase înapoi cu un urlet prelung și deznădăjduit, după care părăsi casa pentru totdeauna.

Ceata de nemuritori așează încetișor prețioasa mantie peste trupul lui Crăciun care se strânse în jurul lui și luă forma corpului său până când se făcu nevăzută înăuntrul lui. Devenise parte din ființa sa și nici un muritor sau nemuritor nu aveau cum să i-o mai poată lua vreodată.

Mai apoi Regii și Reginele care duseseră la bun sfârșit acest mare țel se împrăștiară fiecare pe la regatele lor, fiind mulțumiți cu toții că mai adăugaseră încă un nemuritor cetei lor.

Cât despre Crăciun, el continuă să doarmă în timp ce sângele roșu al vieții veșnice îi curgea cu repeziciune prin vene; pe sprânceana lui căzuse un strop de apă de pe veșmântul curgător al Reginei Spiridușilor din Ape, iar pe buzele sale flutura un sărut pe care i-l dăduse dulcea nimfă Necile. Pentru că i-l furase în timp ce ceilalți se uitau la trupul nemuritor al fiului ei adoptiv.

2. Când lumea a îmbătrânit și ea

A doua zi când Moș Crăciun deschise ochii și privi de jur împrejurul odăii atât de cunoscute pe care tare se temuse că nu avea s-o mai vadă vreodată, fu peste măsură de uimit să-și regăsească forța de odinioară și să simtă sângele roșu al sănătății fără cusur cum îi curgea din nou prin vene. Sări din pat și se așează în dreptul ferestrei pe unde intra soarele fierbinte care îl scâlda cu razele sale jucăușe și săltărețe. Nu putea pricepe ce

se întâmplase de-și recăpătase vigoarea din anii tinereții, căci în ciuda bărbii sale care rămăsese de culoarea zăpezii și a ridurilor care se mai zăreau încă pe la colțurile ochilor, bătrânul Moș Crăciun se simțea la fel de viguros și fericit ca un tânăr de șaisprezece ani; curând începu să fluiera mulțumit în timp ce se apucase să meșteșugască niște jucării noi.

Atunci Ak trecu pe la el și-i povesti despre Mantia Nemuririi și cum și-o câștigase el datorită dragostei sale pentru copii.

O vreme tăcu gândindu-se cât de norocos fusese, dar în același timp își dădu seama că nu avea de ce să se mai teamă că va fi despărțit de copiii săi dragi. Hotărî pe dată să-și facă un stoc impresionant de jucării amuzante și frumoase, căci acum, când se putea dedica pe vecie muncii sale, își puse în minte ca nici un copil din lumea asta, bogat sau sărac, să nu rămână fără cadouri de Crăciun atâta timp cât Moșul putea să-i dăruiască unul.

Când bunul Moș Crăciun se apucase să facă jucării, lumea fusese și ea abia la începuturile sale, iar el își câștigase astfel Mantia Nemuririi datorită dragostei sale. Nu i se părea deloc dificilă misiunea lui de a împărți vorbe frumoase, prietenie și jucării frumoase tuturor copiilor semenilor săi. Numai că an de an în lume se nașteau tot mai mulți copii care de îndată ce creșteau, începeau să se răspândească încet, încet pe întreaga față a pământului în căutarea unui nou cămin. Așa se face că Moș Crăciun descoperea an după an cum călătoriile sale trebuiau să se întindă din ce în ce mai departe de Valea Râsetelor și cum sacii cu jucării trebuiau să fie din ce în ce mai încăpători.

Prin urmare se sfătui pe dată cu bunii lui prieteni, nemuritorii, cum ar putea să țină ritmul cu numărul în continuă creștere al copiilor fără să neglijeze pe nici unul dintre ei. Nemuritorii erau atât de preocupați de activitatea lui, că-l sprijiniră cu cea mai mare plăcere: Ak i-l dăruie pe supusul lui, Kilter, „cel tăcut și harnic“, iar Prințul knookilor i-l dăruie pe Peter, care era mai adus de spate, dar mai puțin morocănos decât frații lui. Prințul ryliilor i-l dăruie pe Nuter, cel mai simpatic dintre toți rylii, iar Regina zânelor i-o dădu drept cadou pe Wisk, zâna aceea micuță, zburdalnică și iubitoare care în ziua de azi a ajuns să-i cunoască pe copii tot atât de bine ca și Moș Crăciun.

Cu asemenea prieteni care să-l ajute să facă jucăriile și curățenia în casă și să se ocupe de sanie și de hamuri, Moș Crăciun descoperi că nu era chiar așa de greu să-și pregătească an de an jucăriile și darurile, iar zilele lui începură să se scurgă plăcut una după alta.

Și cu toate astea, după câteva generații, grijile sale începură din nou, căci nu-ți venea să crezi cu ce repeziciune se înmulțeau oamenii și câți copii așteptau darurile sale în fiecare an. Când oamenii umpleau până la refuz orașele și ținuturile unei țări, plecau în altă parte a lumii și-atunci tăiau copacii pădurilor întinse ce fuseseră odinioară în stăpânirea lui Ak, iar cu lemnul astfel obținut construiau orașe noi, încât acolo unde odinioară fuseseră păduri se ridicau acum câmpuri de grâne și turme de vite.

Ați fi tentați să credeți că Mai Marele Pădurilor s-a supărat din pricina pierderii pădurilor sale, dar lucrurile nu au stat nicidecum așa, căci înțelepciunea lui Ak era nemăsurată și atotputernică.

– Lumea a fost făcută pentru oameni, îi spunea el lui Moș Crăciun, iar eu nu am făcut decât să păzesc pădurile până când ei au avut nevoie de ele. Nu pot decât să mă bucur că trunchiurile copacilor mei pot să adăpostească trupurile lor firave și să-i încălzească în timpul iernilor reci. Nu pot decât să sper că nu vor tăia chiar toți copacii, deoarece oamenii au nevoie vara de umbra copacilor, la fel de mult cât iarna le trebuie căldura buștenilor. Și, oricât de aglomerată ar deveni lumea, nu cred ca oamenii să ajungă vreodată la Burzee și nici la Marea Pădure Întunecată sau la sălbăticia împădurită de la Braz, decât dacă ar dori să se adăpostească de plăcere și nu ca să distrugă copacii gigantici.

Când și când oamenii construiau corăbii din trunchiurile copacilor și astfel traversau oceanele și întemeiau orașe în ținuturi îndepărtate. Dar pentru Moș Crăciun prea puțin contau oceanele, căci renii săi goneau la fel de iute pe mare ca și pe uscat, iar sania lui traversa pământul de la răsărit la apus, mergând astfel tot timpul înainte de revărsatul zorilor. În timp ce pământul se rotea încetișor, Moș Crăciun avea la dispoziție toate cele 24

de ore să-l înconjoare în Ajunul Crăciunului, iar renilor începură să le placă din ce în ce mai mult aceste călătorii.

An după an, generație după generație, secol după secol, lumea îmbătrânește și ea în timp ce oamenii se înmulțeau la număr, iar Moș Crăciun avea din ce în ce mai mult de lucru. Faima faptelor sale se răspândi în orice casă unde existau copii. Toți cei mici îl îndrăgeau peste măsură, iar mamele și tații lor îl prețuiau pentru fericirea pe care le-o adusesese și lor pe vremea când fuseseră mici; doamnele și domnii ajunși acum la cea mai înaintată vârstă își aminteau plini de recunoștință de numele lui și-l binecuvântau.

3. Ajutoarele lui Moș Crăciun

Cu toate acestea, civilizația a adus cu ea o invenție care i-a provocat nenumărate greutatea lui Moș Crăciun până să descopere calea de a trece peste ele. Din fericire însă, aceasta a fost ultima încercare căreia a trebuit să-i facă față.

Într-o seară de Ajun, când unul din reni tocmai sărise pe vârful unui acoperiș, Moș Crăciun descoperi că hornul fusese construit mult mai îngust decât de obicei. N-avea însă timp de stat la gânduri, așa că-și ținu respirația și se făcu cât mai mic posibil ca să coboare pe horn.

– Nu mai am mult și ajung, gândi el în timp ce continua să alunece în jos. Numai că nu reuși să dea cu ochii de nici un șemineu și, din aproape în aproape, ajunse la capătul hornului care se înfunda într-o pivniță.

– Ce treabă ciudată! își zise în sinea lui, uimit peste măsură. Dacă tot nu există nici un șemineu, atunci ce rost mai are hornul?

Începu apoi să urce din nou, lucru care i se păru tare anevoios, din pricina spațiului atât de îngust. Cum urca el, observă o țevă ce ieșea dintr-o parte a hornului, dar nu putu să-și dea seama la ce servea.

În cele din urmă, ajunse din nou pe acoperiș și spuse:

– Degeaba am coborât pe horn pentru că n-am găsit nici un șemineu de intrare în casă. Tare mă tem că trebuie să-i las fără jucării pe copiii care locuiesc aici, în casă.

Plecară mai departe, dar în curând ajunseră din nou la o casă cu horn îngust. Asta-l făcu pe Moș Crăciun să scuture nesigur din cap, dar cu toate astea, încercă și hornul acesta și descoperi că era exact la fel ca și celălalt. În plus, când încercase să iasă pe acoperiș, aproape că se înțepeni în spațiul îngust, rupându-și haina; cu toate că în noaptea aceea mai trecu pe la câteva coșuri de acest fel, nu se mai aventură să coboare pe ele.

– Oare ce-o fi în mintea oamenilor ăștia când construiesc asemenea coșuri inutile? exclamă Moș Crăciun. În toți acești ani cât am călătorit cu renii mei, nu am mai văzut un asemenea lucru.

Așa și stăteau lucrurile, numai că Moș Crăciun nu descoperise că între timp fuseseră inventate sobele cu gaz care aveau acum un mare succes. Când află despre ce era vorba, se întrebă cum de putuseră constructorii acelor case să aibă atât de puțin respect pentru el, căci se știa prea bine că moșul avea obiceiul să coboare pe hornuri și să intre în case prin șemineu. Probabil că oamenii care construiseră casele acelea trecuseră de perioada când îndrăgiseră jucăriile și-acum prea puțin le păsa dacă moșul se oprea sau nu pe la copiii lor. Oricare ar fi fost explicația, bieții copii erau obligați acum să poarte povara mâhnirii și a dezamăgirii.

Anul următor, Moș Crăciun dădu peste mai multe asemenea hornuri de modă nouă care nu aveau nici un fel de șeminee, iar anul următor încă și mai multe. În cel de-al treilea an, hornurile acelea înguste deveniseră atât de numeroase, încât la urmă chiar îi rămăseseră câteva jucării pe care nu avusesse cui să le dea.

Chestiunea devenise acum atât de serioasă, încât începuse să-l preocupe de-a binelea, așa că se hotărî să vorbească cu Kilter, Peter, Nuter și Wisk.

Kilter știa deja despre ce era vorba, căci el alergase înaintea Crăciunului pe la toate casele să strângă bilețelele și scrisorile către Moș Crăciun pe care le scriseseră copiii și în care-i spuneau ce-și doreau să găsească în cizmulite sau în pomul de Crăciun. Dar Kilter era un tovarăș tăcut și rareori vorbea despre ceea ce vedea prin orașe și sate. Ceilalți au fost cât se poate de indignați.

– Oamenii ăștia se poartă de parcă nu vor să-și vadă copii fericiți! spuse inimosul Peter, cu o voce vizibil iritată. Ce idee și la ei să țină pe dinafară un așa prieten generos!

– Da, dar eu vreau cu orice preț să-i fac fericiți, chiar dacă părinții lor sunt sau nu de acord cu asta, răspunse Moș Crăciun. Cu ani buni în urmă, când am început să fac primele jucării, copiii erau cu mult mai neglijanți de părinții lor decât sunt acum, așa că acum am învățat să nu pun la suflet părinții nesăbuiți sau egoiști și să mă gândesc doar la dorințele copiilor.

– Mare dreptate ai, stăpâne, spuse Nuter, rylul. Mulți dintre copii n-ar avea nici un prieten dacă și tu i-ai da uitării, așa că încearcă să-i faci fericiți.

– Atunci ar trebui să renunțăm să mai folosim coșurile și să ne transformăm mai degrabă în spărgători de case ca să putem pătrunde cumva înăuntru, spuse zâna Wisk râzând.

– Cum așa? întrebă Moș Crăciun.

– Ei cum așa? Pereții din cărămizi și tencuială sunt un nimic pentru zâne. Eu, una, pot să trec prin ei oricând vreau eu, iar Peter, Nuter și Kilter pot să facă la fel. Nu-i așa, prieteni?

– Când trebuie să adun scrisorelele de la copii, nu de puține ori trec prin ziduri, spuse Kilter care deja vorbise prea mult, uimindu-i pe Peter și Nuter atât de tare, încât ochii stăteau să le iasă din orbite.

– În concluzie, continuă zâna, nu ai decât să ne iei și pe noi cu tine în următoarea ta călătorie, iar când o să ajungem la vreuna din casele acelea cu sobe de gaze în loc de șeminee, atunci o să împărțim noi jucăriile, fără să mai fie nevoie să intri tu pe horn.

– Mi se pare un plan foarte bun, răspunse Moș Crăciun extrem de încântat că găsisse o rezolvare la problema pe care o avea. La anul, așa vom face.

Și uite-așa la următorul ajun de Crăciun, zâna, spiridușul, knookul și rylul au plecat toți în aceeași sanie cu stăpânul lor. Intrară fără nici o dificultate în casele noi unde lăsară jucării pentru toți copiii ce locuiau acolo.

Ajutorul dat de ei nu numai că-l scuti pe Moș Crăciun de efort, dar îi dădu răgazul să-și facă treburile lui mai repede decât

de obicei, așa încât grupul cel vesel se întoarce acasă fără nici o jucărie cu mai bine de o oră înainte de revărsatul zorilor.

Singura neplăcere a călătoriei fu aceea că năstrușnica de Wisk tot gâdila renii cu o pană lungă și asta doar ca să-i vadă cum sareau. Moșul fu nevoit să nu o scape din ochi nici o clipă și să o tragă de câteva ori de urechile lungi ca să o învețe minte cum să se poarte.

În ansamblu însă, călătoria se dovedi un adevărat succes, iar cei patru camarazi îl însoțesc și-n ziua de azi pe Moș Crăciun în călătoriile sale din fiecare an, ajutându-l să-și împartă jucăriile.

Indiferența părinților care-l supărase atât de tare pe preabunul sfânt nu a ținut prea mult, iar Moș Crăciun descoperi curând că toți îl așteptau nerăbdători să le intre în case și să le lase cadouri copiilor lor.

Prin urmare, ca să-și ușureze misiunea care devenea cu adevărat dificilă, bătrânul Moș Crăciun hotărî să le ceară ajutorul părinților.

– Pregătiți-vă pomii de Crăciun pentru venirea mea, le spuse el, și-atunci am să pot lăsa cadourile fără să zăbovesc prea mult, iar voi le puteți agăța în pom după plecarea mea.

Altora le spunea:

– Aveți grijă de ciorăpeii copiilor să fie agățați când ajung la voi, și-atunci eu o să-i pot umple cât ai clipi din ochi.

Adesea, ori de câte ori părinții erau oameni cumsecade, Moș Crăciun nu făcea decât să lase pachetul cu cadouri, urmând ca ei să umple ciorăpeii după ce moșul se făcea nevăzut cu sania lui cu tot.

– Am să-i transform pe toți părinții iubitori în ajutoarele mele, strigă bătrânul cel cumsecade, iar ei mă vor ajuta să-mi fac treaba. Căci în felul acesta, câștig minute bune în care pot să vizitez și alți copii fără să neglijez pe nimeni!

Pe lângă căratul pachetelor imense de jucării, bătrânul Moș Crăciun începu să trimită mormane de jucării magazine-lor pentru copii, așa încât părinții care doreau mai multe cadouri pentru copiii lor să le poată lua cu ușurință de acolo. Iar de se întâmpla vreodată ca bunul Moș Crăciun să uite de vreun copil în timpul călătoriei sale din fiecare an, părinții mergeau la

magazinele cu jucării să ia câte le dorea inima ca să-i vadă fericiți și mulțumiți. Prietenul cu inimă de aur al tuturor copiilor hotărâse ca nu cumva vreun copil să tânjească după jucăriile sale, atâta timp cât el putea să-i dăruiască una. Magazinele cu jucării se dovediră de folos și atunci când un copil se îmbolnăvea și avea nevoie de-o jucărie cu care să se binedispună. Uneori, cu ocazia zilelor de naștere, tații și mamele mergeau la magazinele cu jucării de unde le luau copiilor lor cadouri minunate în cinstea fericitului eveniment.

În ciuda imensității acestei lumi, poate veți înțelege cum de reușește Moș Crăciun să împartă cadouri frumoase tuturor copiilor. Bătrânul nostru prieten e văzut din ce în ce mai rar în zilele noastre, dar asta nu pentru că s-ar ascunde, vă asigur de asta. Moș Crăciun a rămas același prieten iubitor al copiilor acum ca și în vremurile de odinioară când obișnuia să se joace și să se hârjonească cu ei ore în șir. Dacă ar avea mai mult timp liber, sunt sigur că și acum i-ar plăcea să facă asta. Dar vedeți voi, Moșul e ocupat tot anul să facă jucării și se grăbește atât de tare în singura noapte din an când ne vizitează casele cu sacul de jucării în spate, că vine și pleacă precum fulgerul și e aproape imposibil să-l zărești.

Și cu toate că în zilele noastre sunt cu milioane și milioane de copii mai mulți decât odinioară, nimeni nu l-a auzit vreodată pe Moș Crăciun plângându-se din pricina asta.

– Cu cât sunt mai mulți, cu atât mai bine, strigă el râzând cât îl ține gura.

Singura diferență e că degetele ajutoarelor sale trebuie să se miște cu și mai mare repeziciune de la an la an ca să împlinească dorințele tuturor micuților din lume.

– În toată lumea asta, nimic nu e mai frumos decât un copil fericit, spune adesea prea bunul Moș Crăciun, iar dacă ar fi să ne luăm după el, toți copiii sunt frumoși, căci toți sunt fericiți.

**CUM A FOST RĂPIT
MOȘ CRĂCIUN**

Traducere de
EMILIA COMĂNICI

Moș Crăciun trăiește în Valea Râsetelor, acolo unde se află și castelul lui imens cu încăperi nenumărate în care se fac jucăriile sale. Ucenicii lui, aleși din rândurile rylilor, ale knookilor, zânelor și nimfelor, locuiesc împreună cu el și toți sunt cât se poate de ocupați de cu zori și până-n seară.

Valea Râsetelor poartă acest nume pentru că acolo totul este fericit și vioi. Pârâiașul chicotește pe înfundate în timp ce se rostogolește printre malurile verzi; vântul fluieră fericit prin copaci; razele de soare dansează zglobii deasupra ierbii grase, iar violetele și florile sălbatice te privesc zâmbitoare din cuiburile lor înverzite. Trebuie să fii fericit ca să poți râde, iar ca să fii fericit trebuie să fii și mulțumit. Pretutindeni în Valea Râsetelor a lui Moș Crăciun domnește mulțumirea.

De-o parte a văii se află pădurea Burzee. De cealaltă, munții cei înalți cu Peșterile Demonilor. Valea se întinde în mijlocul acestora, zâmbitoare și tihnită.

Ai fi tentat să crezi că bunul și bătrânul nostru Moș Crăciun, care-și dedică fiecare zi din viața sa fericirii copiilor, nu are nici un fel de dușmani pe fața pământului. Drept să vă spun, o bună bucată de vreme Moșul nu a întâlnit nimic altceva în afară de dragoste peste tot unde mergea.

Numai că demonii ce trăiesc în peșterile din munți ajunseră să-l pizmuiască peste măsură pe Moș, iar asta din simplul motiv că-i făcea fericiți pe copii.

Peșterile Demonilor sunt cinci la număr. O potecă largă duce spre prima dintre ele, o cavernă frumos boltită aflată la poalele muntelui, cu intrarea minunat sculptată și împodobită.

În peștera aceasta locuiește Demonul Egoismului. În spatele ei, se află o a doua peșteră în care trăiește Demonul Invidiei. Urmează peștera Demonului Urii, prin care ajungi în peștera Demonului Răutății, așezată într-o cavernă întunecoasă și înspăimântătoare din inima muntelui. Nu știu ce mai e dincolo de ea. Unii spun c-ar fi capcane îngrozitoare ce duc negreșit la moarte și la pierzanie și cred că se prea poate să fie așa. Din toate cele patru caverne amintite, pleacă un tunel mic și îngust ce duce la cea de-a cincea cavernă, care este locuită de Demonul Remușcării. Și cum podelele stâncoase ale acestor pasaje sunt tocite de pașii trecătorilor, bănuiesc că mulți rătăciți prin Peșterile Demonilor și-au găsit scăparea prin tunelurile acelea în reședința Demonului Remușcării, despre care se spune că e un tovarăș plăcut ce-ți deschide cu drag o ușiță prin care pătrund aerul proaspăt și razele soarelui, lăsându-te să ieși.

Ei bine, gândindu-se că aveau motive serioase să nu-l îndrăgească pe bătrânul Moș Crăciun, demonii peșterilor se întruniră într-o bună zi ca să discute despre problema în cauză.

– Am rămas singur de tot, spuse Demonul Egoismului. Moș Crăciun împarte atâtea daruri frumoase tuturor copiilor că i-au urmat exemplul și-au devenit toți fericiți și generoși și nu mai trece nimeni pe la peștera mea.

– Iar eu am aceeași problemă, se însufleți pe dată Demonul Invidiei. Micuții sunt tare încântați de Moș Crăciun și au mai rămas doar câțiva pe care să-i pot corupe să devină invidioși.

– Iar asta nu face decât să mă afecteze pe mine! declară Demonul Urii. Căci dacă nu trece nici un copil prin cavernele Invidiei și ale Egoismului, atunci nici unul nu poate să ajungă în peștera MEA!

– Și nici într-a mea, adăugă Demonul Răutății.

– Cât despre mine, spuse Demonul Remușcării, e clar ca bună ziua că dacă nu ajunge nici un copil prin cavernele voastre, atunci n-au nici un motiv să o viziteze pe-a mea, așa că și eu mă simt la fel de abandonat ca și voi.

– Și toate astea se întâmplă numai din pricina acestui individ căruia i se spune Moș Crăciun! exclamă Demonul Invidiei. Pur și simplu ne dă treburile peste cap, așa că trebuie să facem ceva fără nici cea mai mică întârziere.

Căzură de acord pe dată, dar era și mai greu să stabilească ce era de făcut. Știau cu toții că Moș Crăciun muncea tot anul în castelul lui din Valea Râsetelor, pregătind daruri pe care avea să le împartă în Ajunul Crăciunului. În cele din urmă, se hotărâră să încerce să-l atragă în cavernele lor, după care să-l îndrume spre înspăimântătoarele capcane ce duceau negreșit la pierzanie.

Așa se face că în ziua imediat următoare, în timp ce Moș Crăciun era ocupat până peste cap cu munca sa, Demonul Egoismului veni la el înconjurat de toată șleahta lui de acoliți și-i spuse:

– Jucăriile astea sunt nespuse de frumoase și de încântătoare. De ce nu le păstrezi pentru tine? Mare păcat că le dăruiești băiețașilor aceia zgomotoși și fetițelor acelea zvăpăiate care le distrug și le rup așa de repede.

– Ce prostie! strigă bătrânul cu barba sură și ochii scânteietori întorcându-se spre demonul cel șiret. Băieții și fetele uită de gălăgie și de neastâmpăr de îndată ce primesc jucăriile mele, iar dacă îi pot face fericiți măcar o singură zi pe an, atunci eu sunt nespuse de mulțumit.

Așa că Demonul se întoarce la ceilalți semeni ai lui care-l așteptau în cavernele lor și le spuse:

– Tare mă tem că am dat greș, căci Moș Crăciun nu e câtuși de puțin egoist.

A doua zi, Demonul Invidiei îi făcu și el o vizită lui Moș Crăciun și-i zise:

– Magazinele gem de jucării la fel de frumoase precum cele la care trudești. Câtă nerușinare să-ți strice planurile! Ajutați de mașini, oamenii fac jucării cu mult mai repede decât le faci tu cu propriile tale mâini și pe deasupra le vând pe bani, pe când tu nu te alegi cu nimic de pe urma muncii tale.

Dar Moș Crăciun nici nu se gândi să fie invidios pe magazinele de jucării.

– Eu nu pot să trec pe la copii decât o dată pe an, în Ajunul Crăciunului, căci copiii sunt mulți la număr, iar eu nu sunt decât unul singur, răspunse el. Iar cum munca mea se bazează pe dragoste și bunătate, mi-ar fi mai mare rușinea să iau bani pe micile mele daruri. Dar copiii trebuie să aibă ceva cu care să se

distreze tot anul, iar magazinele de jucării pot să le aducă această fericire. Mie-mi plac magazinele cu jucării și tare mă bucur să văd că se înmulțesc.

În ciuda celui de-al doilea eșec, Demonul Urii se gândi că l-ar putea influența pe Moș Crăciun. A doua zi intră în atelierul lui aglomerat și spuse:

– Bună dimineața, Moșule! Am vești proaste pentru tine!

– Atunci fă bine și ia-ți tălpășița ca un bun prieten ce-mi ești! răspunse Moș Crăciun. Veștile proaste ar trebui ținute secrete și n-ar trebui să se discute vreodată despre ele.

– Cu toate astea, n-ai cum să scapi de ele, declară demonul, căci pe lumea asta sunt atâția care nu cred în Moș Crăciun; pe aceștia trebuie să-i urăști din toată inima, căci uite câtă nedreptate îți fac.

– Îndrugi numai prostii, strigă Moșul.

– Ca să nu mai zic că sunt alții care te urăsc pentru că-i faci fericiți pe copii și care te iau în derâdere și zic că nu ești decât un nebun ramolit! Mare dreptate ai avea să-i urăști pe ticăloșii ăștia și-ar trebui să te răzbuni pentru cuvintele lor dușmănoase.

– Dar nu-i urăsc câtuși de puțin! exclamă Moș Crăciun plin de optimism. De fapt, oamenii ăștia nu-mi fac nici un rău, ci doar se amărăsc pe ei înșiși și pe copiii lor. Biete suflete chinuite! Nu le-aș face nici un rău, ci mai degrabă i-aș ajuta în fiecare zi!

Pe bună dreptate, demonii nu aveau nici o șansă să-l ispitească în vreun fel pe bătrânul Moș Crăciun. Dimpotrivă, era suficient de perspicace să-și dea seama că vizitele lor nu urmăreau decât să facă rău și să provoace greutăți, așa că râsul lui vesel îi zăpăci cu totul pe demonii cei răi și le arătă cât de inutilă era o asemenea încercare. Așa că renunțară la cuvintele mieroase și se hotărâră să apeleze la forță.

Era lucru știut că nimic rău nu i se putea întâmpla lui Moș Crăciun atâta timp cât se afla în Valea Râsetelor, căci zânele, rylii și knookii îl aveau cu toții în pază. Numai că în Ajunul Crăciunului, Moșul își mîna renii în lumea largă, cărând după el o sanie plină de jucării și de daruri pentru copii; acesta era negreșit momentul cel mai potrivit când dușmanii lui puteau

să-i facă rău. Așa că demonii își făcură un plan și așteptară Ajunul Crăciunului.

Când Moș Crăciun pocni din bici și părăsi grăbit Valea Râsetelor, îndreptându-se spre lumea cea mare, luna strălucea mare și plină pe cer, iar zăpada era scorțoasă și scânteietoare. Sania lui cea încăpătoare era burdușită de saci cu jucării, iar Moșul se puse pe cântat și fluierat, în timp ce renii se năpusteau în noapte. În toată existența lui fericită, aceasta era ziua când era în culmea bucuriei – ziua în care le împărțea micuților comorile adunate cu sârg prin sudoarea frunții sale.

Avea să fie o noapte aglomerată, știa bine asta. În timp ce fluiera și pocnea din bici, revedea cu ochii minții toate orașele, satele și cătunele în care era așteptat și calculă în gând că avea suficiente cadouri cât să-i facă fericiți pe toți copiii. Renii știau prea bine ce aștepta de la ei, așa că alergau atât de iute încât picioarele lor abia atingeau pământul acoperit de zăpadă.

Dar dintr-odată se întâmplă ceva ciudat: o funie aruncată în lumina lunii și un laț imens aflat la capătul ei îl prinseră de trup și de brațe pe Moș Crăciun și-l legară fedeleș. Până să apuce să se opună sau să strige după ajutor, fu smuls cu putere de pe scaunul saniei și aruncat cu capul înainte într-un morman de zăpadă, în timp ce renii își continuară galopul și se făcură nevăzuți cu sacii de jucării cu tot.

Preț de câteva clipe, Moș Crăciun rămase năucit din pricina unei asemenea experiențe surprinzătoare, iar când reuși să-și vină cât de cât în fire, descoperi că demonii cei viclenii îl scosese din zăpadă și-l legaseră fedeleș cu o mulțime de funii zdrene. Îl duseră apoi pe Moșul răpit în munții lor, unde-l aruncară într-o cavernă secretă și-l legară cu lanțuri de perețele stâncos ca să nu mai poată scăpa.

– Ha! Ha! rânjeau demonii frecându-și mâinile de bucurie. Ce-or să mai facă acum copiii? Ce-or să mai plângă și ce-or să mai scâncească și ce tam-tam o să se iște când vor descoperi că nu e nici o jucărie în ciorăpeii lor și nici un cadou în pomul de Crăciun! Și cum or să-i mai pedepsească părinții lor! Să vezi cum or să vină cete, cete spre peșterile Egoismului, Invidiei, Urii și Răutății! Că strașnic lucru am mai făcut, Demoni ai Peșterilor!

•

În ajunul aceluia Crăciun, se întâmplase ca Moșul cel bun să-i ia cu el în sanie pe rylul Nuter, pe knookul Peter, pe spiritul Kilter și pe micuța zână pe numele ei Wisk – toți aceștia fiind ajutoarele lui preferate.

Aceste firave ființe îi fuseseră Moșului nu de puține ori de mare ajutor la împărțitul cadourilor pentru copii, iar când stăpânul lor fusese răpit din sanie, ei stăteau cu toții ghemuiți sub scaun unde vântul cel rece nu putea ajunge la ei.

Micuții nemuritori nu-și dăduseră seama de răpirea lui Moș Crăciun decât la o bună bucată de timp după ce acesta dispăruse. Cum nu-i mai auzeau glasul vioi și nici cântecul și fluerăturile pe care le scotea de obicei în timpul călătoriilor, atunci le trecu prin cap că liniștea aceea era suspectă.

Micuța Wisk scoase capul afară de sub scaun și văzu că Moș Crăciun dispăruse și nu mai era nimeni care să mâne renii.

– Ho! strigă ea, iar renii încetinesc ritmul oprindu-se apoi.

Peter, Nuter și Kilter săriră cu toții pe scaun și privesc înapoi la urmele lăsate de sanie. Numai că Moș Crăciun se afla acum la kilometri întregi depărtare.

– Ce e de făcut? întrebă îngrijorată Wisk, căreia îi fugise toată voioșia și culoarea din obraji în fața unei asemenea nenorociri.

– Trebuie să plecăm numaidecât în căutarea stăpânului nostru, spuse rylul Nuter, care de obicei gândea și vorbea cu cea mai mare prudență.

– Nu! Nu! exclamă knookul Peter; care, așa adus de spate și morocănos cum era el, te puteai baza întotdeauna pe el la nevoie. Dacă mai zăbovim sau dacă ne întoarcem, atunci nu ne mai rămâne timp să ducem jucăriile la copii până dimineață, iar asta l-ar mâhni pe Moș Crăciun mai mult decât orice pe lumea asta.

– E clar că niște creaturi ticăloase au pus mâna pe el, adăugă Kilter îngândurat, iar ținta lor e fără doar și poate să-i supere pe copii. Așa că prima noastră datorie e să împărțim jucăriile tot atât de bine pe cât ar fi făcut-o însuși Moș Crăciun. După asta, putem să plecăm în căutarea lui și să-l eliberăm.

Aceste cuvinte erau un sfat atât de bun și de înțelept, că toți cei de față căzură de acord imediat. Așa că knookul Peter strigă la reni, iar animalele acelea supuse se avântară din nou în

noapte, zburând peste dealuri și văi, peste păduri și câmpii, până când ajunseră la casele în care copilașii dormeau duși vișând la cadourile minunate pe care aveau să le găsească în dimineata de Crăciun.

Micuții nemuritori își asumaseră o mare răspundere, căci deși îl ajutaseră de multe ori pe Moș Crăciun în călătoriile sale, acesta le spusese de fiecare dată cu exactitate ce aveau de făcut și ce se aștepta de la ei. Acum, însă, trebuiau să împartă jucăriile cum îi ducea capul, iar ei nu-i cunoșteau pe copii tot atât de bine ca și Moșul. Nu-i de mirare că au făcut câteva greșeli de mai mare hazul.

Mamie Brown, care-și dorea o păpușă, primi niște tobe în locul acesteia, iar tobele, din câte se știe, nu-i sunt de nici un folos unei fetițe care iubește păpușile. Charlie Smith, care era înnebunit să zburde și să se joace pe afară și care-și dorea o pereche de cizmulite noi de cauciuc ca să nu se mai ude la picioare, primi o cutie cu ață de cusut plină cu mosorele în toate culorile, cu ace și cu bolduri; pățania îl enervă atât de tare, încât într-un moment de furie spusese că Moșul era un șarlatan.

Dacă ar fi fost mai multe asemenea greșeli, atunci demonii și-ar fi îndeplinit fără doar și poate planurile să-i supere pe micuți. Numai că micuții prieteni ai lui Moș Crăciun s-au străduit din răspuțeri ca să ducă la îndeplinire ideile maestrului, făcând în cele din urmă mai puține greșeli decât v-ați fi așteptat în asemenea împrejurări mai puțin obișnuite.

Și, deși se mișcaseră cât au putut de repede, începu să se crape de ziuă înainte ca ei să fi reușit să împartă toate jucăriile și darurile. Pentru prima dată în atâția ani, renii se întoarseră în Valea Râsetelor în plină zi, când soarele se iveau deja deasupra marginii pădurii, amintindu-le că întârziaseră cu mult peste ora obișnuită de întoarcere.

După ce au dus renii în grajd, fapăturile nemuritoare au început să se întrebe cum îl puteau salva pe stăpânul lor și-atunci și-au dat seama că trebuiau să descopere mai întâi ce se întâmplase cu el și unde se afla.

Așa că Wisk plecă numaidecât spre sălașul Reginei zânelor care se afla în inima pădurii Burzee. De îndată ce ajunse acolo, nu-i trebui mult să afle despre demonii cei ticăloși care-l

răpiseră pe Moș Crăciun ca să-l împiedice să-i mai facă fericiți pe copii. Regina îi promise că le va veni în ajutor și-atunci, încredințată de sprijinul ei, Wisk se întoarse cât de repede putea la Nuter, Peter și Kilter care-o așteptau, iar cei patru se sfătuiră să-l scape pe stăpânul lor din ghearele dușmanilor.

Se prea poate ca Moșul să nu se fi simțit la fel de fericit ca de obicei în noaptea ce a urmat răpirii sale. Căci deși avea toată încrederea în judecata micilor lui prieteni, nu putea să nu fie îngrijorat când se gândea la dezamăgirea ce-i aștepta pe copii. Iar demonii, care-l păzeau cu rândul, nu conteneau să-l înțepe cu cuvinte pline de dispreț, făcând haz de situația în care se afla.

Când ziua de Crăciun era pe sfârșite, îi venise rândul Demonului Răutății să-l păzească pe prizonier, iar el avea limba cea mai veninoasă dintre toți frații săi.

– Copiii încep să se trezească, Moș Crăciun! strigă el. Se trezesc ca să-și găsească ciorăpeii goi. Ha, ha! Ce-or să se mai certe, ce-or să mai scâncească și cum or să mai bată din picior de furie! Peșterile noastre or să se umple azi, Moșule! Cu siguranță or să se umple!

Dar și la aceasta, la fel ca și la celelalte înțepături, Moș Crăciun nu dădu nici un răspuns. E drept că era mâhnit că fusese răpit, dar curajul nu-l părăsise nici acum. Și, văzând că prizonierul lui nu reacționase nici la cuvintele lui pline de venin, Demonul Răutății se întoarse și-l trimise pe Demonul Remușcării să-i ia locul.

Acesta din urmă nu era tot atât de respingător ca și ceilalți. Avea trăsături rafinate și blânde, iar glasul lui era plăcut și liniștit.

– Frații mei, demonii, nu au prea multă încredere în mine, spuse el de cum intră în cavernă. Dar deja s-a făcut dimineață, iar răul a fost săvârșit. Nu vei mai putea vizita copiii timp de un an.

– Așa este, răspunse Moș Crăciun aproape vesel. A trecut Ajunul Crăciunului, iar pentru prima dată în atâtea secole, nu mi-am vizitat copiii.

– Micuții vor fi tare dezamăgiți, murmură Demonul Remușcării aproape cu părere de rău, dar acum nu mai avem ce face.

Supărarea lor îi va face cel mai probabil să devină egoiști, invidioși și răi, iar dacă ajung azi în cavernele demonilor, atunci am să am ocazia să conduc câțiva în Peștera Remușcării.

– Tu nu te căiești niciodată? întrebă Moș Crăciun din curiozitate.

– Oh, da, cum să nu, răspunse Demonul. Chiar acum, de pildă, mă căiesc pentru că am participat la răpirea ta. Desigur că e prea târziu ca să mai putem îndrepta ceva pentru că răul a fost deja făcut; însă remușcarea apare, după cum știi, doar după un gând sau un țel josnic, căci la început nu ai de ce să te căiești.

– Da. Acum înțeleg, spuse Moș Crăciun. Cei ce se țin la distanță de rău n-au cum să viziteze vreodată peștera ta.

– De regulă așa și este, răspunse demonul. Cu toate astea, tu, care nu ai făcut nici un rău, ești cât pe ce să-mi vizitezi caverna. Și ca să-ți dovedesc că regret într-adevăr că am luat parte la răpirea ta, am de gând să te ajut să scapi.

Acest discurs îl uimi peste măsură pe prizonier, până când se gândi mai bine și-și dădu seama că era exact la ce se putea aștepta din partea Demonului Remușcării. Acesta se apucă de îndată să desfacă nodurile care-l țineau pe Moș Crăciun și să dezlege lanțurile ce-l ținutau de perete. Îl conduse apoi printr-un tunel lung, până când ieșiră amândoi în Peștera Remușcării.

– Sper că mă vei putea ierta, spuse rugător Demonul. Nu sunt chiar atât de rău, ba chiar cred că am făcut destul de mult bine pe lumea asta.

Spunând acestea, Demonul deschise o ușă ce dădea într-un loc înșorit, iar Moș Crăciun trase adânc în piept aerul proaspăt.

– Te iert, îi spuse el Demonului cu o voce blândă. De altfel, cred că lumea asta ar fi un loc îngrozitor fără tine. Așadar, rămas bun și Crăciun fericit!

Spunând acestea, ieși din cavernă ca să se bucure de dimineața înșorită, iar câteva clipe mai târziu se așternuse deja la drum fluierând vesel la întoarcerea la căsuța din Valea Râsetelor.

Cum mergea el așa prin zăpadă, văzu undeva în partea dinspre munte o armată numeroasă alcătuită din cele mai curioase

creaturi cu putință. O mulțime de knooki de prin păduri, la fel de aspri și de încovoiați precum crengile răsucite ale copacilor de care se îngrijeau. Apoi ryli grațioși de prin câmpii, fiecare din ei purtând simbolul florii sau plantei pe care o aveau în grijă. Undeva mai în spate se vedeau spiriduși, gnomi sau nimfe, iar în spate, o mie de zâne fermecătoare ce pluteau alcătuind un grup prea minunat.

În fruntea acestei minunate armate se aflau Wisk, Peter, Nuter și Kilter care strânseseră atâta popor cu gândul să-l salveze pe Moș Crăciun din captivitate și să-i pedepsească pe demonii ce îndrăzniseră să-l țină departe de copiii lui cei dragi.

Și, cu toate că arătau atât de luminoși și pașnici, micii nemuritori erau înarmați cu puteri nebănuite de înfricoșătoare pentru cei care s-ar fi încumetat să le stârnească mânia. Vai de soarta lor de demoni ai cavernelor dacă armata aceea puternică avea să dea de ei!

Dar ce să crezi? Cel care le ieșise în întâmpinare nu era nimeni altul decât Moș Crăciun cu statura lui impunătoare, cu barba albă fluturându-i în vânt și cu ochii luminoși și calzi la vederea dovezii de dragoste și de respect pe care le inspirase în inimile celor mai puternice ființe ale planetei.

Și-n timp ce se strâneau în jurul lui și dansau de fericire că se întorsese acasă teafăr și nevătămat, el le mulțumi din tot sufletul pentru ajutorul lor neprețuit. Cât despre Wisk, Nuter, Peter și Kilter, aceștia primiră fiecare câte o îmbrățișare caldă.

– E inutil să te lupți cu demonii, se adresă Moș Crăciun întregii armate. Ei își au locul lor sub soare și nimeni nu-i poate distruge vreodată. Și totuși, mare păcat că lucrurile stau așa, continuă el amuzat.

Așa că zânele, knookii, spiridușii și rylii îl însoțiră cu toții pe prietenul nostru la castelul său unde-l lăsară cu ucenicii săi să-și povestească pățaniile din noaptea de Ajun.

Wisk se făcuse deja nevăzută și-și luase zborul prin toată lumea să vadă ce făceau copilașii în dimineața aceea însoțită de Crăciun și până să se întoarcă, Peter terminase deja de povestit lui Moș Crăciun cum împărțiseră ei jucăriile.

– Cred că ne-am descurcat de minune, strigă încântată zâna cea micuță, căci am găsit prea puțini copii supărați în dimineața

asta. Cu toate astea, n-ar trebui să te mai dai prins vreodată, dragul nostru stăpân, căci s-ar putea ca data viitoare să nu mai fim chiar atât e norocoși.

Apoi le povesti despre greșelile pe care le făcuseră și pe care de descoperise acum, când făcuse turul de control. Iar Moș Crăciun o trimise de îndată cu cizme noi de cauciuc pentru Charlie Smith și o păpușă pentru Mamie Brown, așa încât până și ultimii doi copii îmbufnați se înveseliră pe dată.

Cât despre demonii cei răi din caverne, aceștia turbară de mânie și de supărare când descoperiră că Moș Crăciun le scăpase printre degete. Mai mult decât atât, nimeni nu se dovedi egoist, invidios sau răutăcios în ziua aceea de Crăciun. În cele din urmă, când și-au dat seama că sfântul protector al copiilor avea atât de mulți prieteni puternici, încât ar fi fost o nebunie să te pui cu el, demonii renunțară pe vecie să-și mai bage vreodată coada în treburile lui din Ajunul Crăciunului.

VRĂJITORUL DIN OZ

Traducere de
CRISTIANA VIȘAN

CUPRINS

1. Tornada	115
2. Sfatul cu altinezii.	118
3. Cum l-a salvat Dorothy pe Sperie-Ciori	123
4. Drumul prin pădure	129
5. Salvarea Omului de Tinichea	132
6. Leul cel Laș	138
7. Călătoria spre Marele Oz.	142
8. Câmpul de maci ucigători	147
9. Regina șoarecilor de câmp	152
10. Paznicul porților	156
11. Minunatul Oraș al lui Oz.	161
12. În căutarea Vrăjitoarei celei Rele	170
13. Salvarea.	179
14. Maimuțele înaripate	182
15. Adevărata identitate a lui Oz cel Cumplit	187
16. Măiestria vrăjitorească a Marelui Șarlatan	195
17. Plecarea cu balonul	197
18. Călătoria spre Miazăzi	200
19. Atacul Copacilor Luptători	204
20. Gingașa Țară de Porțelan	207
21. Leul devine Regele Animalelor.	211
22. Țara quadlingilor.	213
23. Glinda îi îndeplinește dorința lui Dorothy.	216
24. Din nou acasă	220

CUVÂNT ÎNAINTE

Folclorul, legendele, miturile și basmele au însoțit copilăria de-a lungul secolelor, căci fiecare copil sănătos are o dragoste puternică și instinctivă față de poveștile fantastice, minunate și vădit imaginare. Zânele înaripate ale Fraților Grimm și ale lui Andersen au adus mai multă fericire în inimile micuților decât toate celelalte creații omenești.

Totuși, basmele de altădată, după ce și-au slujit scopul generație după generație, pot fi de-acum clasate drept „istorice“ în biblioteca tinerilor cititori. A sosit așadar momentul pentru o serie de noi „povești“ din care să fie eliminate stereotipurile, precum spiridușul, piticii și zânele, împreună cu toate incidentele îngrozitoare născocite de autorii lor pentru a acorda fiecărui basm o morală înfricoșătoare. Educația modernă include moralitatea, așa că, în prezent, copii caută în povești doar amuzamentul, renunțând cu dragă inimă la toate întâmplările nefericite.

Cu acest gând în minte, povestea Vrăjitorului din Oz a fost scrisă doar pentru a fi pe placul copiilor din ziua de azi: o poveste care își propune să devină un basm modernizat, din care copiii să rețină mirarea și bucuria, lăsând deoparte strângerile de inimă și coșmarurile.

L. FRANK BAUM
Aprilie 1900, Chicago.

1. Tornado

Dorothy trăia în mijlocul câmpiilor nesfârșite din Kansas, împreună cu unchiul Henry, care era fermier, și cu mătușa Em, care era soția fermierului. Aveau o casă mică, deoarece cheres-teaua necesară pentru construcție fusese adusă cu căruța de la mare depărtare. Casa avea patru pereți, o podea și un acoperiș, care alcătuiau o cameră. Această odaie conținea o mașină de gătit ruginită, un dulap pentru vase, o masă, trei-patru scaune și paturile. Unchiul Henry și mătușa Em aveau un pat mare așezat într-un colț, iar Dorothy avea un pătuț pus în alt colț. Casa nu avea nici pod și nici pivniță, ci doar o groapă mică, săpată în pământ și numită „pivniță pentru tornade“, unde familia se putea refugia atunci când se ridica vreunul dintre acele uriașe vârtejuri de vânt, destul de puternice încât să zdrobească orice clădire aflată în calea lor. Ca să ajungi acolo, trebuia să ridici un chepeng așezat în mijlocul podelei și să cobori pe o scară ce dădea în groapa mică și întunecoasă.

Când Dorothy stătea în prag și privea în jur, nu cuprindea cu privirea decât câmpia întinsă și cenușie care se întindea în zare. Nici măcar un copac sau o casă nu se contura în șesul imens care se așternea cât vedeai cu ochii, parcă unindu-se cu cerul. Soarele pârjolise pământul arat, transformându-l într-o masă cenușie străbătută de mici despicături. Nici măcar iarba nu era verde, căci soarele arsese vârfurile firelor ei lungi până când le dăduse aceeași culoare fumurie care se întindea pretutindeni. Casa fusese și ea zugrăvită odinioară, însă soarele

scorojise varul și ploile îl îndepărtaseră de pe pereți, iar de-acum casa era la fel de mohorâtă și de cenușie ca tot ceea ce o înconjura.

Când venise să locuiască aici, mătușa Em era o femeie tânără și chipeșă. Soarele și vântul o schimbaseră și pe ea. Îi răpiseră sclipirea din ochi, dându-le o culoare plumburie opacă. Îi șterseseră roșeața din obraji și de pe buze, care căpătaseră aceeași nuanță cenușie. Mătușa Em era slabă și uscățivă, iar de-acum nu mai zâmbea deloc. Atunci când Dorothy rămăsese orfană și venise să locuiască cu ea, mătușa Em tresărise atât de tare la auzul primului râset al copilei încât scotea câte un țipăt și își ducea mâna la inimă ori de câte ori glasul vesel al lui Dorothy îi ajungea la urechi; și se uita lung la fetiță, mirându-se că găsea motiv de râs.

Unchiul Henry nu râdea niciodată. Muncea din greu, de dimineată până seara, și nu știa ce însemna bucuria. Și el era cenușiu, de la barba lungă până la cizmele butucănoase, vorbea rareori și avea o privire aspră și serioasă.

Toto era cel care o făcea pe Dorothy să râdă, salvând-o de la transformarea într-o ființă la fel de cenușie ca împrejurimile. Toto nu era cenușiu: era un cățeluș negru, cu părul lung și mătăsos și cu niște ochișori negri care sclipeau voios de fiecare parte a năsucului său caraghios. Toto se juca neîncetat, cât era ziua de lungă, iar Dorothy se juca mereu cu el și îl iubea din tot sufletul.

Totuși, în ziua aceea nu se jucau. Unchiul Henry stătea în prag și se uita neliniștit la cer, care era mai cenușiu decât de obicei. Dorothy stătea în ușă cu Toto în brațe și se uita și ea la cer. Mătușa Em spăla vasele.

Dinspre miazănoapte se auzi apoi tânguirea lungă a vântului, iar unchiul Henry și Dorothy zăriră iarba înaltă înclinându-se vâlurită în fața furtunii care se apropia. După care, dinspre miazăzi se auzi un foșnet tăios în aer, iar când cei doi își întoarseră privirea într-acolo, văzură iarba unduindu-se și în partea aceea.

Unchiul Henry se ridică brusc.

– Vine o tornadă, Em, strigă el către nevastă. Mă duc să văd de animale.

Apoi dădu fuga spre șopronul unde se aflau vacile și caii.

Mătușa Em își lăsă treburile și veni la ușă. Îi fu de ajuns o singură privire ca să-și dea seama de primejdia ce se apropia.

— Repede, Dorothy! strigă ea. Fugi în pivniță!

Toto sări din brațele lui Dorothy și se ascunse sub pat, iar fata se repezi să-l prindă. Mătușa Em, foarte speriată, deschise chepengul din podea și coborî pe scară în groapa mică și întunecoasă. Dorothy îl prinse, în cele din urmă, pe Toto și porni după mătușa ei. Era la jumătatea drumului când vântul scoase un șuierat puternic, iar casa se scutură atât de tare încât fata își pierdu echilibrul și se prăbuși dintr-odată pe podea.

Apoi se petrecu ceva ciudat.

Casa se răsuci de două-trei ori și se ridică ușor în aer. Dorothy se simțea de parcă s-ar fi înălțat în văzduh într-un balon.

Vânturile de la miazăzi și de la miazănoapte se ciocniseră tocmai pe locul casei lor, unde se și formă centrul tornadei. În ochiul unei tornade, aerul rămâne de obicei liniștit, însă presiunea uriașă a vântului de pe fiecare parte înălța casa mai sus și tot mai sus, până când o duse în creștetul tornadei, unde rămase, fiind purtată astfel la kilometri întregi distanță, la fel de ușor de parcă ar fi fost un fulg.

Era tare întuneric și vântul șuiera îngrozitor în jurul ei, dar Dorothy își dădu seama că bătrâna căsuță se mișca domol. După primele învărtiri în tornadă și după un moment în care casa se înclinase foarte tare, fetița avu aceeași impresie că era balansată ușor, ca un prunc într-un leagăn.

Lui Toto nu-i plăcea. Alerga prin cameră, de ici până colo, lătrând neîncetat. Însă Dorothy rămăsese nemișcată pe podea și aștepta să vadă ce avea să se întâmple.

La un moment dat, Toto se apropie prea mult de chepeng și căzu înăuntru; la început, fetița crezu că îl pierduse. Dar, foarte curând, îi zări o ureche ivindu-se prin gaură, căci presiunea uriașă a aerului îl ridica înapoi, nelăsându-l să cadă. Fata se târî până la gaură, îl prinse pe Toto de ureche și îl trase îndărăt în odaie, după care închise chepengul ca să nu se mai întâmple și alte accidente.

Ceasurile se scurseră unul după altul, iar Dorothy își reveni treptat din sperietură. Însă se simțea foarte singură, iar vântul vuia atât de tare în jurul ei încât aproape că o asurzea.

La început, se întrebase dacă nu va fi zdrobită atunci când casa va cădea la loc, dar pe măsură ce trecea timpul și nu se întâmpla nimic îngrozitor, încetă să-și mai facă griji și se hotărî să aștepte cuminte să vadă ce va aduce viitorul. În cele din urmă, se târî pe podeaua legănată de vânt și se urcă în pătuțul ei, întinzându-se pe așternut, iar Toto o urmă și se așeză lângă ea.

Deși casa se legăna, iar vântul vuia, Dorothy închise ochii în curând și adormi profund.

2. Sfatul cu altinezii

Dorothy se trezi de la o zguduitură atât de neașteptată și de năprasnică încât fata s-ar fi lovit dacă n-ar fi stat întinsă în pătuțul său moale. Astfel, însă, zdruncinătura o făcu să-și țină respirația și să se întrebe ce se petrecuse. Toto își puse năsucul rece pe obrazul fetei și scânci cu jale. Dorothy se ridică în capul oaselor și observă că de-acum căsuța nu se mai mișca și nici nu mai era întuneric, căci pe fereastră intra lumina puternică a soarelui, scaldând odăița cu razele ei. Fetița sări din pătuț și, cu Toto lipit de picioare, deschise ușa.

Privind în jur, scoase un țipăt de uimire, iar ochii i se măreau tot mai mult în fața priveliștii minunate din fața ei.

Tornada așezase încetișor casa pe pământ, în mijlocul unui ținut de o frumusețe uimitoare. Pretutindeni se zăreau fășii superbe de pajiști, cu arbori falnici încărcăți de povara fructelor mănoase și zemoase. De fiecare parte se întindeau șiruri de flori nespuse de frumoase, iar prin copaci și în tufișuri zburau și cântau păsări cu pene strălucitoare și minunate. Puțin mai încolo zări un pâraiaș, care curgea scânteietor printre malurile înverzite, susurând cu un sunet foarte plăcut fetei care trăise atâta vreme în mijlocul câmpiilor uscate și cenușii.

Pe când se uita captivată la priveliștea stranie și frumoasă, fata băgă de seamă că se apropia de ea un alai de oameni așa de ciudați cum nu mai văzuse vreodată. Nu erau la fel de înalți ca oamenii mari cu care se obișnuise, dar nici nu erau foarte mici. De fapt, păreau de înălțimea lui Dorothy, care era o copilă destul

de răsărită pentru vârsta ei, deși, din câte își putea da ea seama, erau mult mai în vârstă decât ea.

Alaiul era format din trei bărbați și o femeie, toți îmbrăcați foarte ciudat. Purtau pălării conice care avea treizeci de centimetri până în vârf, cu clopoței atârnați de boruri care scoteau clinchete suave la fiecare pas. Pălăriile bărbaților erau albastre, iar cea a femeii era albă. Ea purta un veșmânt alb care îi aluneca în falduri de pe umeri, presărat cu steluțe ce sclipeau în lumina soarelui ca niște diamante. Bărbații erau îmbrăcați într-un albastru de aceeași nuanță cu pălăriile și purtau cizme bine lustruite, răsfrânte pe pulpă, cu o fâșie de un albastru închis. Dorothy își spuse că bărbații erau cam de vârsta unchiului Henry, căci doi dintre ei aveau barbă. Însă femeia era, fără îndoială, mult mai bătrână. Avea fața plină de riduri și părul aproape alb și mersul țeapăn al oamenilor în vârstă.

Când cei patru se apropiară de casa în al cărei prag stătea Dorothy, se opriră și se puseră pe sușotit între ei, de parcă le-ar fi fost teamă să meargă mai departe. Însă ciudata bătrânică se îndreptă spre Dorothy, făcu o plecăciune adâncă și-i spuse cu un glas suav:

– Fii binevenită, prea nobilă domniță a vrăjilor, în țara altinezilor. Îți suntem adânc recunoscători că ai ucis-o pe Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit și că ne-ai eliberat poporul din robie.

Dorothy o ascultă cu mirare. Ce voia să spună oare bătrânica atunci când o numea „domniță a vrăjilor“ și zicea că ea ar fi omorât-o pe Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit? Dorothy era o fetiță nevinovată și inofensivă, care fusese purtată de o tornadă la mare depărtare de casă, și nu omorâse pe nimeni în toată viața ei.

Însă era limpede că bătrânica aștepta să primească un răspuns, așa că Dorothy îi zise, fără șovăială:

– Sunteți foarte amabilă, dar trebuie să fie o greșeală. N-am omorât pe nimeni.

– Ei bine, casa ta a făcut-o, în orice caz, răspunse bătrânica râzând. Și asta înseamnă același lucru. Uite! continuă ea, arătând spre un colț al casei. Uite-i picioarele, ițindu-se încă de sub o bucată de lemn.

Dorothy privi într-acolo și scoase un strigăt ușor de groază. Într-adevăr, de sub colțul grindei pe care se sprijinea casa, se șteau două picioare, în pantofi argintii cu vârfuri ascuțite.

– Vai de mine! Vai de mine! strigă Dorothy, încleștându-și mâinile înspăimântată. Pesemne că a căzut casa mea peste dânsa. Ce ne facem acum?

– Nu-i nimic de făcut, spuse bătrânica domol.

– Dar cine era? întrebă Dorothy.

– Era Vrajitoarea cea Rea de la Răsărit, după cum ți-am spus, răspunse bătrânica. Mulți ani la rând i-a ținut în robie pe toți altinezii, făcându-i sclavii ei zi și noapte. De-acum sunt cu toții liberi și îți sunt recunoscători pentru ajutor.

– Cine sunt altinezii? întrebă Dorothy.

– Altinezii sunt oamenii care trăiesc în acest ținut de la Răsărit unde domnea Vrajitoarea cea Rea.

– Dumneata ești o altineză?

– Nu, dar le sunt prietenă, deși eu trăiesc în ținutul de la miazănoapte. Când au văzut că a murit Vrajitoarea de la Răsărit, altinezii mi-au trimis degrabă un sol și am venit imediat. Eu sunt Vrajitoarea de la Miazănoapte.

– O, Doamne! strigă Dorothy. O vrajitoare adevărată?

– Da, firește, răspunse bătrânica. Însă sunt o vrajitoare bună, iar oamenii mă iubesc. Nu sunt la fel de puternică precum Vrajitoarea cea Rea care domnea aici, căci altminteri i-aș fi eliberat eu însămi pe altinezi.

– Dar eu credeam că toate vrajitoarele sunt rele, spuse fetița, încă îngrozită că se afla în fața unei vrajitoare adevărate.

– Vai, nu, asta e o mare greșală. În toată Țara Oz nu existau decât patru vrajitoare, iar două dintre ele, cele care trăiesc la Miazăzi și la Miazănoapte, sunt vrajitoare bune. Știu asta pentru că eu însămi sunt una dintre ele și n-aș putea să mă înșel. Într-adevăr, cele care trăiau la Răsărit și la Apus erau vrajitoare rele, dar acum că ai ucis-o pe una dintre ele, n-a mai rămas decât o singură vrajitoare rea în toată Țara Oz: cea care trăiește la Apus.

– Dar... zise Dorothy, după o clipă de gândire, mătușa Em mi-a zis că toate vrajitoarele au murit, cu mulți, mulți ani în urmă.

– Cine-i mătușa Em? întrebă bătrânica.

– E mătușa mea care trăiește în Kansas, de unde am venit eu.

Vrăjitoarea de la Miazănoapte păru să cugete o vreme, cu capul aplecat și cu ochii ațintiți în pământ. Apoi își ridică privirea și zise:

– Nu știu unde se află Kansas, căci n-am auzit niciodată de o asemenea țară. Dar spune-mi, e o țară civilizată?

– Oh, da, răspunse Dorothy.

– Atunci astfel se explică. Cred că în țările civilizate nu mai există vrăjitoare și nici vrăjitori, vraci și magicieni. Însă, vezi tu, Țara Oz n-a fost niciodată civilizată, căci suntem despărțiți de tot restul lumii. Așadar avem în mijlocul nostru vrăjitoare și vrăjitori.

– Cine sunt vrăjitorii? întrebă Dorothy.

– Oz însuși este Marele Vrăjitor, răspunse Vrăjitoarea, cu vocea transformată aproape într-o șoptă. E mai puternic decât noi toți la un loc și trăiește în Orașul Smaraldelor.

Dorothy se pregătea să mai pună o întrebare, dar tocmai în acel moment altinezii, care până atunci ascultaseră în tăcere, scoaseră un strigăt puternic și arătară spre colțul casei sub care se afla Vrăjitoarea cea Rea.

– Ce e? întrebă bătrânica, după care privi într-acolo și începu să râdă. Picioarele Vrăjitoarei moarte dispăruseră cu totul, iar acolo nu mai rămăseseră decât pantofii argintii.

– Era atât de bătrână, explică Vrăjitoarea de la Miazănoapte, încât s-a uscat repede la soare. Acesta e sfârșitul ei. Însă pantofii argintii îți aparțin și poți să-i porți.

Bătrânica se aplecă și ridică pantofii, iar după ce-i scutură de praf, i-i înmână lui Dorothy.

– Vrăjitoarea de la Răsărit era mândră de pantofii aceștia argintii, spuse unul dintre altinezi. Iar încălțările au puteri magice pe care n-am reușit să le aflăm niciodată.

Dorothy duse pantofii în casă și-i puse pe masă. Apoi ieși din nou în fața altinezilor și le zise:

– De-abia aștept să mă întorc la mătușa și la unchiul meu, sunt sigură că sunt îngrijorați din cauza mea. Mă puteți ajuta să-mi găsesc drumul spre casă?

Altinezii și Vrăjitoarea schimbă câteva priviri, după care se uitară la Dorothy și apoi dădură din cap.

– La Răsărit, nu departe de aici, se întinde un mare deșert pe care nimeni n-ar putea să-l străbată, spuse un altinez.

– La fel și spre Miazăzi, spuse altul. Căci am fost într-acolo și am văzut cu ochii mei: la Miazăzi se întinde Țara quadlingilor.

– Mie mi s-a spus că e la fel și spre Apus, zise al treilea altinez. Iar în ținutul acela, în care trăiesc winkiezii, domnește Vrăjitoarea cea Rea de la Apus, care te-ar face sclava ei dacă ai trece pe acolo.

– La Miazănoapte este țara mea, zise bătrânica, iar la marginea ei se întinde același deșert uriaș care împrejmuiește această Țară Oz. Mă tem, draga mea, că va trebui să rămâi aici și să trăiești cu noi.

La auzul acestor cuvinte, Dorothy izbucni în plâns, căci se simțea foarte singură în mijlocul acestor oameni ciudați. Lacrimile ei păreau să-i îndureze pe inimoșii altinezi, care își scoaseră de îndată batistele și se puseră și ei pe plâns. În ceea ce o privește pe bătrânica, aceasta își dădu jos pălăria și, punând-o în cumpănă pe vârful nasului, începu să numere până la trei cu un glas serios. Pălăria se transformă pe dată într-o tăbliță pe care era scris cu cretă albă:

LĂSAȚI-O PE DOROTHY SĂ MEARGĂ
ÎN ORAȘUL SMARALDELOR

Bătrânica își luă tăblița de pe nas și, după ce citi cuvintele, o întrebă pe fetiță:

– Te cheamă Dorothy, draga mea?

– Da, răspunse copila, ridicându-și privirea și ștergându-și lacrimile.

– Atunci trebuie să te duci în Orașul Smaraldelor. Poate că Oz te va ajuta.

– Unde e acest oraș? întrebă Dorothy.

– E tocmai în inima țării și e stăpânit de Oz, Marele Vrăjitor despre care ți-am spus.

– E un om bun? întrebă fetița pe un ton neliniștit.

– E un Vrăjitor bun. Dacă o fi și om n-am de unde să știu, căci nu l-am văzut niciodată.

– Și cum ajung acolo? întrebă Dorothy.

– Va trebui să mergi pe jos. E un drum lung, printr-un ținut care uneori pare plăcut, iar alteori, întunecat și îngrozitor. Totuși, îmi voi folosi vrăjile pe care le cunosc pentru a te apăra de rele.

– Nu veniți cu mine? se rugă fetița, care începuse s-o considera pe bătrânică singura ei prietenă.

– Nu, nu pot face asta, răspunse Vrăjitoarea, dar îți voi da sărutarea mea și nimeni nu va îndrăzni să-i facă rău cuiva care a fost sărutat de Vrăjitoarea de la Miazănoapte.

Bătrânica se apropie de Dorothy și o sărută ușor pe frunte. Fetița avea să-și dea seama, mai târziu, că buzele Vrăjitoarei îi lăsaseră pe piele un semn rotund și strălucitor.

– Drumul către Orașul Smaradelor e pavat cu cărămizi galbene, spuse Vrăjitoarea, așa că nu te poți rătăci. Când ajungi la Oz, să nu-ți fie teamă de el, spune-i pur și simplu povestea ta și cere-i ajutorul. Bun rămas, draga mea.

Cei trei altinezi făcură o plecăciune adâncă în fața fetiței și-i urară drum bun, după care se îndepărtară printre copaci. Vrăjitoarea îi făcu un semn prietenos cu capul lui Dorothy, se roti pe călcâiul stâng de trei ori și dispăru cu totul, spre uimirea micuțului Toto, care lătră după ea foarte tare după ce dispăruse, căci îi fusese teamă până să și mârâie în prezența ei.

Însă Dorothy, care știa că bătrânica era o vrăjitoare, se așteptase s-o vadă dispărând tocmai în acel fel și nu era câtuși de puțin mirată.

3. Cum l-a salvat Dorothy pe Sperie-Ciori

Când rămase singură, Dorothy începu să simtă că i se face foame, așa că se îndreptă spre dulap și-și tăie niște pâine pe care o unse cu unt. Îi dădu și lui Toto, după care luă o vadră de pe raft, se duse până la pâriș și o umplu cu apă limpede și scântietoare. Toto fugi spre copaci și începu să latre la păsările așezate pe crengi. Dorothy se duse după el și văzu niște poame delicioase atârând de pe ramuri, așa că se apucă să culeagă câte-va, spunându-și că astfel își va completa gustarea.

Apoi se întoarse în casă și după ce bău, atât ea cât și Toto, o gură din apa rece și limpede, se apucă să se pregătească pentru călătoria către Orașul Smaraldelor.

Dorothy nu mai avea decât o singură rochiță, care se întâmpla însă să fie curată și care era agățată pe un umeras, lângă pătuțul ei. Era din pânză cadrilată, cu pătrățele albe și albastre și, deși albastrul se cam decolorase de la spălat, era încă o rochiță frumușică. Fata se spală cu grijă, se îmbracă în rochița curată și își puse pe cap boneta de soare. Apoi luă un coșuleț și îl umplu cu pâine din dulap, acoperindu-l cu un ștergar alb. Pe urmă își privi picioarele și-și dădu seama cât de vechi și de ponosiți îi erau pantofiorii.

– Mai mult ca sigur nu-mi vor fi de folos la un drum așa de lung, Toto, zise ea. Iar cățelușul o privi cu ochișorii lui negri și dădu din coadă ca să-i arate că-i înțelegea cuvintele.

În acel moment, Dorothy văzu pe masă pantofii argintii care-i aparținuseră Vrăjitoarei de la Răsărit.

– Mă întreb dacă mi-or veni bine, îi zise ea lui Toto. Ar fi cel mai potrivit lucru pentru un drum așa de lung, căci n-au cum să se strice.

Își scoase pantofiorii vechi de piele și-i probă pe cei argintii, care i se potriveau de parcă ar fi fost făcuți anume pentru ea.

În cele din urmă, își luă coșulețul.

– Haide, Toto, zise fetița. Vom merge în Orașul Smaraldelor și-l vom întreba pe Marele Oz cum ne putem întoarce în Kansas.

Închise ușa, o încuie și-și puse cu grijă cheia în buzunarul de la rochiță. Și astfel, cu Toto pășind liniștit pe urmele ei, își începu călătoria.

În împrejurimi erau mai multe cărări, dar nu-i luă mult să o descopere pe cea pavată cu cărămizi galbene. În scurtă vreme, se îndreptă sprintenă spre Orașul Smaraldelor, cu pantofii argintii sunând voios pe poteca de cărămizi galbene. Soarele străluccea cu putere și păsările înălțau triluri melodioase, iar Dorothy nu se simțea deloc așa de rău cum te-ai aștepta să se simtă o fetiță care a fost smulsă pe neașteptate din țara ei și adusă în mijlocul unui ținut ciudat.

În timp ce mergea, rămase uimită să vadă cât de frumos era ținutul ce se așternea în jurul ei. Pe marginea drumului se ridicau garduri curate, vopsite într-o nuanță de albastru delicat, iar dincolo de ele se întindeau niște câmpii pline de grâne și de legume. Nu mai încăpea nici o îndoială că altinezii erau buni agricultori, în stare să obțină recolte bogate. Din când în când trecea pe lângă câte o casă, iar oamenii ieșeau să se uite la ea și să-i facă plecăciuni adânci, căci toată lumea știa că ea era cea care o nimicise pe Vrăjitoarea cea Rea și-i eliberase de sub jugul robiei. Casele altinezilor erau niște clădiri ciudate, rotunde și cu o cupolă mare în loc de acoperiș. Toate erau zugrăvite în albastru, fiindcă în acest ținut de la Răsărit, albastrul era culoarea preferată.

Către căderea serii, când Dorothy era deja obosită după plimbarea lungă de peste zi și începea să se întrebe unde ar trebui să petreacă noaptea, ajunsese la o casă care era mai mare decât celelalte. Pe pajiștea verde din fața casei zări mulți bărbați și femei dansând. Cinci scripcari micuți cântau cât puteau de tare, iar oamenii râdeau și cântau, în vreme ce alături era întinsă o masă mare, încărcată cu fructe și nuci delicioase, cu plăcinte, prăjituri și multe alte bunătăți.

Oamenii o salutară prietenos pe Dorothy și o invită să ia cina cu ei și să petreacă noaptea acolo, căci aceea era casa unuia dintre cei mai bogați altinezi din ținut, care își adunase prietenii ca să sărbătorească eliberarea din robia Vrăjitoarei celei Rele.

Dorothy mănca o masă copioasă, fiind servită chiar de altinezul cel bogat, pe care îl chema Boq. Apoi se așeză pe un divan și începu să se uite la cei care dansau.

Când Boq îi zări pantofii argintii, îi spuse:

– Trebuie să fii o mare vrăjitoare.

– De ce? întrebă fata.

– Pentru că porți pantofi argintii și ai răpus-o pe Vrăjitoarea cea Rea. Mai mult chiar, rochița ta are și alb în ea și numai vrăjitoarele și descântătoarele poartă alb.

– Rochița mea are pătrățele albe și albastre, spuse Dorothy, netezind cutele rochiei.

– Frumos din partea ta să porți aceste culori, spuse Boq. Albastrul e culoarea altinezilor, iar albul e culoarea vrăjitoarelor. Așa că știm deja că ești o vrăjitoare prietenoasă.

Dorothy nu știa ce să răspundă, căci toți altinezii păreau s-o considere vrăjitoare, iar ea știa foarte bine că nu era decât o fetiță obișnuită pe care o tornadă o adusese într-un ținut ciudat.

Când Dorothy se sătură să-i privească pe altinezi dansând, Boq o conduse în casă, unde îi oferă o cameră cu un pat frumos. Așternuturile erau făcute din pânză albăstră, iar Dorothy dormi dusă până dimineața, cu Toto încolăcit pe un covoraș albăstru, lângă ea.

Dimineața luă o gustare îmbelșugată și se uită la un copilăș altinez care se juca cu Toto, trăgându-l de coadă, scoțând țipete de bucurie și râzând într-un fel care o înveselea tare de tot pe Dorothy. Toto era o ciudățenie pentru toți altinezii, care nu mai văzuseră niciodată un câine.

– Cât de departe e Orașul Smaraldelor?, întrebă fetița.

– Nu știu, răspunse Boq pe un ton grav, căci n-am fost niciodată acolo. Nu-i prea bine ca oamenii să se apropie de Oz, decât dacă au treburi cu el. Însă e un drum lung până la Orașul Smaraldelor și îți va lua multe zile să ajungi acolo. Acest ținut e bogat și plăcut, dar trebuie să treci prin locuri urâte și periculoase înainte să îți închei călătoria.

Aceste cuvinte o îngrijorară puțin pe Dorothy, însă fetița știa că numai Marele Oz o putea ajuta să se întoarcă în Kansas, așa că se hotărî curajoasă să meargă mai departe.

Își luă rămas bun de la prietenii săi și porni din nou la drum pe cărarea cu cărămizi galbene. După ce merse vreo câțiva kilometri, își zise să facă un popas, așa că se urcă în vârful gardului ce mărginea drumul și se așeză acolo. Dincolo de gard se întindea un câmp mare de porumb, iar în apropiere zări o sperietoare de ciori, așezată pe o prăjină ca să țină la distanță păsările venite să ciugulească porumbul copt.

Proptindu-și bărbia în palme, Dorothy se uită lung la sperietoare. În loc de cap, avea un săculeț umplut cu paie, pe care era desenată fața, cu ochi, nas și gură. O pălărie veche, albăstră și țuguată, probabil de-a vreunui altinez, îi fusese cocoțată pe creștet, iar restul trupului era alcătuit dintr-un costum

albastru, ponosit și decolorat, care fusese și el umplut cu paie. În picioare avea niște cizme vechi cu capete albastre răsfrânte, așa cum purtau toți oamenii din ținut, iar sperietoarea se înălța deasupra cocenilor de porumb datorită prăjinii înfipite în spatele său.

În vreme ce Dorothy se uita serioasă la chipul caraghios și desenat al sperietorii, rămase uimită să vadă că unul dintre ochi clipea ușor spre ea. Își spuse că probabil se înșelase, căci nici o sperietoare din Kansas nu putea să clipească. Dar apoi omul de paie făcu un semn prietenos cu capul înspre ea. Fetița se dădu jos de pe gard și se îndreptă spre sperietoare, în timp ce Toto dădea ocol prăjinii și lătra.

– Ziua bună, îi zise sperietoarea cu un glas cam răgușit.

– Tu poți să vorbești? întrebă fata, uluită.

– Bineînțeles, răspunse sperietoarea. Ce mai faci?

– Destul de bine, mulțumesc, zise Dorothy politicoasă. Și tu ce mai faci?

– Nu mă simt prea bine, spuse sperietoarea, zâmbind. Fiindcă e foarte plictisitor să stai agățat aici zi și noapte, ca să sperii ciorile.

– Nu poți să te dai jos? întrebă Dorothy.

– Nu, deoarece prăjina asta e înfipită în spatele meu. Dacă ai fi bună să-mi scoți prăjina, ți-aș rămâne recunoscător.

Dorothy își întinse brațele și ridică sperietoarea de pe prăjină, căci, așa umplută cu paie, era destul de ușoară.

– Mulțumesc din suflet, zise sperietoarea când atinse pământul. Mă simt ca un om nou.

Dorothy rămase nedumerită la auzul acestor cuvinte, căci i se părea foarte ciudat să-l audă vorbind pe omul de paie și apoi să-l vadă aplecându-se și mergând alături de ea.

– Cine ești? întrebă Sperie-Ciori după ce se întinse și căscă prelung. Și încotro mergi?

– Mă cheamă Dorothy, spuse fetița, și mă îndrept spre Orașul Smaraldelor ca să-l rog pe Marele Oz să mă trimită înapoi în Kansas.

– Unde este Orașul Smaraldelor? întrebă omul de paie. Și cine este Oz?

– De ce, nu știi? răspunse fata uimită.

– Nu, zău că nu. Adevărul e că nu știu nimic. După cum vezi, sunt umplut cu paie și n-am minte deloc, răspunse Sperie-Ciori întristat.

– Vai, zise Dorothy, îmi pare foarte rău pentru tine.

– Crezi că, dacă merg cu tine în Orașul Smaraldelor, Oz mi-ar da și mie puțin creier?

– N-am de unde să știu, răspunse fata, dar poți veni cu mine, dacă vrei. Dacă Oz nu-ți va da nici un dram de minte, nu-ți va fi mai rău decât acum.

– Adevărat, spuse Sperie-Ciori. Vezi tu, continuă el pe un ton confidențial, nu-mi pasă că am trupul, picioarele și brațele umplute cu paie, fiindcă așa nu mă doare nimic. Dacă mă calcă cineva pe picior sau îmi înfige un ac în trup, nu contează, căci nu simt nimic. Dar nu vreau să spună oamenii că sunt prost și, dacă îmi va rămâne capul umplut de paie – și nu cu creier, ca al tău – cum voi ajunge să știu ceva vreodată?

– Te înțeleg perfect, zise fetița, căreia îi părea sincer rău de el. Dacă vii cu mine, îl voi ruga pe Oz să facă tot ce ar putea pentru tine.

– Mulțumesc, răspunse recunoscător Sperie-Ciori.

Cei doi o luară înapoi spre cărare. Dorothy îl ajută să sară gardul, după care porniră împreună pe poteca de cărămizi galbene care ducea la Orașul Smaraldelor.

La început, lui Toto nu-i plăcu noul tovarăș de drum. Îi dădea ocol lui Sperie-Ciori, adulmecându-l de parcă ar fi bănuț că în paiele lui se ascundea un cuib de șobolani, și îl mârâia adesea neprietenos.

– Să nu-ți fie teamă de Toto, îi zise Dorothy noului său prieten. Nu mușcă niciodată.

– Ah, nu mi-e frică, răspunse Sperie-Ciori. N-are ce rău să le facă paielor. Dă-mi voie să duc eu coșul în locul tău. Nu mă deranjează, fiindcă nu obosesc niciodată. Să-ți spun un secret, continuă el în vreme ce-și vedeau de drum. Există un singur lucru pe lume de care mi-e frică.

– Ce anume? întrebă Dorothy. Fermierul altinez care te-a făcut?

– Nu, răspunse Sperie-Ciori. Nu mi-e teamă decât de un chibrit aprins.

4. Drumul prin pădure

După câteva ceasuri, cărarea se făcu bolovănoasă, iar drumul deveni atât de anevoios încât Sperie-Ciori se împiedica adesea de cărămizile galbene care aici nu erau bine potrivite. Într-adevăr, pe alocuri erau sparte sau lipseau cu desăvârșire, formând gropi peste care Toto sărea, iar Dorothy le ocolea. În ceea ce-l privește pe Sperie-Ciori, neavând minte, acesta pășea drept înainte, călcând în gropi și căzând lat pe cărămizile tari. Nu-l durea însă deloc, așa că Dorothy îl aduna de pe jos și-l ridica în picioare, iar el o urma râzând voios de propria stângăcie.

Fermele din împrejurimi nu mai erau la fel de îngrijite ca cele dinainte, se vedeau din ce în ce mai puține case și pomi fructiferi, iar ținutul devenea tot mai mohorât și mai părăsit.

La amiază, se așezară pe marginea drumului, în apropierea unui pârliaș, iar Dorothy dezveli coșul și scoase niște pâine. Îi oferi o bucată lui Sperie-Ciori, dar acesta o refuză.

– Nu mi se face foame niciodată, zise el, ceea ce e un adevărat noroc pentru mine, căci am gura doar desenată și, dacă ar trebui să fac o gaură în ea ca să mănânc, paiele cu care sunt umplut ar da pe dinafară și asta mi-ar strica forma capului.

Dorothy își dădu seama pe dată că omul de paie avea dreptate, așa că încuviință cu capul și își măncă mai departe pâinea.

– Spune-mi ceva despre tine și despre ținutul din care vii, îi zise Sperie-Ciori când fetița termină de mâncat.

Așa că Dorothy își povesti despre Kansas, despre cât de cenușiu era totul acolo și despre tornada care o purtase până în această țară ciudată a lui Oz.

Sperie-Ciori o ascultă cu atenție și spuse:

– Nu pot să înțeleg de ce ai vrea să părăsești acest ținut minunat și să te întorci în locul acela uscat și cenușiu pe care îl numești Kansas.

– Spui asta pentru că n-ai pic de minte, răspunse fetița. Nu contează cât de mohorât și de cenușiu ne-ar fi locul de baștină, noi, oamenii din carne și oase preferăm să trăim acolo și nu în orice altă țară, oricât de frumoasă ar fi ea. Nicăieri nu e mai bine ca acasă.

Sperie-Ciori oftă.

– Desigur că nu pot să înțeleg, zise el. Dacă și voi ați avea capul plin cu paie, ca mine, probabil că ați trăi cu toții în locuri frumoase, iar atunci în Kansas n-ar mai rămâne nici țipenie de om. Ce noroc pe Kansas că voi aveți minte.

– Nu vrei să-mi spui o poveste, cât ne odihnim? întrebă copila.

Sperietoarea îi aruncă o privire plină de reproș și-i răspunse:

– Am avut o viață atât de scurtă că nu prea știu mai nimic. Am fost făcut de abia alaltăieri. Habar n-am ce s-a întâmplat pe lume înainte de acea zi. Din fericire, când mi-a plăsmuit capul, unul dintre primele lucruri pe care le-a făcut fermierul a fost să-mi deseneze urechile, așa că am auzit ce se spunea în jur. Mai era un altinez cu el, iar primul lucru pe care l-am auzit a fost fermierul spunându-i:

– Ce zici de urechile astea?

– Nu sunt drepte, a răspuns celălalt.

– Nu contează, a zis fermierul. Tot urechi sunt.

Ceea ce era foarte adevărat.

– Acum îi fac ochii, a zis fermierul.

Și mi-a desenat ochiul drept, iar de îndată ce l-a terminat, m-am trezit că mă uitam la el și la tot ce se afla în jurul meu, ba chiar cu multă curiozitate, căci era prima dată când vedeam lumea.

– Ochiul ăla ți-a ieșit chiar bine, a băgat de seamă altinezul care se uita la fermier. Culoarea albastră e perfectă pentru ochi.

– Cred că celălalt ochi îl voi face nițel mai mare, a zis fermierul.

Iar când mi-a isprăvit și al doilea ochi, am început să văd mult mai bine decât înainte. După care mi-a desenat nasul și gura. Însă n-am scos un cuvânt, pentru că la vremea aceea nu știam la ce folosea gura. M-am amuzat privindu-l cum îmi făcea trupul, brațele și picioarele. Iar când le-a prins de cap, în sfârșit, m-am simțit foarte mândru, căci credeam că eram un om ca toți ceilalți.

– Omul meu de paie va speria ciorile destul de repede, a spus fermierul. Arată întocmai ca un om.

– Ei bine, e un om, a zis celălalt altinez, iar eu l-am încuviințat în sinea mea.

Fermierul m-a luat sub braț și m-a dus în lanul de porumb, unde m-a așezat pe o prăjină înaltă, în locul unde m-ai găsit. La scurtă vreme, el și prietenul lui s-au îndepărtat și m-au lăsat singur.

– Nu mi-a plăcut să fiu părăsit în acest fel, așa că am încercat să mă iau după ei. Însă picioarele mele nu atingeau pământul și eram nevoit să rămân agățat de prăjină. Eram condamnat să duc o viață singuratică, fiindcă n-aveam la ce să mă gândesc, din moment ce fusesem făcut cu atât de puțin timp în urmă. Multe ciori și alte păsări zburau spre lanul de porumb, dar de îndată ce mă vedeau zburau mai departe, luându-mă drept un altinez. Iar asta mi-a plăcut pentru că m-a făcut să mă simt o persoană importantă. În curând însă, o cioară bătrână a zburat pe lângă mine și după ce m-a privit cu atenție s-a așezat pe umărul meu și-a zis: „Mă întreb dacă fermierul ăla o fi vrut să mă prostească în asemenea hal. Orice cioară cu un dram de minte ar putea să vadă că ești un om de paie“. După care a sărit la picioarele mele și s-a apucat să ciugulească porumb după bunul plac. Văzând că nu-i făceam nimic, celelalte păsări s-au apropiat să mănânce și ele porumb, iar în curând în jurul meu se adunase un stol uriaș. Asta m-a întristat, fiindcă îmi demonstra că nu sunt o sperietoare așa de bună, la urma urmei. Însă cioara bătrână m-a consolată, spunându-mi: „Dacă măcar ai avea niscaiva minte în cap, ai fi un om la fel de bun ca oricare altul și poate chiar mai bun decât unii dintre ei. Mintea e singurul lucru de preț de pe lumea asta, indiferent dacă ești cioară sau om“. După ce au plecat ciorile, m-am gândit la asta și am luat hotărârea să mă străduiesc din toate puterile ca să capăt niște minte. Din fericire, pe urmă ai apărut tu și m-ai dat jos de pe prăjină, iar din câte spui, sunt sigur că Marele Oz îmi va da minte de îndată ce vom ajunge în Orașul Smaraldelor.

– Așa sper, din moment ce pari atât de nerăbdător să-ți capeți mintea, zise Dorothy pe un ton sincer.

– Oh, da, sunt nerăbdător, răspunse Sprie-Ciori. E un sentiment atât de supărător să-ți dai seama că ești prost.

– Ei bine, hai să pornim la drum, zise fetița, înmânându-i coșulețul lui Sprie-Ciori.

De-acum pe marginea drumului nu mai era nici un gard, iar ținutul arăta pietros și necultivat. Către seară, ajunseră la o pădure imensă, în care copacii creșteau atât de înalți și de apropiați încât ramurile li se împreunau deasupra cărării de cărămizi galbene. Sub copaci era aproape întuneric, căci cren-gile nu lăsau lumina soarelui să se strecoare. Însă drumeții nu se opriră, ci intrară în pădure.

– Dacă poteca aceasta pătrunde în pădure, trebuie să și iasă, spuse Sperie-Ciori. Iar cum Orașul Smaradelor se află la celălalt capăt al cărării, trebuie s-o urmăm oriunde ne-ar purta.

– Oricine și-ar da seama de atâta lucru, zise Dorothy.

– Bineînțeles, tocmai de-aceea o știi și eu, răspunse Sperie-Ciori. Dacă aș fi avut nevoie de minte ca să-mi dau seama de asta, n-aș mai fi spus-o deloc.

După vreun ceas de mers prin pădure, se întunecă de tot și drumeții se treziră orbecăind prin beznă. Dorothy nu vedea deloc, însă Toto, da, căci unii câini văd foarte bine pe întuneric, iar sperietoarea spuse că vedea la fel de bine ca și ziua. Așa că Dorothy îl apucă de braț și astfel reușiră să-și vadă de drum.

– Dacă zărești vreo casă sau vreun loc în care ne-am putea petrece noaptea, zise fata, trebuie să-mi spui, căci mie îmi vine destul de greu să merg prin întuneric.

În curând, Sperie-Ciori se opri.

– Văd o căsuță în dreapta, încropită din bușteni și ramuri. Să mergem acolo?

– Da, firește, răspunse copila. Sunt sleită de puteri.

Așa că Sperie-Ciori o conduse printre copaci până ajunseră la căsuță, iar Dorothy intră și, într-un ungher, găsi un pat din frunze uscate. Se întinse imediat și, cu Toto așezat lângă ea, se cufundă imediat într-un somn profund. Sperie-Ciori, care nu obosea niciodată, rămase în picioare în alt colț și așteptă răbdător sosirea dimineții.

5. Salvarea Omului de Tinichea

Când se trezi Dorothy, soarele strălucea printre copaci, iar Toto ieșise de mult din colibă ca să alerge după veverițe și pă-

sări. Fata se ridică și privi în jur. Sperie-Ciori o aștepta răbdător în colțul lui.

– Trebuie să mergem să căutăm apă, îi zise ea.

– De ce vrei apă? întrebă omul de paie.

– Ca să-mi spăl de pe față tot praful de pe drum și ca să beau, căci altfel pâinea uscată mi-ar rămâne în gât.

– Ce supărător trebuie să fie să fii făcut din carne, zise sperietoarea pe un ton chibzuit. Pentru că trebuie să dormi, să mănânci și să bei. Pe de altă parte, tu ai minte și merită toată osteneala pentru că poți gândi cum se cuvine.

Apoi ieșiră din colibă și porniră printre copaci până dădură de un izvorăș de apă limpede, unde Dorothy bău, se spală și își mănă gustarea de dimineață. Fetița băgă de seamă că nu mai rămăsese multă pâine în coș și se bucură că Sperie-Ciori nu avea nevoie deloc de mâncare, căci de-abia le ajungea ei și lui Toto până la sfârșitul zilei.

Când termină de mâncat și se pregătea să se întoarcă la poteca de cărămizi galbene, tresări la auzul unui geamăt adânc în apropiere.

– Ce-a fost asta? întrebă ea cu sfială.

– Nu pot să-mi închipui, zise sperietoarea. Dar putem merge să vedem.

În acea clipă, un alt geamăt le ajunse la urechi, iar sunetul părea să vină din spatele lor. Se întoarseră și făcură câțiva pași prin pădure, când Dorothy zări ceva strălucind în lumina soarelui care se strecura printre copaci. Dădu fuga în acel loc și se opri încremenită, scoțând un țipăt scurt de uimire.

Unul dintre copacii uriași fusese retezat în parte, iar alături, cu un topor în mâinile ridicate, se afla un om făcut cu totul și cu totul din tinichea. Avea capul, brațele și picioarele prinse de trup, dar rămăsese neclintit, ca și cum nu s-ar fi putut mișca deloc.

Dorothy îl privi uluită, iar Sperie-Ciori, la fel, în vreme ce Toto lătra și sărea la picioarele de tinichea, vătămându-și dinții.

– Ai gemut cumva? întrebă Dorothy.

– Da, răspunse Omul de Tinichea. Gem de mai bine de un an și până acum nimeni nu m-a auzit și nici n-a venit să mă ajute.

– Cu ce ți-aș putea fi de folos? întrebă fata pe un ton molcom, căci o înduioșase glasul trist al Omului de Tinichea.

– Ia un bidon de ulei și unge-mi încheieturile, zise el. Au ruginit atât de tare încât nu pot să mă mai mișc deloc. Dacă sunt bine uns, îmi revin de îndată. Bidonul de ulei îl găsești pe un raft în căsuța mea.

Dorothy dădu fuga imediat în căsuță și găsi bidonul de ulei, după care se întoarse și îl întrebă neliniștită:

– Unde-ți sunt încheieturile?

– Unge-mi mai întâi gâtul, răspunse Omul de Tinichea.

Fetița începu să toarne ulei, dar fiindcă gâtul de tinichea era foarte ruginit, Sperie-Ciori îi luă capul în mâini și se apucă să-l rotească cu grijă într-o parte și într-alta, până când îl dezmoști, iar omul putu să și-l întoarcă de unul singur.

– Acum unge-mi încheieturile brațelor, zise el.

Așa că Dorothy i le unse, iar Sperie-Ciori le îndoi cu grijă, până când scăpară și ele de rugină și arătau la fel ca noi.

Omul de Tinichea scoase un oftat mulțumit și lăsă jos toporul, pe care îl sprijini de copac.

– Ce mare alinare, zise el. Țin toporul acela ridicat în aer încă de când am ruginit și mă bucur să-l pot lăsa din mână în sfârșit. Acum, dacă ești bună să-mi ungi și încheieturile de la picioare, îmi voi reveni pe de-a întregul.

Atunci fetița și sperietoarea îi unseră și picioarele, până când Omul de Tinichea reuși să și le miște cu ușurință, după care le mulțumi din nou pentru că-l eliberaseră de povara ruginii, căci părea o ființă foarte politicoasă și recunoscătoare.

– Aș fi putut rămâne acolo pentru totdeauna dacă n-ați fi apărut voi, zise el. Așa că mi-ați salvat cu siguranță viața. Cum se face că ați trecut pe aici?

– Ne îndreptăm spre Orașul Smaraldelor ca să-l găsim pe Marele Oz și ne-am oprit să petrecem noaptea în căsuța ta, răspunse fata.

– Și de ce vreți să-l găsiți pe Oz? întrebă Omul de Tinichea.

– Eu vreau să mă trimită înapoi în Kansas, iar Sperie-Ciori vrea să primească niște minte, răspunse Dorothy.

Omul de Tinichea păru să cadă pe gânduri preț de o clipă. Apoi spuse:

– Crezi că Oz mi-ar putea da și mie o inimă?

– Păi, cred că da, răspunse Dorothy. Ar fi la fel de ușor să-ți dea ție inimă ca și minte lui Sperie-Ciori.

– Adevărat, zise Omul de Tinichea. Așadar, dacă îmi permiti să mă alătur grupului vostru, v-aș însoți și eu până în Orașul Smaraldelor, ca să-l rog pe Oz să mă ajute.

– Hai cu noi, zise Sperie-Ciori din toată inima, iar Dorothy adăugă că tovărășia Omului de Tinichea i-ar face plăcere.

Așa că Omul de Tinichea își puse toporul pe umăr și porniră cu toții prin pădure, până când ajunseră la poteca de cărămizi galbene.

Omul de Tinichea o rugase pe Dorothy să-i pună și lui bidonul de ulei în coșuleț.

– Căci, zise el, dacă mă va prinde vreo ploaie și voi rugini din nou, o să am mare nevoie de bidonul de ulei.

Se dovedi un adevărat noroc să-l aibă drept nou tovarăș de drum pe Omul de Tinichea, căci la scurtă vreme după ce își reluă călătoria, ajunseră într-un desiș grozav de crengi și copaci care se ridicau deasupra drumului încât cei trei nu reușeau să treacă. Dar Omul de Tinichea își luă toporul și se puse pe treabă cu atâta dibăcie încât în curând croi drum pentru tot grupul.

În timp ce mergeau pe potecă, Dorothy era atât de cufundată în gânduri încât nici nu observă când Sperie-Ciori se împiedică într-o groapă și se rostogoli pe marginea drumului, văzându-se nevoit să o cheme din nou în ajutor.

– De ce n-ai ocolit groapa? îl întrebă Omul de Tinichea.

– Fiindcă nu știu destule lucruri, răspunse voios Sperie-Ciori. Am capul umplut cu paie și tocmai de-asta merg la Oz, să-l rog să-mi dea minte.

– Ah, înțeleg, zise Omul de Tinichea. Dar, la urma urmei, mintea nu e cel mai bun lucru din lume.

– Tu ai ceva minte? întrebă sperietoarea.

– Nu, capul meu e gol-goluț, răspunse Omul de Tinichea. Însă odinioară am avut și minte, și inimă. Și, cum le-am avut pe amândouă, aș prefera să am mai degrabă inimă.

– Dar de ce? întrebă Sperie-Ciori.

– Îți voi spune povestea mea și apoi vei înțelege.

Așadar, în timp ce mergeau prin pădure, Omul de Tinichea le spuse tovarășilor săi de drum următoarea poveste:

– Sunt fiul unui tăietor de lemne care reteza copaci în pădure și vindea lemnul ca să-și câștige traiul. Când am crescut, m-am făcut și eu tăietor de lemne, iar după ce a murit tata, am avut grijă de bătrâna mea mamă câte zile a mai avut ea. Pe urmă m-am hotărât ca, în loc să trăiesc singur, să mă însor și eu, ca să am parte de tovarășie.

Știam pe atunci o fată de altinez care era atât de frumoasă încât am ajuns s-o iubesc din tot sufletul. La rândul ei, fata mi-a promis că se mărită cu mine de îndată ce voi câștiga destui bani ca să construiesc o casă mai bună pentru ea. Așa că m-am pus pe treabă mai mult ca oricând. Însă fata trăia cu o bătrână care nu voia s-o vadă măritată cu nimeni, căci era atât de leneșă încât dorea ca fata să rămână cu ea, să-i gătească și să deretice. Așadar, bătrâna s-a dus la Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit și i-a promis două oi și o vacă în schimbul împiedicării căsătoriei noastre. După care, Vrăjitoarea cea Rea mi-a vrăjit toporul și, într-o zi, când eu tăiam lemne de zor, căci eram nerăbdător să am cât mai repede casa nouă și să mă însor, toporul mi-a scăpat pe dată și mi-a tăiat piciorul stâng.

Asta mi s-a părut o mare nenorocire la început, căci știam prea bine că un bărbat cu un singur picior nu s-ar descurca prea bine ca tăietor de lemne. Așa că m-am dus la un tinichigiu și l-am pus să-mi facă un picior din tinichea. Piciorul mi-a fost de mare folos, după ce m-am obișnuit cu el. Însă fapta mea a mâniat-o pe Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit, care îi promisese bătrânei că nu mă voi căsători cu frumușica altineză. Când m-am apucat din nou de tăiat lemne, toporul mi-a scăpat iarăși și mi-a retezat piciorul drept. M-am dus încă o dată la tinichigiu, care mi-a mai făcut un picior de tinichea. După asta, toporul fermecat mi-a retezat brațele, unul după altul. Însă nu m-am lăsat cuprins de deznădejde și le-am înlocuit cu brațe de tinichea. Apoi Vrăjitoarea cea Rea a făcut toporul să alunece și să-mi taie capul, moment în care am crezut că-mi sosise sfârșitul. Însă s-a întâmplat ca tinichigiul să treacă pe lângă mine și, văzându-mă, mi-a făcut un cap nou-nouț, din tinichea.

Atunci am crezut că am învins-o pe Vrăjitoarea cea Rea și m-am pus pe treabă cu mai multă sânguință decât înainte. Însă n-aveam de unde să știu cât de neîndurătoare va fi vrăjmașa mea. Căci a născocit un alt mod de a-mi ucide dragostea pentru frumoasa fată altineză și a făcut ca toporul să alunece din nou, de data asta despicându-mi trupul în două. Tinichigiul mi-a venit încă o dată în ajutor și mi-a făcut un trup din tinichea, prinzându-mi capul, brațele și picioarele de trup prin încheieturi, ca să mă pot mișca la fel ca înainte. Însă, vai! Nu mai aveam inimă, așa că mi-am pierdut iubirea pentru altineză și nu-mi mai păsa dacă mă însor cu ea sau nu. Presupun că trăiește și acum cu bătrâna, așteptându-mă să mă duc după ea.

Trupul îmi strălucea așa de tare în lumina soarelui încât eram mândru de el și de-acum nu mai conta dacă-mi aluneca toporul, căci nu mai putea să mă taie. Nu exista decât un singur pericol: ca încheieturile să-mi ruginească. Însă țineam un bidon cu ulei în căsuță și aveam grijă să mă ung de câte ori era nevoie. Totuși, a sosit și ziua în care am uitat s-o mai fac și, după ce m-a prins o furtună puternică, înainte să-mi dau eu seama de primejdie, încheieturile îmi ruginiseră deja, așa că am rămas părăsit în pădure până când ați venit voi în ajutorul meu. A fost ceva greu de îndurat, dar de-a lungul anului cât am stat acolo neclintit, am avut timp să mă gândesc că cea mai mare pierdere pe care am cunoscut-o vreodată a fost cea a inimii mele. Atunci când eram îndrăgostit, eram cel mai fericit om de pe pământ. Însă nimeni nu poate să iubească dacă n-are inimă, așa că m-am hotărât să-l rog pe Oz să-mi dea inima înapoi. Dacă o face, mă voi întoarce la fata altineză și mă voi însura cu ea.

Atât Dorothy, cât și Sperie-Ciori ascultaseră cu mare atenție povestea Omului de Tinichea, iar acum înțelegeau de ce era atât de nerăbdător să-și capete inima.

– Totuși, spuse sperietoarea, eu tot minte o să-l rog să-mi dea, nu inimă. Căci un prost n-ar ști ce să facă cu inima, dacă ar avea una.

– Eu prefer inima, răspunse Omul de Tinichea. Fiindcă mintea nu mă face fericit, iar fericirea e lucrul cel mai de preț pe lume.

Dorothy nu spuse nimic, căci era nedumerită și încerca să-și dea seama care dintre prietenii ei avea dreptate, dar își spuse că, măcar de-ar reuși să se întoarcă în Kansas și la mătușa Em, n-ar mai conta atât de mult dacă Omul de Tinichea nu avea minte, iar Sperie-Ciori n-avea inimă sau dacă fiecare ar fi căpătat ceea ce-și dorea.

Cel mai mult o îngrijora faptul că pâinea era pe terminate, iar după încă o masă, în coșuleț nu avea să mai rămână nimic de mâncare pentru ea și pentru Toto. Chiar dacă nici Omul de Tinichea și nici Sperie-Ciori nu mâncau nimic, ea nu era făcută din tinichea și nici din paie și nu putea să trăiască fără să mănânce.

6. Leul cel Laș

În tot acest timp, Dorothy și tovarășii ei de drum merse-seră prin pădurea deasă. Poteca era încă pavată cu cărămizi galbene, dar acestea erau în bună parte acoperite de crengi uscate și frunze veștede căzute din copaci, astfel încât nu le era ușor să înainteze.

În această parte a pădurii se zăreau puține păsări, căci acestea preferă ținuturile întinse și însorite. Însă, din când în când, se auzea mârâitul adânc al vreunui animal sălbatic ascuns printre copaci. Aceste sunete făceau ca inima fetei să bată repede, fiindcă nu știa cine le scotea. Însă Toto știa și mergea lipit de Dorothy, neîncumetându-se să mai latre.

– Cât mai avem până ieșim din pădure? îl întreabă fata pe Omul de Tinichea.

– Nu știu, căci n-am fost niciodată în Orașul Smaraldelor, veni răspunsul. Însă tatăl meu s-a dus acolo o dată, pe când eram copil, și a zis că a făcut cale lungă, printr-un ținut primejdios, deși cel din apropierea locului unde trăiește Oz e nespus de frumos. Însă n-am de ce să mă tem atâta vreme cât am bido-nul cu ulei, lui Sperie-Ciori nimic nu-i poate face rău, iar tu porți pe frunte urma sărutului Vrăjitoarei celei Bune, care te va ocroti de rău.

– Dar Toto! zise fata neliniștită. Pe el cine îl va ocroti?

– Noi toți îl vom apăra dacă va fi în primejdie, răspunse Omul de Tinichea.

Tocmai când spuse asta, din pădure se auzi un răget îngrozitor, iar imediat după aceea un leu uriaș sări pe potecă. Cu o lovitură de labă, îl azvârli pe Sperie-Ciori învârtindu-se până pe marginea drumului, după care se năpusti cu ghearele asupra Omului de Tinichea. Însă, spre mirarea Leului, nici măcar nu reuși să zgârie tinicheaua, cu toate că Omul de Tinichea se prăbuși în mijlocul cărării și rămase nemișcat.

Acum că avea un dușman de înfruntat, micuțul Toto fugi lătrând către Leu, iar dihania își deschisese gura să-l muște când Dorothy, de teamă ca Toto să nu fie răpus și fără să țină seama de primejdie, făcu un salt și-l pocni pe Leu peste bot cât de tare putu, iar apoi strigă:

– Nici să nu îndrăznești să-l muști pe Toto! Ar trebui să-ți fie rușine, o fiară mare ca tine să sară la un cățeluș!

– Dar nu l-am mușcat, spuse Leul, frecându-și nasul cu laba în locul în care îl lovise Dorothy.

– Nu, dar ai încercat s-o faci, i-o întoarse fata. Nu ești decât un mare laș.

– Asta o știu și eu, zise Leul, plecându-și capul, rușinat. Am știut-o dintotdeauna. Dar ce-aș putea să fac?

– Nu mă întreba pe mine. Când te gândești că ai lovit un om de paie ca bietul Sperie-Ciori!

– E un om de paie? întrebă Leul mirat în timp ce o privea pe fetiță cum îl ridica pe Sperie-Ciori în picioare, bătându-l ușor ca să-i redea forma.

– Bineînțeles că e de paie, răspunse Dorothy, care era încă supărată.

– De-asta l-am doborât așa de ușor, observă Leul. Am rămas uluit să-l văd rostogolindu-se așa. Și celălalt e tot de paie?

– Nu, el e de tinichea, zise Dorothy, ajutându-l și pe Omul de Tinichea să se ridice.

– De-asta aproape că mi-am tocit ghearele, spuse Leul. Când am zgâriat tinicheaua, m-a trecut un fior rece pe spinare. Și ce e animăluțul pe care îl iubești atât de mult?

– E câinele meu, Toto, răspunse fetița.

– Și el e din tinichea sau din paie? întrebă Leul.

– Nici una, nici alta. E un... câine în carne și oase, zise Dorothy.

– Ah! E un animal tare ciudat și pare nemaipomenit de mic, acum că mă uit mai bine la el. Nimănui nu i-ar da prin cap să muște o vietate atât de micuță, decât unui laș ca mine, adăugă Leul pe un ton mahnit.

– Ce te face să fii laș? întrebă Dorothy, uitându-se nedumerită la leu, care era la fel de înalt ca un ponei.

– E un mister, veni răspunsul. Presupun că așa m-am născut. Toate celelalte animale din pădure se așteaptă, firește, să fiu curajos, căci Leul e considerat pretutindeni Regele Fiarelor. Am învățat că, dacă rag foarte tare, toate vietățile se înspăimântă și fug din calea mea. Însă m-am speriat groaznic ori decât ori am întâlnit câte un om. Dacă elefanții, tigrii și urșii ar fi încercat vreodată să se lupte cu mine, aș fi fugit: atât sunt de laș. Însă de îndată ce mă aud cum rag, toți încearcă să fugă de mine și, bineînțeles, îi las să scape.

– Dar nu e bine. Regele Fiarelor n-ar trebui să fie laș, zise Sperie-Ciori.

– Știu și eu asta, răspunse Leul, ștergându-și o lacrimă din colțul ochiului cu vârful cozii. Aceasta e marea mea tristețe, care-mi face viața foarte nefericită. Însă ori de câte ori se ivește vreo primejdie, inima mi-o ia la goană.

– Poate că ești bolnav de inimă, zise Omul de Tinichea.

– Se prea poate, răspunse Leul.

– Dacă așa e, ar trebui să te bucuri, căci înseamnă că măcar ai o inimă. Eu, unul, n-o mai am, așa că nu mă pot îmbolnăvi de inimă.

– Poate că dacă n-aș avea inimă, n-aș mai fi laș, zise Leul, gânditor.

– Dar minte ai? întrebă sperietoarea.

– Așa cred. Nu m-am uitat niciodată ca să verific, răspunse Leul.

– Eu mă duc la Marele Oz să-l rog să-mi dea minte, zise Sperie-Ciori. Fiindcă am capul umplut cu paie.

– Iar eu merg să-l rog să-mi dea o inimă, zise Omul de Tinichea.

– Și eu îl voi ruga să ne trimită pe mine și pe Toto înapoi în Kansas, adăugă Dorothy.

– Credeți că Oz mi-ar da și mie curaj? întrebă Leul cel Laș.

– La fel de ușor cum mi-ar da mie minte, zise Sperie Ciori.

– Sau mie, o inimă, zise Omul de Tinichea.

– Sau m-ar trimite pe mine înapoi în Kansas, zise Dorothy.

– Atunci, dacă nu vă e cu supărare, vă voi însoți și eu, fiindcă viața fără un strop de curaj e insuportabilă, zise Leul.

– Ești foarte binevenit să ni te alături, răspunse Dorothy. Căci ne vei ajuta, ținându-le la distanță pe celelalte fiare. Mie mi se pare că ele sunt cu siguranță mai lașe decât tine dacă îți dau voie să le sperii așa de ușor.

– Chiar așa și sunt, zise Leul. Însă asta nu mă face pe mine mai curajos, iar atâta vreme cât eu voi ști că sunt un laș, nu voi putea fi fericit.

Așa că micul grup porni din nou la drum, cu Leul pășind mândru lângă Dorothy. La început, lui Toto nu îi plăcu nici acest nou tovarăș, căci nu putea uita cât puțin îi lipsise să fie sfărâmat de fălcile uriașe ale Leului. Dar, după o vreme, începu să se simtă mai în largul lui, iar pe urmă Toto și Leul cel Laș ajunseră să fie buni prieteni.

În acea zi, nu se mai petrecu nimic care să le tulbure tihna călătoriei. Adevărat, Omul de Tinichea călcă o dată pe un cărăbuș care se târa pe drum și ucise biata vietate, ceea ce-l făcu foarte nefericit, căci el avea grijă totdeauna să nu facă rău nici unei făpturi. Așa că, de-a lungul drumului, vărsă lacrimi de mâhnire și de căință. Lacrimile îi alunecară ușor pe chip și de-a lungul balamalelor de pe fălci, unde se și prinse rugina. Mai apoi, când Dorothy îi puse o întrebare, Omul de Tinichea nu mai putu deschide gura, căci fălcile i se lipiseră înțepenite de la rugină. Așa că se înspăimântă din cale afară și îi făcu multe semne lui Dorothy ca să-l ajute, dar fetița nu reușea să-l înțeleagă. Leul era la fel de nedumerit de ce i se întâmplase Omului de Tinichea. Însă Sperie-Ciori înșfăcă bidonul de ulei din coșulețul lui Dorothy și îi unse fălcile Omului de Tinichea, care, după câteva clipe, fu în stare să vorbească la fel ca înainte.

– Să-mi fie învățătură de mine ca să mă uit pe unde calc, zise el. Căci dacă mai omor vreun gândăcel sau vreun cărăbuș,

fără îndoială că voi plânge din nou, iar lacrimile îmi ruginesc fălcile și nu mai pot să vorbesc.

După care începu să pășească cu mare grijă, cu ochii ațintiți asupra potecii, iar când zări o furnicuță târându-se pe drum, sări peste ea, ca să nu-i facă rău. Omul de Tinichea știa prea bine că n-avea inimă, așa că avea mare grijă să nu fie niciodată nemilos sau răutăcios față de vreo vietate.

– Voi, cei cu inimi, aveți ceva care să vă îndrume și puteți să nu mai faceți rău, dar eu, care n-am inimă, trebuie să fiu foarte grijuliu. Când îmi va da și mie Oz o inimă, nu voi mai fi nevoit să umblu cu atâta băgare de seamă.

7. Călătoria spre Marele Oz

Drumeții se văzură nevoiți să doarmă sub cerul liber în acea noapte, la adăpostul unui copac uriaș din pădure, căci nu mai era nici o casă în apropiere. Copacul le oferea un acoperământ bun și stufos, care să-i ocrotească de roua nopții, iar Omul de Tinichea tăie un braț de lemn cu toporul și Dorothy aprinse un foc strașnic, care o încălzi și o făcu să se simtă mai puțin stingheră. Mâncă împreună cu Toto ultima bucată de pâine, dar de-acum nu mai știa cu ce aveau să se hrănească de dimineață.

– Dacă vrei, mă duc în pădure și-ți omor o căprioară, zise Leul. Poți s-o frigi la foc, din moment ce ai gusturi atât de ciudate și preferi mâncarea gătită, iar astfel vei avea un mic dejun pe cinste.

– Vai, nu! Te rog; n-o face, îl imploră Omul de Tinichea. Voi plânge negreșit dacă te apuci să omori o biată căprioară, iar apoi fălcile îmi vor rugini din nou.

Însă Leul se făcu nevăzut în pădure și-și făcu rost de hrană, deși nimeni n-a aflat vreodată ce-a mâncat, căci el n-a scos o vorbă. Iar sperietoarea a găsit un copac plin de nuci și i-a umplut coșulețul lui Dorothy, astfel încât fetița să nu mai ducă grija foamei o bună bucată de vreme. Ea își spuse că era un gest frumos și grijuliu din partea lui Sperie-Ciori, dar râse din

toată inima de felul caraghios în care biata făptură aduna nucile. Măinile lui căptușite cu paie erau atât de neîndemânatică, iar nucile, atât de mici, încât îi scăpau aproape la fel de multe pe cât apuca să pună în coșuleț. Însă lui Sperie-Ciori nu-i păsa cât timp îi lua să umple coșul: astfel reușea să stea la distanță de foc, căci îi era teamă ca nu cumva o scânteie să-i aprindă paiele și să-l pârzolească. Așa se ținu departe de flăcări și se apropie o singură dată, ca s-o acopere pe Dorothy cu frunze uscate când fetița se întinse pe jos, să se culce. Frunzele îi țineau de frig, iar copila dormi dusă până dimineața.

Când se făcu ziuă, se spălă pe ochi într-un pârliaș clipocitor, iar în scurtă vreme porniră cu toții spre Orașul Smaraldelor.

Avea să fie o zi plină de peripeții pentru călători. După nici un ceas de drum, ajunseră în fața unui șanț imens care tăia poteca și despica pădurea cât vedeau cu ochii. Era un șanț foarte lat, iar după ce se apropiară cu grijă de margine, își dădură seama că era și foarte adânc, iar pe fund se zăreau nenumărate stânci uriașe și ascuțite. Malurile erau atât de abrupte încât nici unul dintre ei nu putea să le coboare, iar pentru o clipă s-ar fi zis că drumul lor se sfârșea acolo.

– Ce-i de făcut? întrebă Dorothy deznădăjduită.

– Habar n-am, zise Omul de Tinichea, în vreme ce Leul își scutura coama zburlită, părând cufundat în gânduri.

Însă Sperie-Ciori zise:

– Un lucru e sigur: nu putem zbura. Și nici nu putem coborî în acest șanț uriaș. Prin urmare, dacă nu putem sări peste el, trebuie să ne oprim pe loc.

– Cred că eu aș putea să-l sar, zise Leul cel Laș, după ce măsură cu grijă, în gând, distanța până pe celălalt mal.

– Atunci e bine, răspunse sperietoarea. Căci astfel ne poți duce pe toți în spinare pe partea cealaltă, unul câte unul.

– Ei bine, voi încerca s-o fac, zise Leul. Cine vrea să fie primul?

– Eu, se oferă Sperie Ciori. Fiindcă, dacă te-ai trezi că nu poți să sari peste prăpastie, Dorothy ar muri, iar Omul de Tinichea s-ar cresta pe tot trupul de la stâncile de jos. Însă dacă

mă iei pe mine în spinare nu va conta prea mult, căci nu m-aș răni deloc în cădere.

– Mie unul mi-e foarte frică să nu cad, dar presupun că nu avem de ales, zise Leul cel Laș. Așa că urcă-te în spinarea mea și hai să facem încercarea.

Sperie-Ciori se urcă în cârca Leului, iar fiara uriașă se îndreptă spre marginea prăpastiei și se ghemui, pregătindu-se să sară.

– De ce nu-ți iei avânt înainte să sari? întrebă Sperie-Ciori.

– Pentru că nu așa fac leii, veni răspunsul.

După care, făcu un salt înalt, țâșni prin aer și ajunse nevătămat pe partea cealaltă. Erau încântați cu toții să vadă cu câtă ușurință sărise Leul, iar după ce Sperie-Ciori se dădu jos de pe spinarea lui, fiara făcu un alt salt peste prăpastie.

Dorothy își spuse că îi venise rândul, așa că îl luă pe Toto în brațe și se urcă în cârca leului, ținându-se bine, cu o mână, de coama lui. În clipa următoare avu senzația că zbură prin aer, iar apoi, cât ai zice pește, se trezi ajunsă cu bine pe partea cealaltă. Leul se întoarse încă o dată și-l luă pe Omul de Tinichea, iar apoi se așezară cu toții ca să-i dea fiarei un răgaz să se odihnească, fiindcă salturile înalte îi tăiaseră răsuflarea, iar de-acum găfăia ca un câine uriaș care alergase prea mult.

Pe această parte a prăpastiei găsiră o pădure și mai deasă, în care lumina soarelui pătrundea cu greu. După ce se odihni Leul, porniră cu toții pe cărarea de cărămizi galbene, întrebându-se, fiecare în sinea lui, dacă aveau să iasă vreodată din pădure și să dea din nou de strălucirea puternică a soarelui. Pe deasupra, îngrijorarea le crescă în curând, când auziră niște zgomote ciudate în adâncul pădurii, iar Leul le șopti că în această parte a ținutului trăiau kalidahii.

– Ce sunt kalidahii? întrebă fata.

– Sunt niște fiare monstruoase, cu trup de urs și cap de tigru, răspunse Leul. Au gheare atât de lungi și de ascuțite încât m-ar putea despica în două la fel de ușor cum aș putea eu să-l omor pe Toto. Mi-e foarte frică de kalidahi.

– Nici nu e de mirare, răspunse Dorothy. Trebuie să fie niște fiare înspăimântătoare.

Leul se pregătea să-i răspundă când se treziră pe marginea unei alte prăpăstii. Însă aceasta era atât de lată și de adâncă încât Leul își dădu seama pe dată că nu va reuși să sară peste ea.

Așa că se opri să se gândească ce puteau face, iar după ce chibzui serios, Sperie-Ciori zise:

– Iată un copac înalt, în apropierea prăpastiei. Dacă Omul de Tinichea poate să-l doboare, astfel încât să cadă pe partea cealaltă, am putea să trecem cu ușurință peste prăpastie.

– Ce idee strașnică, zise Leul. S-ar zice că ai minte în cap și nu paie.

Omul de Tinichea se puse pe treabă de îndată, iar toporul lui era atât de ascuțit încât, în curând, pomul era aproape retezat. Atunci Leul sări cu labele din față pe copac și se lăsă cu toată greutatea, împingând din toate puterile, iar arborele uriaș începu să se încline și căzu cu o bufnitură zdravănă peste prăpastie, crengile din vârf ajungând pe partea cealaltă.

Nici nu începuseră bine să traverseze acest pod ciudat când un mârâit tăios îi făcu să-și ridice privirile. Spre spaima lor, zăriră două fiare enorme cu trup de urs și cap de tigru care alergau spre ei.

– Sunt kalidahii! zise Leul cel Laș, începând să tremure de frică.

– Repede! strigă Sperie-Ciori. Hai să trecem dincolo.

Dorothy trecu prima, ținându-l pe Toto în brațe, iar Omul de Tinichea și Sperie-Ciori o urmară de îndată. Leul, care era speriat de-a binelea, se întoarse cu fața către kalidahi și apoi slobozi un răget atât de îngrozitor încât Dorothy scoase un țipăt, iar sperietoarea căzu pe spate, în vreme ce bestiile feroase se opri să pe loc și îl priviră cu uimire.

Însă, văzând că erau mai mari decât Leul și amintindu-și că ei erau doi, iar Leul, doar unul, kalidahii se repeziră înainte, timp în care Leul traversă prăpastia și se întoarse să vadă ce aveau să facă fiarele. Fără să se oprească nici o clipă, bestiile feroase începură să pășească și ele pe trunchiul de copac. Atunci Leul îi zise lui Dorothy:

– Suntem pierduți, căci mai mult ca sigur ne vor sfâșia pe toți cu ghearele lor ascuțite. Însă stați în spatele meu și mă voi lupta cu ei cât voi avea viață-n mine.

– Stai puțin! strigă Sperie-Ciori.

Se gândise ce-ar fi fost mai bine de făcut, așa că îl rugă pe Omul de Tinichea să reteze capătul copacului care se afla pe partea lor. Omul de Tinichea își puse de îndată toporul la treabă și, tocmai când cei doi kalidahi erau pe punctul de a trece prăpastia, copacul se prăvăli bubuind în prăpastie, trăgând după sine și cele două dihanii, care se zdrobiră de stâncile ascuțite de pe fundul prăpastiei.

– Ei bine, văd că vom mai trăi o vreme, ceea ce mă bucură, zise Leul cel Laș, răsufând ușurat. Căci trebuie să fie tare neplăcut să-ți pierzi viața. Jivinile alea m-au speriat atât de tare încât inima nu mi se mai oprește din galop.

– Ah, făcu mâhnit Omul de Tinichea. Ce mi-aș mai dori eu să am o inimă!

Pășania îi făcu pe drumeți mult mai nerăbdători să iasă din pădure și începură să meargă atât de repede încât Dorothy obosi și trebui să se urce în spinarea Leului. Spre marea lor bucurie, copacii se răreau tot mai mult, iar spre după-amiază ajunseră dintr-odată la un râu foarte lat, care curgea cu repezi-ciune în fața lor. Pe celălalt mal zăriră cărarea de cărămizi galbene care străbătea un ținut frumos, cu pajiști verzi presărate cu flori viu colorate, iar poteca era mărginită până în zare de copaci care se încovoiau sub povara poamelor îmbietoare. Îi năpădi pe toți bucuria la vederea ținutului minunat care se așternea în fața lor.

– Cum trecem râul? întrebă Dorothy.

– Asta e foarte ușor, răspunse Sperie-Ciori. Omul de Tinichea trebuie să ne construiască o plută cu care să ajungem pe malul celălalt.

Așa că Omul de Tinichea își luă toporul și începu să taie copăcei ca să facă o plută, iar între timp, sperietoarea descoperi pe malul râului un copac plin de fructe ademenitoare, spre fericierea lui Dorothy, care nu mâncase decât nuci toată ziua și care, astfel, se înfruptă pe săturate din poamele pârguite.

Dar nu e lucru ușor să faci o plută, chiar dacă ești la fel de sânguincios și de neobosit ca Omul de Tinichea, care, la căderea nopții, încă nu terminase. Așa că își găsiră un loc ferit sub copaci, unde dormiră până a doua zi dimineața. Iar Dorothy

visă Orașul Smaraldelor și pe bunul Vrajitor din Oz, care avea s-o trimită, în curând, acasă la ea, în Kansas.

8. Câmpul de maci ucigători

Micul nostru grup de drumeți se trezi a doua zi dimineța plin de speranță, iar Dorothy se înfruptă ca o prințesă cu pier-sici și prune din copacii de pe malul râului. În urma lor se întindea pădurea deasă din care ieșiseră nevătămați, deși trecuseră prin multe încercări. Însă înaintea lor se așternea un ținut minunat și însoțit, care părea să-i îmbie spre Orașul Smaraldelor.

Firește, râul cel lat îi despărțea încă de acest ținut fermecător, însă pluta era aproape gata, iar după ce Omul de Tinichea mai tăie câțiva bușteni și îi prinse laolaltă cu niște cuie de lemn, erau gata să treacă apa. Dorothy se așeză în mijlocul plutei, cu Toto în brațe. Când Leul cel Laș păși pe plută, aceasta se înclină foarte tare, căci fiara era mare și grea, însă Sperie-Ciori și Omul de Tinichea se așezară în celălalt capăt, ca să echilibreze pluta, pe care o puseră în mișcare cu ajutorul unor prăjini lungi.

La început totul merse bine, dar când ajunseră în mijlocul râului, curentul puternic al apei împinse pluta la vale, îndepărtând-o tot mai mult de cărarea cu cărămizi galbene. Iar apa se făcea din ce în ce mai adâncă, astfel încât, în curând, prăjinile lungi nu-i mai puteau atinge fundul.

– Asta e foarte rău, zise Omul de Tinichea. Fiindcă, dacă nu putem ajunge la mal, vom fi purtați până în ținutul Vrajitoareii celei Rele de la Apus, care ne va fermeca și ne va face sclavii ei.

– Și atunci nu voi mai căpăta minte, spuse Sperie-Ciori.

– Iar eu nu voi mai căpăta curaj, spuse Leul cel Laș.

– Eu nu voi mai căpăta inimă, spuse Omul de Tinichea.

– Și eu nu mă voi mai întoarce niciodată în Kansas, spuse Dorothy.

– Trebuie să ajungem cu orice preț în Orașul Smaraldelor, continuă Sperie-Ciori, împingând cu atâta putere în prăjină încât aceasta se înfipse în mărul de pe fundul râului.

Apoi, înainte s-o poată scoate din nou sau înainte să dea drumul prăjinii, pluta fu trasă de curent, iar bietul Sperie-Ciori rămase agăţat de băţ, în mijlocul apei.

– Adio! strigă după ceilalţi, cărora le părea nespun de rău să-l lase în urmă.

De fapt, Omul de Tinichea se puse pe plâns, însă, din fericire, îşi aminti că ar putea rugini, aşa că-şi şterse lacrimile cu şorţuleţul lui Dorothy.

Bineînţeles că ceea ce se întâmplase era o nenorocire pentru sperietoare.

– Acum mă simt mai rău decât când am cunoscut-o pe Dorothy, îşi spuse omul de paie. Atunci eram înfipt pe o prăjină într-un lan de porumb, unde măcar mă puteam amăgi cu gândul că sperii ciorile. Dar fără îndoială că o sperietoare înfiptă într-o prăjină în mijlocul unui râu n-are nici un rost. Mă tem că până la urmă nu voi mai căpăta niciodată minte!

Pluta aluneca pe râu la vale, îndepărtându-se tot mai mult de bietul Sperie-Ciori. Atunci, Leul spuse:

– Trebuie să facem ceva să ne salvăm. Cred că pot să înot până la mal şi să trag pluta după mine, dacă mă apucaţi bine de vârful cozii.

Aşa că sări în apă, iar Omul de Tinichea îl apucă strâns de coadă. După care Leul începu să înoate din răsputeri spre mal. Era o strădanie foarte istovitoare, deşi Leul era aşa de mare; însă în curând fură scoşi din vârtejul apei, iar apoi Dorothy înşfăcă prăjina Omului de Tinichea şi dădu o mână de ajutor la tragerea plutei la mal.

Erau sleiţi cu toţii când ajunseră, în sfârşit, la ţarm şi păşiră prin iarba verde şi îmbietoare, dar mai ştiau şi că vârtejul îi îndepărtase destul de mult de cărarea de cărămizi galbene care ducea spre Oraşul Smaraldelor.

– Şi acum ce facem? întrebă Omul de Tinichea, în timp ce Leul stătea întins pe iarbă, ca să-l usuce soarele.

– Trebuie să ne întoarcem cumva la cărare, zise Dorothy.

– Cel mai bine ar fi să mergem de-a lungul malului până vom găsi din nou cărarea, observă Leul.

Astfel încât, după ce se odihniră, Dorothy îşi luă coşuleţul şi porniră cu toţii pe ţarmul înverzit către poteca de care îi

îndepărtase râul. Era un ținut minunat, plin de flori și de pomi fructiferi, iar soarele strălucea voios. Dacă nu le-ar fi părut rău după bietul Sperie-Ciori, ar fi fost foarte fericiți.

Mergeau cât de repede puteau, iar Dorothy se opri o singură dată, să culeagă o floare frumoasă. Iar după o vreme, Omul de Tinichea strigă:

– Priviți!

Își întoarseră cu toții privirile către râu și-l văzură pe Sperie-Ciori agățat pe prăjină în mijlocul apei, arătând foarte stinger și posomorât.

– Ce putem face ca să-l salvăm? întrebă Dorothy.

Leul și Omul de Tinichea clătinară amândoi din cap, căci nu știau ce să facă. Așa că se așezară pe țărm și începură să se uite cu mâhnire la Sperie-Ciori, până când o barză zbură pe lângă ei și, văzându-i, se opri să se odihnească pe malul apei.

– Cine sunteți și încotro mergeți? întrebă barza.

– Eu sunt Dorothy, răspunse fetița. Iar aceștia sunt prietenii mei, Omul de Tinichea și Leul cel Laș. Mergem cu toții în Orașul Smaraldelor.

– Păi nu acesta e drumul, zise barza, răsucindu-și gâtul lung și uitându-se fix la ciudatul grup.

– Știu asta, răspunse Dorothy. Dar l-am pierdut pe Sperie-Ciori și acum ne întrebăm cum să-l aducem înapoi.

– Dar unde e? întrebă barza.

– Acolo, în mijlocul râului, răspunse fetița.

– Dacă n-ar fi atât de mare și de greu, vi l-aș aduce eu, observă barza.

– Nu e deloc greu, răspunse Dorothy pe nerăsuflăte. Fiindcă e umplut cu paie. Și dacă ni-l aduci, îți vom rămâne foarte recunoscători.

– Prea bine, voi încerca, zise barza. Dar dacă mi se pare că e prea greu, va trebui să-i dau drumul înapoi în râu.

Și astfel pasărea se înalță în văzduh și zbură pe deasupra apei până când ajunse în locul unde se afla Sperie-Ciori, agățat de prăjina lui. Apoi barza își înfipse ghearele în brațul lui și-l ridică în aer, aducându-l înapoi pe malul râului, unde ședeau Dorothy, Leul, Omul de Tinichea și Toto.

Când se văzu din nou printre prietenii săi, Sperie-Ciori era atât de fericit încât îi îmbrățișă pe toți, chiar și pe Leu și pe Toto. Iar când porniră iar la drum, începu să cânte plin de voieșie.

– Mi-era teamă că voi fi nevoit să rămân pe veci în râu, zise el. Dar barza aceasta a fost atât de bună și m-a salvat, așa că, dacă îmi voi căpăta vreodată mintea, o voi căuta pentru a-i întoarce binele făcut.

– Nu-i nimic, zise barza, care zbura de-acum pe lângă ei. Îmi face plăcere întotdeauna să pot ajuta pe cineva aflat la ananghie. Însă acum trebuie să plec, pentru că puii mei mă așteaptă în cuib. Sper că veți găsi Orașul Smaraldelor și că Oz vă va ajuta.

– Mulțumim, răspunse Dorothy, după care barza cea bună se ridică în văzduh și se făcu nevăzută foarte repede.

Călătorii își văzură de drum, ascultând trilurile păsărilor viu colorate și privind florile minunate care de-acum erau atât de multe, încât acopereau pământul: flori galbene, albe, albastre și purpurii, lângă mănunchiuri groase de maci stacojii, a căror culoare aprinsă aproape că o orbi pe Dorothy.

– Nu-i așa că sunt frumoase? întrebă fata, trăgând în piept parfumul îmbătător al florilor.

– Presupun că da, răspunse Sperie Ciori. Când voi avea minte, probabil că îmi vor plăcea mai mult.

– Măcar de-aș avea și eu inimă, atunci aș ști să le prețuiesc, adăugă Omul de Tinichea.

– Mie mi-au plăcut dintotdeauna florile, zise Leul. Par atât de neajutorate și de plâpânde. Însă în această pădure nu există altele mai viu colorate decât acestea.

De-acum pajiștea era tot mai plină de macii stacojii, iar celelalte flori se împuținau văzând cu ochii. În curând, drumeții se treziră în mijlocul unui câmp întins de maci. După cum se știe, când ai în jur foarte mulți maci, parfumul lor e atât de puternic încât te poate adormi pe loc, iar dacă nu ești îndepărtat de mireasma lor, poți dormi pe veci. Însă Dorothy nu știa asta și nici nu avea cum să scape de florile stacojii care se șteau pretutindeni. Pleoapele i se păreau din ce în ce mai grele și simți că trebuie să se întindă pe jos și să doarmă.

Însă Omul de Tinichea nu voia s-o lase.

– Trebuie să ne grăbim să ajungem la cărarea de cărămizi galbene înainte de căderea întinericului, spuse el, în timp ce Sperie-Ciori încuviința.

Și astfel își continuară drumul până când Dorothy nu se mai putea ține pe picioare. Ochii i se închiseră fără să vrea, iar fetița uită unde se afla și căzu într-un somn adânc, în mijlocul macilor.

– Ce ne facem? întrebă Omul de Tinichea.

– Dacă o lăsăm aici, va muri, zise Leul. Mireasma florilor ne ucide pe toți. Până și eu de-abia îmi mai țin ochii deschiși, iar câinele a adormit deja.

Era adevărat: Toto se prăbușise lângă micuța lui stăpână. Însă pe Sperie-Ciori și Omul de Tinichea, care nu erau oameni din carne și oase, nu îi tulbura deloc parfumul macilor.

– Ia-o la goană, îi zise Sperie-Ciori Leului. Fugi și ieși din câmpul acesta de flori ucigătoare cât de repede poți. O aducem noi pe fetiță, dar dacă adormi și tu, ești prea greu ca să te cărăm.

Așa că Leul se trezi și începu să alerge în salturi cât de iute putea. Într-o clipă nu se mai zărea nici urmă de el.

– Hai să ne unim brațele și să facem un scaun ca s-o ducem pe Dorothy, zise Sperie-Ciori.

Cei doi îl ridicară pe Toto și-l așezară în poala lui Dorothy, după care își încheștară brațele, formând un scaun pe care o purtară pe fata adormită prin câmpul de maci.

Și merseră, și merseră atât de mult încât s-ar fi zis că imensul câmp de flori ucigașe ce-i împrejmuia n-avea să se mai sfârșească niciodată. Urmară malul șerpuit al râului și, în sfârșit, îl ajunseră din urmă pe prietenul lor, Leul cel Laș, care dormea dus în mijlocul macilor. Parfumul florilor fusese prea puternic pentru fiara uriașă, care se dăduse bătută când nu mai avea decât câțiva pași până la capătul câmpului de maci, unde iarba moale se întindea pe câmpii verzi în fața ochilor lor.

– Nu putem să facem nimic pentru el, zise Omul de Tinichea mâhnit. E mult prea greu ca să-l ridicăm. Trebuie să-l lăsăm aici să doarmă pe veci și poate că așa va visa că și-a găsit, în sfârșit, curajul.

– Îmi pare rău, zise Sperie-Ciori. Leul a fost un tovarăș de drum foarte bun pentru cineva atât de laș. Dar hai să ne vedem de drum.

O duseră pe fetița adormită într-un loc frumos de pe malul râului, destul de departe de câmpul de maci pentru a o împiedica să mai respire mireasma otrăvită a florilor. O așezară cu grijă pe iarba moale și așteptară ca adierea proaspătă s-o trezească.

9. Regina șoarecilor de câmp

– N-avem cum să fim prea departe de drumul cu cărămizi galbene acum, observă Sperie Ciori, care stătea lângă fetiță. Căci ne-am întors cam cât ne-a purtat râul la vale.

Omul de Tinichea era cât pe ce să-i răspundă, când auzi un mârâit lung și, întorcându-și capul (care se mișca de minune în balamale), dădu cu ochii de o jivină ciudată care țopăia prin iarbă către el. Era o pisică sălbatică, mare și galbenă, iar Omul de Tinichea își zise că probabil vâna ceva, căci își ținea urechile lipite de cap și stătea cu gura larg deschisă, dezvelind două șiruri de dinți înfiorători, în vreme ce ochii roșii îi luceau ca niște mingi de foc. Când lighioana se apropie, Omul de Tinichea observă că înaintea ei alerga un șoricel cenușiu de câmp și, deși n-avea inimă, își dădu seama că nu era cinstit ca pisica sălbatică să încerce să omoare o asemenea făptură drăgălașă și inofensivă.

Așa că Omul de Tinichea își ridică toporul, iar când pisica sălbatică ajunsese fugind în dreptul lui, îi dădu o lovitură năprasnică ce-i reteză capul jivinei, rostogolindu-se la picioarele lui.

Șoarecele de câmp, salvat de-acum de dușman, rămase încremenit. Apropiindu-se încetitor de Omul de Tinichea, îi spuse cu un glas subțire și pițigăiat:

– Oh, mulțumesc! Îți mulțumesc din suflet că mi-ai salvat viața.

– Pentru puțin, zise Omul de Tinichea. Vezi tu, eu n-am inimă, așa că sunt tot timpul atent să le vin în ajutor celor care ar putea avea nevoie de-un prieten, chiar dacă se întâmplă să fie vorba doar de-un șoarece la ananghie.

– Doar de-un șoarece! strigă micuța viețuitoare, revoltată.
Vai, eu care sunt o regină – Regina tuturor Șoarecilor de Câmp!
– Vai de mine, zise Omul de Tinichea, făcând o plecăciune.
– Ai făcut așadar o ispravă de mare vitejie salvându-mi viața, adăugă Regina.

În acel moment, o mulțime de șoareci se iviră, alergând cât îi țineau piciorușele, iar când își văzură regina, exclamară:

– Vai, Maiestate, credeam că veți fi omorâtă! Cum ați reușit să scăpați de cumplita pisică sălbatică?

Făcură o plecăciune atât de adâncă în fața micuței Regine încât aproape că se proptiră în cap.

– Omul acesta ciudat de tinichea a răpus-o pe pisica sălbatică și mi-a salvat viața. Așa că, de acum încolo, va trebui să-l slujiți cu toții și să-i îndepliniți și cele mai neînsemnate porunci, răspunse ea.

– Așa vom face! strigară în cor toți șoarecii.

Apoi începură să fugă mâncând pământul, în toate direcțiile, fiindcă Toto se trezise din somn și, dând cu ochii de toți șoarecii din jurul lui, scoase niște lătrături de încântare și sări imediat în mijlocul lor. Cât trăise în Kansas, lui Toto îi plăcuse la nebunie să alerge după șoareci și nu vedea nimic rău în asta.

Însă Omul de Tinichea luă cățelul în brațe și-l ținu strâns, în timp ce-i chema pe șoareci:

– Veniți înapoi! Veniți înapoi! Toto n-o să vă facă nimic.

La auzul acestor cuvinte, Regina Șoarecilor își iți capul de sub un smoc de iarbă și întrebă pe un ton sfios:

– Ești sigur că n-o să ne muște?

– N-o să-l las eu, spuse Omul de Tinichea. Așa că nu vă temeți.

Unul câte unul, șoarecii se strecurară înapoi și Toto nu-i mai lătră, deși încercă să scape din brațele Omului de Tinichea, pe care l-ar fi mușcat dacă n-ar fi știut foarte bine că era din tinichea. Într-un sfârșit, unul dintre șoarecii cei mai mari deschise gura:

– Putem face ceva ca să te răsplătim pentru că i-ai salvat viața Reginei noastre? întrebă el.

– Nu-mi dă nimic prin cap, răspunse Omul de Tinichea.

Dar Sperie-Ciori, care se străduise să chibzuiască, fără să reușească fiindcă avea capul umplut cu paie, zise repede:

– Ba da, îl puteți salva pe prietenul nostru, Leul cel Laș, care a adormit în câmpul de maci.

– Un leu! strigă micuța Regină. Vai de mine, ne-ar mânca pe toți.

– Oh, nu, spuse Sperie-Ciori. Leul acesta e laș.

– Serios? întrebă șoarecele.

– Așa susține el, răspunse sperietoarea. Și nu i-ar face rău nici unuia dintre prietenii noștri. Dacă ne ajutați să-l salvăm, vă promit că vă va trata pe toți cu bunățate.

– Prea bine, zise Regina. Ne vom încrede în tine. Dar cum să facem?

– Sunt mulți șoareci care te consideră Regina lor și sunt dispuși să-ți dea ascultare?

– Oh, da, sunt mii și mii, răspunse șoricioaica.

– Atunci cheamă-i pe toți aici cât mai grabnic cu putință și zi-le să aducă și câte o bucată lungă de sfoară.

Regina se întoarse către șoarecii care o slujeau și le spuse să dea fuga și să-i adune toți supușii. De îndată ce-i auziră porunca, o luară cu toții la goană în toate direcțiile, alergând cât îi țineau piciorușele.

– Acum, îi zise sperietoarea Omului de Tinichea, trebuie să te duci la copacii aceia de lângă malul râului și să faci un cărucior cu care să-l căram pe Leu.

Omul de Tinichea porni de îndată spre copaci și se puse pe treabă. Cât de repede, făcu un cărucior din crengi, după ce le curățase de frunze și de rămurele. Apoi le prinse laolaltă cu niște cuie de lemn și ciopli patru roți din câteva bucăți scurte pe care le tăiasă din trunchiul unui copac falnic. Își făcu treaba așa de bine și așa de repede încât căruciorul era deja gata când începură să sosească șoarecii.

Veneau de pretutindeni, cu miile: șoareci mari, mici și mijlocii, fiecare aducând câte o bucată de sfoară în gură. Cam atunci se deșteptă și Dorothy din lungul ei somn și deschise ochii. Rămase uluită când se trezi întinsă pe iarbă, cu mii de șoareci adunați în jurul ei, privind-o cu sfială. Însă Sperie-Ciori îi povesti totul și apoi, întorcându-se către mândra șoricioaică, zise:

– Îngăduie-mi să ți-o prezint pe Majestatea sa Regina.

Dorothy își plecă solemn căpșorul, iar Regina făcu o reverență, după care se arătă foarte prietenoasă față de copilă.

Între timp, Sperie-Ciori și Omul de Tinichea începeau să-i lege pe șoareci de cărucior, folosind sforile aduse de ei. Un capăt al frânghiei era înnodat în jurul gâtului fiecărui șoarece, iar celălalt era prins de cărucior. Firește, acesta era de o mie de ori mai mare decât oricare dintre șoarecii care urmau să-l tragă, dar când toți șoarecii fură înhămați la cărucior, reușiră să-l tragă cu ușurință. Ar fi putut să stea pe el chiar și sperietoarea și Omul de Tinichea, căci ar fi fost urniți cu iuțeală de către călușii lor ciudați până în locul în care zăcea Leul adormit.

După o strădanie voinicească, deoarece Leul era foarte greu, șoarecii reușiră să-l urce în cărucior. Atunci Regina le dădu degrabă supușilor săi porunca de a porni, temându-se că dacă zăboveau prea mult printre maci, șoarecii ar fi adormit și ei.

La început, oricât de multe ar fi fost, micuțele vietăți nu prea reușiră să clintească povarnicul cărucior. Însă Omul de Tinichea și Sperie-Ciori îl împingeau și ei din spate, iar cu ajutorul lor, începură să se urnească. În curând îl și scoaseră pe Leu din câmpul de maci, aducându-l pe pajiștea verde unde putea respira din nou aerul proaspăt și dulceag, în locul parfumului otrăvitor al florilor.

Dorothy veni să-i întâmpine și le mulțumi cu căldură șoricilor care îi scăpaseră de la moarte tovarășul. Prinsese atâta drag de Leu încât se bucura foarte tare să-l vadă salvat.

Apoi șoarecii fură deshămați de la cărucior și o rupseră la fugă prin iarbă, către casele lor. Regina Șoarecilor plecă ultima.

– Dacă veți mai avea nevoie de noi vreodată, zise ea, veniți pe câmp și chemați-ne. Vă vom auzi și vă vom veni în ajutor. Rămas bun!

– Rămas bun! răspunseră cu toții.

Și Regina se îndepărtă degrabă, în vreme ce Dorothy îl ținea strâns pe Toto ca să nu cumva să fugă după ea și s-o sperie.

După aceea, se așezară lângă Leu, așteptând să se trezească, iar Sperie-Ciori îi aduse fetei câteva poame dintr-un copac, pe care aceasta le mănca de îndată.

10. Paznicul porților

Trecu ceva vreme până când se trezi Leul cel Laș, care zăcuse destul de mult în câmpul de maci, trăgând în piept mireasma lor ucigătoare. Însă când făcu ochi și se dădu jos din cărucior, se arătă nemaipomenit de bucuros că se mai afla în viață.

– Am fugit cât de repede am putut, zise el, stând jos și căs-când. Dar parfumul florilor m-a biruit. Cum de m-ați scos de-acolo?

Tovarășii de drum îi spuseră povestea șoarecilor de câmp și cu câtă mărinimie îl scăpaseră de la moarte. Iar Leul cel Laș râse, zicând:

– Întotdeauna mi-am închipuit că sunt foarte mare și aprig. Totuși, iată că niște floricele au fost cât pe ce să mă omoare, iar niște vietăți atât de micuțe mi-au salvat viața. Ce ciudățenie! Însă, tovarăși, ce ne facem acum?

– Trebuie să ne vedem de drum până regăsim poteca de cărămizi galbene, zise Dorothy. Și pe urmă o vom porni din nou spre Orașul Smaraldelor.

După ce Leul se învioră bine de tot și-și reveni în fire, purceseră cu toții, bucurându-se peste măsură de mersul prin iarba moale și fragedă. Nu trecu mult până când ajunseră la poteca de cărămizi galbene și își reluară drumul către Orașul Smaraldelor, unde locuia Marele Oz.

Poteca era netedă și bine pietruită de-acum, iar ținutul era nespus de frumos, așa că drumeții se bucurară să lase în urmă pădurea și, odată cu ea, nenumăratele primejdii întâlnite în umbrișul său mohorât. Începură să zărească din nou garduri de-a lungul drumului, dar acestea erau vopsite în verde, iar când ajunseră la o casuță în care trăia, negreșit, un fermier, și aceasta era zugrăvită tot verde. Trecură pe lângă mai multe asemenea casuțe în cursul după-amiezii, iar uneori oamenii ieșeau în prag și-i priveau de parcă ar fi vrut să-i ia la întrebări. Însă nimeni nu se apropie de ei și nici nu le spuse vreun cuvânt, căci le era foarte frică de Leul cel mare. Oamenii erau îmbrăcați în veșminte de un verde-smarald fermecător și purtau pălării ascuțite, ca ale altinezilor.

– Aceasta trebuie să fie Țara Oz și fără îndoială ne apropiem de Orașul Smaraldelor, zise Dorothy.

– Da, răspunse Sperie Ciori. Totul e verde aici, în vreme ce în țara altinezilor albastrul era culoarea preferată. Însă oamenii nu par la fel de prietenoși ca altinezii și mă tem că nu vom găsi un loc unde să ne petrecem noaptea.

– Mie mi-ar prinde bine să mai mănânc și altceva în afară de fructe, zise fetița. Și sunt sigură că și Toto e destul de hămesit. Hai să ne oprim la următoarea casă și să stăm de vorbă cu oamenii.

Așadar, când se apropiară de o gospodărie mai arătoasă, Dorothy se îndreptă cu îndrăzneală spre casă și bătu la ușă.

O femeie întredeschise ușa doar cât să vadă cine era:

– Ce vrei, copilă, și de ce te însoțește leul acela mare?

– Vrem să petrecem noaptea în casa dumitale, dacă ne primești, răspunse Dorothy. Iar Leul e prietenul și tovarășul meu și nu ți-ar face rău nici în ruptul capului.

– E îmblânzit? întrebă femeia, crăpând ușa încă puțin.

– Ah, da, răspunse fetița, căci e și foarte laș. Îi va fi mai frică lui de dumneata decât dumitale de el.

– Prea bine, zise femeia, după ce se gândi o clipă și-i aruncă încă o privire Leului. Dacă așa stau lucrurile, puteți intra: vă voi da ceva de mâncare și un loc în care să dormiți.

Și astfel intrară cu toții în casă, unde, pe lângă femeie, mai găsiră un bărbat și doi copii. Bărbatul se lovise la picior și stătea întins pe divan, într-un colț. Păreau cu toții foarte uimiți să vadă un grup atât de straniu, iar pe când femeia punea masa, bărbatul îi întrebă:

– Încotro vă îndreptați cu toții?

– Mergem în Orașul Smaraldelor, să-l căutăm pe Marele Oz, zise Dorothy.

– Zău așa! exclamă bărbatul. Sunteți siguri că vă va primi?

– De ce să n-o facă? răspunse fetița.

– Păi se spune că nu primește pe nimeni. Am fost în Orașul Smaraldelor de multe ori și e un loc frumos și minunat. Dar nu mi s-a îngăduit niciodată să-l văd pe Marele Oz și nici nu cunosc vreo ființă vie care să fi dat ochii cu el.

– Dar nu iese niciodată? întrebă Sperie-Ciori.

– Niciodată. Stă toată ziua în Sala Tronului din palatul său și nici măcar cei care îl slujesc nu-i văd vreodată chipul.

– Și cum arată? întrebă fata.

– Greu de spus, zise bărbatul cu un aer gânditor. Vezi tu, Oz e un Mare Vrăjitor și poate lua orice formă vrea. Așa că unii spun că arată ca o pasăre, unii spun că arată ca un elefant, iar alții spun că arată ca o pisică. Unii zic că își face apariția ca o zână minunată, ca un spiriduș sau în orice altă formă care-i place lui. Însă cine e adevăratul Oz, atunci când revine în propriul trup, nici o ființă vie n-ar putea să spună.

– Ce ciudat, zise Dorothy. Dar noi trebuie să încercăm cumva să-l vedem, căci altfel înseamnă că am făcut cale lungă în zadar.

– De ce vreți să-l vedeți pe Marele Oz? întrebă bărbatul.

– Eu vreau să-mi dea niscaiva minte, zise cu nerăbdare Sperie-Ciori.

– Ah, Oz ar putea face asta cu mare ușurință, răspunse bărbatul. Are mai multă minte decât îi trebuie.

– Iar eu vreau să-mi dea o inimă, zise Omul de Tinichea.

– Zis și făcut pentru el, continuă bărbatul. Căci Oz are grămadă de inimi adunate, de toate mărimile și formele.

– Eu vreau să-mi dea curaj, zise Leul cel Laș.

– Oz ține în Sala Tronului o vadră plină de curaj, acoperită cu o tipsie de aur, ca să nu se reverse, spuse bărbatul. Îți va da cu dragă inimă niște curaj.

– Iar eu vreau să mă trimită înapoi în Kansas, zise Dorothy.

– Unde vine asta, Kansas? întrebă bărbatul, mirat.

– Nu știu, răspunse Dorothy cu mâhnire. Dar acolo e casa mea și sunt sigură că pe undeva s-o afla.

– Fără îndoială. Ei bine, Oz poate face orice. Deci presupun că-ți va găsi și ție Kansas-ul. Însă mai întâi trebuie să ajungi la el, iar asta va fi o treabă anevoioasă, căci Marelui Vrăjitor nu-i place să primească pe nimeni și, de obicei, face după cum îl taie capul. Dar TU ce vrei? continuă el, vorbind cu Toto.

Cățelul se mulțumi să dea din coadă, deoarece, curios lucru, nu putea să vorbească.

Femeia îi strigă apoi, fiindcă masa era gata, așa că se adunară cu toții în jurul mesei, iar Dorothy mănă un terci de ovăz

gustos și o farfurie de ouă jumări cu o bucată de pâine albă bună și îi plăcură foarte mult bucatele. Leul mănca și el niște terci, dar nu-i plăcu, pentru că era făcut din ovăz, iar ovăzul e pentru cai, nu pentru lei. Sperie-Ciori și Omul de Tinichea nu îmbucară nimic. Toto înghiți câte puțin din toate, bucuros că putea mânca din nou pe cînste.

Femeia îi dădu apoi lui Dorothy un pat în care să doarmă, iar Toto se culcă lângă ea, în vreme ce Leul se așeză de strajă la ușa fetei, ca să n-o tulbure nimeni. Sperietoarea și Omul de Tinichea rămaseră liniștiți toată noaptea, într-un colț, deși bineînțeles că nu puteau să doarmă.

A doua zi dimineața, de îndată ce se înălță soarele pe cer, porniră la drum și curând zăriră o strălucire de un verde minunat la orizont.

– Acolo trebuie să fie Orașul Smaraldelor, spuse Dorothy.

Pe măsură ce se apropiau tot mai mult, strălucirea verzuie devenea din ce în ce mai puternică și s-ar fi zis că ajungeau, în sfârșit, la capătul drumului. Totuși, se făcu după-amiază până când sosiră la marele zid care împrejmua Orașul. Era înalt și gros, de un verde aprins.

În fața lor, la capătul potecii de cărămizi galbene, se afla o poartă uriașă, presărată cu smaralde care scânteiau atât de tare în lumina soarelui încât Sperie-Ciori rămase orbit de strălucirea lor.

Lângă poartă era o sonerie, iar Dorothy apăsă pe buton și dinăuntru auzi un clinchet cristalin. Apoi uriașa poartă se deschise încetișor, iar drumeții pășiră dincolo și se treziră într-o încăpere cu bolți înalte, pe ai cărei pereți sclipeau nenumărate smaralde. În fața lor se afla un omuleț de statura unui altinez, îmbrăcat din cap până în picioare în veșminte verzi. Până și pielea sa avea o nuanță verzuie. Alături de el se afla o cutie mare și verde.

Când îi văzu pe Dorothy și pe tovarășii ei, întrebă:

– Ce căutați în Orașul Smaradelor?

– Am venit să-l vedem pe Marele Oz, zise Dorothy.

Bărbatul rămase atât de uimit de acest răspuns încât se așeză ca să-l cumpănească puțin.

– Au trecut mulți ani de când nu mi-a mai cerut nimeni să-l vadă pe Oz, zise el, clătînând din cap nedumerit. E puternic și cumplit, iar dacă veniți să tulburați gândurile înțelepte ale Marelui Vrăjitor cu o cerere neîntemeiată sau prostească, s-ar putea supăra pe voi și v-ar nimici într-o clipită.

– Dar nu venim cu o cerere neîntemeiată sau cu vreuna prostească, ci cu una importantă, răspunse Sperie-Ciori. Și ni s-a spus că Oz e un vrăjitor bun.

– Precum și este, zise omul verde. Și domnește cu înțelepciune peste Orașul Smaraldelor. Dar e cumplit cu cei care ce vin cu gânduri necinstite sau care se apropie de el din curiozitate, iar puțini au îndrăznit vreodată să ceară să-i vadă chipul. Eu sunt paznicul porților și, din moment ce vreți să-l vedeți pe Marele Oz, sunt nevoit să vă duc la Palat. Însă mai întâi trebuie să vă puneți ochelarii.

– De ce? întrebă Dorothy.

– Fiindcă dacă n-ați purta ochelari, strălucirea și splendoarea Orașului Smaraldelor v-ar orbi. Toți cei care trăiesc aici trebuie să poarte ochelari zi și noapte. Sunt ținuți sub cheie, căci așa a poruncit Oz când a fost construit orașul, iar eu sunt singurul care are această cheie.

Omulețul descuie cutia uriașă și Dorothy văzu că era plină de ochelari de toate mărimile și formele. Toți aveau lentile verzi. Paznicul Porților găsi o pereche care i se potrivea de minune lui Dorothy și i-o puse pe nas. Ochelarii se legau cu două panglici aurii care dădeau ocol capului și se prindeau la spate, unde erau încuiate cu o cheiță aflată pe un lăntișor pe care îl purta la gât Paznicul Porților. După ce-și puse ochelarii, Dorothy băgă de seamă că n-ar fi putut să și-i dea jos nici dacă ar fi vrut, deși, firește, nu voia să fie orbită de strălucirea Orașului Smaraldelor, așa că nu zise nimic.

Apoi omulețul verde găsi ochelari potriviți pentru Sperie-Ciori, pentru Omul de Tinichea și pentru Leu, ba chiar și pentru micuțul Toto și îi încuie pe toți cu aceeași cheiță.

Pe urmă, Paznicul Porților își puse și el ochelarii și le zise drumeților că e gata să-i ducă la Palat. Luând o cheie mare și aurie dintr-un cui de pe perete, deschise o altă poartă, iar călătorii îl urmară pe străzile din Orașul Smaraldelor.

11. Minunatul Oraș al lui Oz

Chiar și având ochii protejați de ochelarii verzi, Dorothy și prietenii ei au fost orbiți la început de strălucirea minunatului oraș. Străzile erau mărginite de case frumoase, toate clădite din marmură verde și presărate pretutindeni cu smaralde scânteietoare. Pe jos se întindea un caldarâm făcut din aceeași marmură verde, iar acolo unde erau îmbinate bucățile de marmură se vedeau șiruri de smaralde, așezate piatră lângă piatră, sclipind în lumina soarelui. Ochiurile geamurilor erau din sticlă verde și până și cerul de deasupra orașului avea o nuanță verzuie, iar razele soarelui erau și ele verzi.

Pe străzi erau mulți oameni – bărbați, femei și copii –, toți îmbrăcați în haine verzi și cu pielea verzuie. La Dorothy și la alaiul ei ciudat se uitau cu ochi mirați, iar copiii fugeau cu toții și se ascundeau în spatele mămicilor lor când îl vedeau pe Leu. Însă nimeni nu vorbea cu drumeții. Pe stradă erau multe prăvălii, iar Dorothy observă că toate mărfurile dinăuntru erau verzi: bomboane verzi și floricele de porumb verzi, precum și pantofi verzi, pălării verzi și haine verzi de toate felurile. Într-un loc, un bărbat vindea limonadă verde, iar când niște copii se duseră să cumpere, Dorothy văzu că plătiră cu bănuți verzi.

În oraș nu păreau să existe cai și nici alte animale. Oamenii își cărau lucrurile în cărucioare verzi, pe care le împingeau ei înșiși. Toată lumea părea fericită, mulțumită și înfloritoare.

Paznicul Porților îi conduse pe străzi până ajunseră în fața unei clădiri imense, aflate exact în mijlocul orașului: Palatul lui Oz, Marele Vrăjitor. În fața ușii stătea un soldat cu o barbă lungă și verde, îmbrăcat într-o uniformă verde.

– Iată niște străini, îi zise Paznicul Porților. Vor să-l vadă pe Marele Oz.

– Poftiți înăuntru și îi voi transmite cererea voastră, răspunse soldatul.

Și atunci intrară cu toții pe porțile palatului și au fost conduși într-o încăpere uriașă, cu un covor verde și cu mobilă frumoasă, tot verde și încrustată cu smaralde. Soldatul le ceru să-și șteargă picioarele pe o rogojină verde înainte să intre în acea încăpere, iar după ce se așezară cu toții, le zise politicoș:

– Faceți-vă comozi cât mă duc eu până la ușa Sălii Tronului ca să-i spun lui Oz că sunteți aici.

Drumeții așteptară multă vreme până se întoarse soldatul. Când, în cele din urmă, acesta își făcu apariția, Dorothy întrebă:

– L-ai văzut pe Oz?

– Oh, nu, răspunse soldatul. Nu l-am văzut niciodată. Însă i-am vorbit în timp ce stătea în spatele paravanului său și i-am transmis mesajul vostru. Mi-a spus că vă va acorda o audiență, dacă doriți, dar va trebui să intrați pe rând la el și nu vă va primi decât câte unul pe zi. Așadar, din moment ce veți fi nevoiți să rămâneți câteva zile în palat, voi pune să fiți conduși în camerele voastre, unde să vă odihniți în tihnă după călătorie.

– Mulțumim, răspunse fetița. Foarte drăguț din partea lui Oz.

Apoi soldatul suflă într-un fluier verde și în încăpere intră de îndată o fătucă îmbrăcată într-o rochie frumoasă de mătase verde, cu părul și ochii de culoare verde. Făcu o plecăciune în fața lui Dorothy, după care îi zise:

– Urmați-mă și vă voi duce la odaia dumneavoastră.

Dorothy își luă la revedere de la toți prietenii săi în afară de Toto și, luând cățelul în brațe, o urmă pe fată prin șapte coridoare și urcă trei rânduri de scări până când ajunseră la o cameră aflată în partea din față a palatului. Era cea mai frumoasă odăiță din lume, cu un pat moale și comod, cu așternuturi de mătase verde și cu o cuvertură de catifea verde. În mijlocul camerei se afla o fântână micuță care împrășca în aer o boare de mireasmă verde ce cădea la loc în bazinul de marmură verde, minunat sculptat. La ferestre erau puse niște flori verzi încântătoare, iar la perete se afla un raft cu un șir de cărțuții verzi. Când avu răgaz să deschidă aceste tomuri, Dorothy descoperi că erau pline de imagini verzi caraghioase care o făcură să râdă.

În dulap găsi multe rochițe verzi, făcute din mătase, catifea și satin. Și toate îi veneau de minune.

– Simțiți-vă ca acasă, zise fata cea verde. Iar dacă doriți ceva, sunați din clopoțel. Oz va trimite după dumneavoastră mâine dimineață.

Fata o lăsă singură pe Dorothy și se întoarse la ceilalți, pe care îi conduse apoi la odăile lor și fiecare primi câte o cameră aflată într-o parte foarte plăcută a palatului. Firește că această politețe nu avu nici un efect asupra lui Sperie-Ciori; rămas singur în odaia sa, acesta se opri prosteste în dreptul ușii ca să aștepte acolo până dimineată. N-avea nici un rost să se întindă în pat, fiindcă nu putea să închidă ochii. Așa că rămase toată noaptea zgâindu-se la un păianjen micuț care își țesea pânza într-un ungher al camerei, de parcă n-ar fi fost una dintre cele mai frumoase odăi din lume. În ceea ce-l privește pe Omul de Tinichea, acesta se întinse în pat din obișnuință, căci își mai amintea de vremurile când era și el om din carne și oase. Însă cum nu putea să doarmă, își petrecu noaptea mișcându-și încheieturile în sus și-n jos ca să fie sigur că mergeau perfect. Leul ar fi preferat un pat de frunze veștede în pădure și nu-i plăcu să se vadă închis într-o cameră. Dar era prea chibzuit ca să-și facă griji din atâta lucru, așa că sări în pat și se ghemui ca o pisică, iar în curând torcea dormind dus.

A doua zi dimineată, după micul dejun, slujnica cea verde veni s-o ia pe Dorothy și o îmbracă într-una dintre cele mai frumoase rochițe, făcută din satin împodobit cu brocart verde. Apoi Dorothy își puse un șorțuleț de mătase verde și lui Toto îi legă în jurul gâtului o panglică verde, după care porniră către Sala Tronului Marelui Oz.

Mai întâi trecură printr-o sală uriașă, în care se aflau mai mulți curteni, domni și domnițe, toți îmbrăcați în veșminte somptuoase. Acești oameni n-aveau altceva de făcut decât să vorbească între ei, dar în fiecare dimineată veneau să aștepte în fața Sălii Tronului, deși nu li se îngăduia niciodată să-l vadă pe Oz. Când intră Dorothy, o priviră curioși, iar unul dintre ei îi spuse în șoptă:

- Chiar îi vei vedea chipul lui Oz cel Cumplit?
- Firește, răspunse fetița. Dacă mă va primi.
- Oh, vă va primi, zise soldatul care îi transmisese Vrăjitorului cererea fetiței. Deși nu-i place ca oamenii să ceară să-l vadă. Într-adevăr, la început s-a mâniat și mi-a zis că ar trebui să vă trimit înapoi, de unde ați venit. După care m-a întrebat cum arătați și când i-am spus despre pantofii argintii a devenit foarte

interesat. În cele din urmă i-am zis și de semnul pe care îl aveți pe frunte, iar atunci s-a hotărât să vă primească la el.

Atunci se auzi clinchetul unui clopoțel, iar fata cea verde îl zise lui Dorothy:

– Acesta e semnalul. Trebuie să intrați în Sala Tronului.

Fata deschise o ușiță, iar Dorothy intră cu îndrăzneală și se trezi într-un loc minunat. Era o sală mare și rotundă, cu o boltă înaltă, iar pereții, tavanul și podeaua erau îmbrăcați în smaralde mari, încrustate unul lângă altul. În mijlocul boltei se afla o lumină verde puternică, la fel de strălucitoare ca soarele, care făcea smaraldele să sclipască într-un mod minunat.

Însă ceea ce îi atrase cel mai mult atenția lui Dorothy era tronul uriaș de marmură verde așezat în mijlocul sălii. Avea forma unui scaun și era încrustat cu nestemate, la fel ca totul împrejur. În mijlocul scaunului se afla un Cap uriaș, lipsit de trup, brațe sau picioare. Nu avea păr, dar i se vedeau ochii, nasul și gura, și era mai mare decât capul celui mai înalt uriaș.

Pe când Dorothy se uita la el cu mirare și teamă, ochii se întoarseră încet și o fixară lung. Apoi gura se mișcă, iar fetița auzi un glas spunându-i:

– Eu sunt Oz cel Mare și Cumplit. Cine ești și de ce mă cauți?

Nu era un glas atât de îngrozitor cum se așteptase fata de la Capul uriaș. Așa că își adună curajul și răspunse:

– Sunt Dorothy cea Mică și Smerită. Am venit să-ți cer ajutorul.

Ochii o priviră gânditori câteva momente, după care vocea spuse:

– De unde ai pantofii argintii?

– Îi am de la Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit, de când casa mea a căzut peste ea și a ucis-o, zise fetița.

– Și semnul de pe frunte de unde-l ai? continuă glasul.

– Acolo m-a sărutat Vrăjitoarea cea Bună de la Miazănoapte când și-a luat rămas bun și m-a trimis la tine, răspunse Dorothy.

Ochii o fixară iarăși și văzură că fata spunea adevărul. Iar apoi Oz o întrebă:

– Și ce vrei de la mine?

– Să mă trimiți înapoi în Kansas, la mătușa Em și la unchiul Henry, răspunse ea cu sinceritate. Nu-mi place țara ta, deși e

foarte frumoasă. Și sunt sigură că mătușa Em trebuie să fie nesuspus de îngrijorată din cauza lipsei mele îndelungate.

Ochii clipiră de trei ori, iar apoi se întoarseră către tavan, coborâră spre podea și se rotiră atât de ciudat încât s-ar fi zis că puteau să cuprindă fiecare colțisor al sălii. În cele din urmă, se opriră din nou asupra lui Dorothy.

– Și de ce-ar trebui să fac asta pentru tine? întrebă Oz.

– Fiindcă tu ești puternic, iar eu sunt slabă. Fiindcă tu ești un mare vrăjitor, iar eu nu sunt decât o fetiță.

– Dar ai fost destul de puternică încât s-o omori pe Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit, zise Oz.

– A fost o întâmplare, n-am avut ce să fac, răspunse Dorothy pe un ton firesc.

– Bine, îți voi da răspunsul meu, zise Capul. N-ai nici un drept să te aștepti ca eu să te trimit în Kansas, dacă nu faci ceva pentru mine, în schimb. În țara aceasta toată lumea plătește pentru ceea ce primește. Iar dacă vrei să-mi folosesc puterile de vrăjitor pentru a te trimite acasă, mai întâi trebuie să faci tu ceva pentru mine. Ajută-mă și te voi ajuta și eu.

– Ce trebuie să fac? întrebă fata.

– S-o răpui pe Vrăjitoarea cea Rea de la Apus, răspunse Oz.

– Dar nu pot face asta! exclamă Dorothy, plină de mirare.

– Ai ucis-o pe Vrăjitoarea de la Răsărit și porți pantofii argintii, care au o vrajă foarte puternică. De-acum în tot acest ținut nu mai există decât o singură vrăjitoare rea, iar atunci când îmi vei spune că a murit, te voi trimite înapoi în Kansas. Însă nu înainte s-o faci.

Fetița izbucni în plâns, atât era de dezamăgită. Iar ochii clipiră din nou și o priviră neliniștiți, de parcă Marele Oz ar fi crezut că fetița îl putea ajuta dacă ar fi vrut.

– N-am omorât niciodată pe nimeni de bunăvoie, rosti ea printre suspine. Și chiar dacă aș vrea s-o fac, cum aș putea s-o răpun pe Vrăjitoarea cea Rea? Dacă tu, care ești Mare și Cumplit, nu poți s-o omori de unul singur, cum crezi că aș putea s-o fac eu?

– Nu știu, zise Capul. Dar acesta e răspunsul meu și, până când nu va muri Vrăjitoarea cea Rea, nu-ți vei revedea unchiul și mătușa. Nu uita că vrăjitoarea e rea – foarte rea – și trebuie

răpusă. Acum du-te și nu mai cere să mă vezi până nu-ți îndeplinești sarcina.

Măhnită, Dorothy părăsi Sala Tronului și se întoarse acolo unde o așteptau Leul, Sperie-Ciori și Omul de Tinichea, care voiau să afle ce-i spusese Oz.

– Nu mai există speranță pentru mine, zise ea cu jale. Căci Oz nu vrea să mă trimită acasă până ce n-o omor pe Vrăjitoarea cea Rea de la Apus. Iar asta nu pot să fac.

Prietenilor ei le părea rău, dar n-aveau cum s-o ajute, așa că Dorothy se duse în odaia ei, se întinse în pat și se puse pe plâns până adormi.

A doua zi dimineată, soldatul cu favoriți verzi veni după Sperie-Ciori și-i zise:

– Veniți cu mine, Oz m-a trimis să vă conduc la el.

Sperie-Ciori îl urmă și fu primit în marea Sală a Tronului, unde, pe tronul de smarald, zări o Doamnă fermecătoare. Era îmbrăcată în voal de mătase verde și pe buclele-i verzi purta o cunună de nestemate. Din umeri îi creșteau aripi în culori minunate și atât de ușoare încât fâlăiau la cea mai neînsemnată adiere.

După ce Sperie-Ciori făcu o plecăciune, atât de bine pe cât îi îngăduia umplutura sa de paie, în fața acestei făpturi frumoase, Doamna îl privi cu dulceață și îi spuse:

– Eu sunt Oz cel Mare și Cumplit. Cine ești și de ce mă cauți?

Sperie-Ciori, care se așteptase să dea cu ochii de uriașul Cap de care îi spusese Dorothy, rămăsese uluit, însă îi răspunse cu îndrăzneală:

– Nu sunt decât o sperietoare umplută cu paie. Prin urmare, n-am pic de minte și am venit să te rog să-mi dai și mie niște minte în cap în loc de paie, ca să pot să fiu și eu un om la fel ca oricare altul dintre supușii tăi.

– Și de ce-ar trebui să fac asta pentru tine? întrebă Doamna.

– Pentru că ai înțelepciune și putere și pentru că nimeni altcineva nu poate să mă ajute, răspunse sperietoarea.

– Nu ajut niciodată pe nimeni fără să cer ceva în schimb, zise Oz. Însă iată ce îți pot promite: dacă mi-o omori pe Vrăjitoarea cea Rea de la Apus, îți voi da multă minte, atât de multă încât vei fi cel mai înțelept om din toată Țara Oz.

– Credeam că i-ai cerut lui Dorothy s-o ucidă pe vrăjitoare, zise Sperie-Ciori cu mirare.

– Într-adevăr. Nu-mi pasă cine o răpune. Însă până nu va muri, nu îți voi împlini dorința. Acum du-te și nu mă mai căuta până nu-ți vei merita mintea pe care ți-o dorești așa de tare.

Sperie-Ciori se întoarse mâhnit la prietenii săi și le povesti ce-i spusese Oz. Iar Dorothy rămase uimită să afle că Marele Oz nu era un Cap, așa cum îl văzuse ea, ci o Doamnă fermecătoare.

– Ce mai contează, zise sperietoarea. Are nevoie de o inimă la fel de mult ca Omul de Tinichea.

A doua zi dimineată, soldatul cu favoriți verzi veni după Omul de Tinichea și-i zise:

– Oz m-a trimis să vă duc la el. Urmați-mă.

Și astfel Omul de Tinichea îl urmă și intră în marea Sală a Tronului. Nu știa dacă avea să-l vadă pe Oz ca doamnă fermecătoare sau cap, dar spera să o găsească pe doamna fermecătoare. Își zise în sinea lui: dacă e Capul, sunt sigur că nu voi primi nici o inimă, căci un cap nu poate avea o inimă proprie și, prin urmare, nu mă va înțelege. Dar dacă e doamna fermecătoare, o voi implora să-mi dea o inimă, căci se spune că toate doamnele sunt bune la inimă.

Dar când intră în marea Sală a Tronului, nu văzu nici Capul și nici pe Doamnă, căci Oz luase forma unei fiare cumplite. Era aproape la fel de mare ca un elefant, iar tronul verde părea să se frângă sub greutatea lui. Fiara avea cap de rinocer, numai că avea cinci ochi pe față. Din trup i se desprindeau cinci brațe lungi și cinci picioare lungi și subțiri. Era acoperit în mare parte de o blană groasă și flocoasă, iar un monstru mai îngrozitor nici că s-ar putea închipui. Ce noroc pe Omul de Tinichea că nu avea inimă în acea clipă, căci i-ar fi luat-o la galop de frică. Fiind însă făcut doar din tinichea, nu îi era deloc teamă, deși rămase foarte dezamăgit.

– Eu sunt Oz cel Mare și Cumplit, grăi Fiara într-un răget puternic. Cine ești și de ce mă cauți?

– Sunt un om de tinichea. Prin urmare, n-am inimă și nu pot iubi. Te rog să-mi dai inimă ca să fiu și eu ca ceilalți oameni.

– Și de ce ar trebui s-o fac? întrebă Fiara.

– Fiindcă te rog și fiindcă doar tu îmi poți îndeplini rugămintea, răspunse Omul de Tinichea.

La auzul acestor cuvinte, Oz scoase un mârâit lung, dar zise tăfnos:

– Dacă chiar îți dorești o inimă, trebuie ți-o câștigi.

– Dar cum? întrebă Omul de Tinichea.

– Ajut-o pe Dorothy s-o omoare pe Vrăjitoarea cea Rea de la Apus, răspunse Fiara. După ce vrăjitoarea va fi răpusă, vino la mine și atunci îți voi da inima cea mai mare, mai bună și mai iubită din toată Țara Oz.

Așa că Omul de Tinichea se văzu nevoit să se întoarcă plin de mâhnire la prietenii săi și să le spună despre Fiara cumplită pe care o văzuse. Cu toții se întrebară câte forme putea lua Marele Vrăjitor, iar Leul zise:

– Dacă și în fața mea se va înfățișa ca Fiară, voi scoate cel mai tare răget al meu și-l voi înspăimânta atât de mult încât îmi va îndeplini rugămintea. Iar dacă o voi găsi pe Doamna fermecătoare, mă voi preface că sar la ea și astfel o voi sili să-mi facă pe plac. Dacă va fi însă Capul, se va afla la mila mea: căci îl voi rostogoli prin sală până când îmi ne va făgădui ceea ce dorim. Așa că înveseliți-vă, prieteni, căci totul va fi bine.

A doua zi dimineață, soldatul cu favoriți verzi îl conduse pe Leu în marea Sală a Tronului și îl lăsă să intre la Oz.

Leul trecu de îndată pragul încăperii și, privind în jur, văzu, spre mirarea lui, că în fața tronului se afla o Minge de Foc atât de strălucitoare și de aprigă încât animalul de-abia putea să se uite la ea. Primul lucru care îi dădu prin cap fu că Oz luase foc din greșală și era mistuit de flăcări. Dar când încercă să se apropie, dogoarea puternică îi părli mustățile, iar Leul se târî, tremurând, înapoi spre ușă.

Apoi, din Mingea de Foc se auzi o voce gravă și domoală, care îi spuse:

– Eu sunt Oz cel Mare și Cumplit. Cine ești și de ce mă cauți?

Iar Leul răspunse:

– Sunt Leul cel Laș și mi-e frică de orice și oricine. Am venit să te rog să-mi dai curaj, ca să pot deveni de-a binelea Regele Fiarelor, după cum îmi spun oamenii.

– De ce ți-aș da curaj? întrebă Oz.

– Fiindcă ești cel mai mare dintre vrăjitori și numai tu ai puterea să-mi îndeplinești dorința, răspunse Leul.

Mingea de Foc dogori aprigă o vreme, după care vocea spuse:

– Adu-mi dovada că a murit Văjitoarea cea Rea, iar în acel moment îți voi da curaj. Însă, atâta vreme cât trăiește vrăjitoarea, vei rămâne laș.

Pe Leu îl mâniară aceste cuvinte, dar nu putea răspunde nimic, iar în timp ce stătea în tăcere, uitându-se la Mingea de Foc, aceasta deveni atât de dogoritoare încât animalul o rupse la goană și ieși din sală. Se bucură să-și găsească prietenii așteptându-l și le povesti cumplita întrevvedere cu Văjitorul.

– Și ce ne facem acum? întrebă Dorothy, mâhnită.

– Nu ne rămâne decât un singur lucru de făcut, răspunse Leul. Trebuie să mergem în ținutul winkiezielor, s-o căutăm pe Văjitoarea cea Rea și s-o nimicim.

– Dar dacă nu putem s-o facem? făcu Dorothy.

– Atunci eu nu voi avea niciodată curaj, zise Leul.

– Iar eu nu voi avea niciodată minte, adăugă Sperie Ciori.

– Eu nu voi avea niciodată inimă, spuse Omul de Tinichea.

– Și eu nu-i voi mai vedea niciodată pe mătușa Em și peunchiul Henry, zise Dorothy, izbucnind în plâns.

– Ai grijă! strigă fata cea verde. Lacrimile ți se vor scurge pe rochia de mătase verde și-o vor păta.

Așa că Dorothy își șterse lacrimile și zise:

– Presupun că trebuie să încercăm, deși adevărul e că nu vreau să ucid pe nimeni, nici măcar ca s-o văd din nou pe mătușa Em.

– Voi merge cu tine, deși sunt prea laș ca s-o omor pe vrăjitoare, zise Leul.

– Merg și eu, deși nu-ți voi fi de mare folos, așa prost cum sunt, spuse Sperie-Ciori.

– Eu n-am inimă nici cât să-i fac rău unei vrăjitoare, observă Omul de Tinichea. Dar dacă voi vă duceți, bineînțeles că merg și eu.

Și astfel se hotărâră să pornească la drum a doua zi de dimineață, iar Omul de Tinichea își ascuți toporul pe o piatră de

moară verde și își unse bine toate încheieturile. Sperie-Ciori se umplu cu paie proaspete, iar Dorothy îi vopsi din nou ochii, ca să vadă mai bine. Fata cea verde, care era foarte bună cu ei, îi umplu fetei coșulețul cu de-ale gurii și îi legă lui Toto, în jurul gâtului, o panglică verde cu un clopoțel.

Merseră la culcare și dormiră adânc până la ivirea zorilor, când îi trezi cântecul unui cocoș verde care trăia în curtea palatului și cotcodăcitul unei găini care făcuse un ou verde.

12. În căutarea Vrăjitoarei celei Rele

Soldatul cu favoriți verzi îi conduse pe străzile din Orașul Smaraldelor până când ajunseră în încăperea locuită de Paznicul Porților. Funcționarul le descurie ochelarii și îi puse la loc în cutia cea mare, după care le deschise curtenitor poarta.

– Care drum duce la Vrăjitoarea cea Rea de la Apus? întrebă Dorothy.

– Nu există nici un drum, răspunse Paznicul Porților. Nimeni nu și-a dorit vreodată să pornească într-acolo.

– Și atunci cum o vom găsi? întrebă fata.

– Asta va fi ușor, răspunse bărbatul. Căci atunci când va ști că ați intrat în țara winkiezielor, vă va căuta ea însăși și vă va face sclavii ei.

– Poate că nu, fiindcă noi avem de gând s-o nimicim, zise Sperie-Ciori.

– Ah, asta-i cu totul altceva, făcu Paznicul Porților. Nimeni n-a reușit s-o ucidă până acum, așa că mi-am spus, firește, că vă va face sclavii ei, așa cum a făcut cu toți ceilalți. Dar să fiți cu mare băgare de seamă, căci vrăjitoarea e hapsână și nemiloasă și nu vă va lăsa s-o nimiciți. Țineți drumul spre Apus, acolo unde asfințește soarele, și o veți găsi cu siguranță.

Drumeții îi mulțumiră și-și luară rămas bun de la Paznic, după care se întoarseră spre Apus, călcând prin câmpii cu iarbă moale, presărată pe ici, pe colo cu margarete și floricele de piciorul-cocoșului. Dorothy era încă îmbrăcată cu rochița frumoasă de mătase pe care și-o pusese în palat, dar acum, spre mirarea ei, observă că nu mai era verde, ci albă ca neaua. Până

și panglica de la gâtul lui Toto își pierduse nuanța verde și devenise la fel de albă ca rochia fetei.

În curând, Orașul Smaraldelor rămase foarte în urmă. Cu cât mergeau mai departe, cu atât se făcea mai bolovănos și mai deluros pământul, căci în acest ținut de la Apus nu mai existau nici case și nici ferme, iar pământul era necultivat.

După-amiaza, soarele le dogorea chipurile, fiindcă pe aici nu mai erau copaci care să le dea umbră. Așa că, înainte de căderea nopții, Dorothy, Toto și Leul erau istoviți și se așezară pe iarbă, unde și adormiră, cu Sperie-Ciori și Omul de Tinichea stând la pază.

Se face că Vrăjitoarea cea Rea de la Apus avea un singur ochi, care era totuși la fel de puternic precum un telescop și putea vedea pretutindeni. Așa că, stând în pragul castelului său, își făcu privirea roată și dădu, din întâmplare, peste Dorothy care dormea, cu prietenii în jurul său. Era la mare depărtare, dar Vrăjitoarea cea Rea se mânie să-i găsească în ținutul ei, așa că suflă într-un fluier argintiu care îi atârna la gât.

De îndată dădu fuga către ea, venind din toate direcție, o haită mare de lupi. Aveau picioare lungi, ochi firoși și dinți ascuțiți.

– Duceți-vă după oamenii aceștia și sfâșiați-i, zise Vrăjitoarea.

– Nu-i faci sclavii tăi? întrebă căpetenia lupilor.

– Nu, răspunse Vrăjitoarea. Unul e din tinichea, altul din paie, apoi mai e o fată și un leu. Nici unul dintre ei nu e bun de muncă, așa că puteți să-i faceți bucatele.

– Prea bine, zise lupul și o luă la goană, urmat de ceilalți.

Din fericire, Omul de Tinichea și Sperie-Ciori erau treji și îi auziră pe lupi apropiindu-se.

– Mă lupt eu cu ei, așa că treci în spatele meu ca să-i înfrunt pe rând, zise Omul de Tinichea.

Își înșfăcă toporul pe care îl ascuțise foarte bine și, când căpetenia lupilor sări la el, Omul de Tinichea își roti brațul și-i reteză capul dihaniei, care muri pe loc. Nici nu apucă bine să-și ridice toporul că și veni alt lup, care căzu și el sub tăișul toporului. Veniseră patruzeci de lupi și de patruzeci de ori se pogorî toporul și ucise câte unul, astfel încât, în cele din urmă, zăceau cu toții

morți într-un morman din fața Omului de Tinichea. Acesta lăasă toporul din mână și se așeză lângă Sperie-Ciori, care-i zise:

– A fost o luptă pe cinste, prietene.

Apoi așteptară până se trezi Dorothy, a doua zi dimineață. Fetița se îngrozi la vederea mormanului uriaș de lupi zburliți, dar Omul de Tinichea îi spuse întreaga tărașenie. Dorothy îi mulțumi că-i salvase și se așeză să mănânce, după care porniră din nou la drum.

Ei bine, în aceeași dimineață, Vrajitoarea cea Rea ieși în pragul castelului și scrută zarea cu ochiul ei care vedea așa departe. Îi văzu pe lupi zăcând morți și pe străini urmându-și drumul prin ținutul ei. Se mânie mai tare decât înainte și suflă de două ori în fluierul argintiu.

De îndată în fața ei se adună un stol uriaș de ciori, atât de multe încât întunecară cerul.

Iar Vrajitoarea cea Rea îi zise Regelui Ciorilor:

– Zburați imediat la străinii aceia, scoateți-le ochii și faceți-i bucăți.

Ciorile zburară în stol către Dorothy și către tovarășii ei de drum. Când le zări apropiindu-se, fetei i se făcu foarte frică. Însă sperietoarea zise:

– Mă lupt eu cu ele, așa că treceți în spatele meu și nu vi se va întâmpla nimic.

Atunci se așezară cu toții pe pământ, în afară de Sperie-Ciori, care se ridică și-și întinse brațele. Iar când ciorile dădură cu ochii de el, se speriară, așa cum se sperie întotdeauna aceste păsări de sperietori, și nu îndrăzniră să se mai apropie. Însă Regele Ciorilor zise:

– E doar un om de paie. O să-i ciugulesc eu ochii.

Și Regele Ciorilor se prăvăli asupra sperietorii, care îl apucă de cap și-i suci gâtul până îl omorî. Iar apoi o altă cioară zbură spre el și Sperie-Ciori îi suci și acesteia gâtul. Veniseră patruzeci de ciori și patruzeci de gâturi suci sperietoarea, până când toate zăceau moarte în fața lui. Apoi Sperie-Ciori le zise prietenilor săi să se ridice și porniră din nou la drum.

Când Vrajitoarea cea Rea scrută din nou zarea și-și văzu toate ciorile zăcând în acel morman, se înfurie peste măsură și suflă de trei ori în fluierul argintiu.

Numaidecât se auzi un mare zumzăit în văzduh, iar un roi de albine negre veni în zbor la chemarea ei.

– Duceți-vă la străini și înțeptați-i până mor toți! le porunci Vrăjitoarea.

Și albinele se întoarseră și zburară repede până ajunseră acolo unde mergeau Dorothy și prietenii ei. Însă Omul de Tinichea le văzuse apropiindu-se, iar Sperie-Ciori hotărâse deja ce era de făcut.

– Scoate-mi paiele și împrăstie-le peste fetiță, peste câine și peste Leu, îi zise el Omului de Tinichea. Astfel albinele nu-i vor putea înțepta.

Zis și făcut: Dorothy se ghemui lângă leu, cu Toto în brațe, și Omul de Tinichea îi acoperi cu totul.

Albinele sosiră, dar nu-l găsiră decât pe Omul de Tinichea, așa că se rezeziră la el și-și frânseră toate acele lovindu-se de tinichea, fără să-i facă însă nici un rău tăietorului de lemne. Iar cum albinele nu mai pot trăi după ce-și frâng acele, își găsiră astfel moartea și căzură risipite în jurul Omului de Tinichea, ca niște movilițe de cărbune fin.

Pe urmă se ridicară Dorothy și Leul, iar fetița îl ajută pe Omul de Tinichea să-l umple la loc cu paie pe Sperie-Ciori până când îl readuse la forma dinainte. După care porniră iar la drum.

Vrăjitoarea cea Rea se mânie într-atât când își văzu albinele făcute movilițe negre, încât bătu din picior, își smulse părul și scrâșni din dinți. Și apoi își chemă vreo zece robi, care erau winkiezi, și le dădu spade ascuțite, spunându-le să se ducă după străini și să-i nimicească.

Winkiezii nu erau oameni curajoși, dar trebuiau să-i asculte poruncile. Așa că porniră la drum până se apropiară de Dorothy. Atunci Leul scoase un răget strașnic și se repezi la ei, iar bieții winkiezi se însălmăntară așa de tare încât fugiră înapoi cât îi țineau picioarele.

Când se întoarseră la castel, Vrăjitoarea cea Rea îi bătu bine cu o curea și îi trimise înapoi la muncă, după care se opri să se gândească ce să facă mai departe. Nu putea să înțeleagă cum de dăduseră greș planurile ei de a-i nimici pe străini. Însă era o vrăjitoare puternică, dar și hapsână totodată, așa că în curând se hotărî ce să facă.

Avea în dulap o Tichie de Aur, tivită cu diamante și rubine, care era vrăjită: oricine o stăpânea putea să cheme de trei ori Maimuțele Înaripate, care aveau să se supună la porunca primită. Însă nimeni nu le putea chema pe aceste făpturi ciudate decât de trei ori. Vrăjitoarea cea Rea se folosise de tichia fermecată de două ori deja. Prima oară îi făcuse pe winkiezi sclavii ei și se făcuse stăpână peste ținutul lor. Maimuțele înaripate o ajutaseră atunci. A doua oară, scosese tichia când pornise la luptă împotriva Marelui Oz însuși, reușind să-l alunge din ținutul de la Apus. Maimuțele înaripate o ajutaseră și atunci. Însă nu mai putea folosi Tichia de Aur decât o singură dată, așa că nu voia s-o facă până nu-și isprăvea toate celelalte puteri. Dar acum, când lupii ei fioroși, ciorile sălbatice și albinele ei negre dispăruseră, iar sclavii îi fuseseră puși pe fugă de Leul cel Laș, își dădu seama că aceasta era singura cale ce-i mai rămăsese ca s-o nimicească pe Dorothy și pe prietenii ei.

Așadar, Vrăjitoarea cea Rea scoase Tichia de Aur din dulap și și-o puse pe cap. După care stătu pe piciorul stâng și rosti molcom:

– Ep-pe, pep-pe, kak-ke!

Apoi stătu pe piciorul drept și zise:

– Hil-lo, hol-lo, hel-lo!

După care stătu pe amândouă picioarele și strigă cu putere:

– Ziz-zy, zuz-zy, zik!

Iar vraja începu să lucreze de îndată: cerul se întunecă, iar din văzduh se auzi un huruit, urmat de foșnete de aripi, de gălăgie și râsete, iar apoi soarele se ivi pe cer, arătând-o pe Vrăjitoare înconjurată de o ceată de maimuțe care aveau pe umeri câte o pereche de aripi uriașe și puternice.

Una, care era mult mai mare decât celelalte, părea să fie căpetenia. Se apropie în zbor de Vrăjitoare și zise:

– Ne-ai chemat pentru a treia și ultima oară. Care-ți e porunca?

– Duceți-vă la străinii care au pătruns în ținutul meu și nimiciți-i pe toți, în afară de Leu, zise Vrăjitoarea cea Rea. Aduceți-mi fiara căci am de gând să-l înham ca pe un cal și să-l pun la muncă.

– Ne supunem poruncii tale, zise căpetenia.

Apoi, în mijlocul gălăgiei și al zarvei, maimuțele înaripate porniră în zbor către locul unde mergeau Dorothy și prietenii ei.

Câteva maimuțe îl înșfăcăară pe Omul de Tinichea și-l purtară prin văzduh până ajunseră deasupra unui ținut acoperit de stânci ascuțite, unde îi și dădură drumul, lăsându-l să cadă de la mare înălțime direct pe stânci. Iar Omul de Tinichea se lovi și se creștă atât de tare încât nu mai putu să se miște și nici să geamă.

Alte maimuțe îl prinseră pe Sperie-Ciori și, cu degetele lor lungi, îi smulseră toate paiele din haine și din cap. Făcură o bocceluță din veșmintele, pălăria și cizmele lui și o azvârliră în vârful crengilor unui copac înalt.

Celelalte maimuțe aruncară fâșii de sfoară zdravănă pe lângă Leu și se rotiră de multe ori în jurul trupului, capului și picioarelor fiarei, până când acesta nu mai putea să muște, să zgârie sau să se mai opintească în vreun fel. Apoi îl ridicară în văzduh și-l duseră în castelul Vrajitoareii, unde-l lăsară într-o curticică împrejmuțată cu un gard înalt de fier, astfel încât să nu poată scăpa.

Dar lui Dorothy nu-i făcură nimic. Cu Toto în brațe, fetița asistă la soarta tristă a tovarășilor săi, spunându-și că-i va veni și ei rândul. Apoi căpetenia maimuțelor înaripate zbură spre ea, cu brațele-i lungi și păroase întinse și cu chipul hidos rânjind îngrozitor. Însă văzu semnul lăsat de sărutul Vrajitoareii celei Bune pe fruntea fetei și stătu locului, făcându-le semn celorlalți să n-o atingă pe Dorothy.

– Nu îndrăznim să-i facem vreun rău acestei fetițe, le zise căpetenia. Căci e ocrotită de Puterea Binelui, care e mai mare decât Puterea Răului. Tot ce putem face e s-o ducem la castelul Vrajitoareii celei Rele și s-o lăsăm acolo.

Și, cu mare grijă și blândețe, o luară în brațe pe Dorothy și o ridicară repede în văzduh, ducând-o degrabă la castel, unde o așezară pe treptele de la intrare. Iar apoi căpetenia îi zise Vrajitoareii:

– Ți-am ascultat porunca atât cât am putut. I-am nimicit pe Omul de Tinichea și pe sperietoare, iar Leul e legat în curte. N-am cutezat să-i facem rău fetiței și nici cățelului din brațele

ei. Puterea ta asupra cetei noastre s-a sfârșit acum și nu ne mai vedea niciodată.

În acel moment, toate maimuțele înaripate se ridicară în văzduh, cu mare zarvă și gălăgie, și zburară până se făcură nevăzute.

Vrăjitoarea cea Rea se miră și se îngrijoră când văzu semnul de pe fruntea lui Dorothy, știind prea bine că nici maimuțele înaripate și nici măcar ea însăși nu puteau îndrăzni să-i facă vreun rău fetei. Își coborî privirea și când văzu pantofii argintii din picioarele lui Dorothy, începu să tremure de frică, deoarece știa ce vrajă puternică aveau. La început, Vrăjitoarea era cât pe ce să fugă de Dorothy, însă apoi se uită în ochii fetei și-i ghici sufletul simplu, precum și faptul că habar nu avea de puterea neasemuită pe care i-o dădeau pantofiorii argintii. Așa că Vrăjitoarea cea Rea își răsă în sine și-și zise: „Tot pot s-o fac sclava mea, căci nu știe cum să-și folosească puterea“. Apoi îi zise lui Dorothy cu asprime:

– Vino cu mine și vezi că trebuie să faci tot ce-ți spun eu, căci altminteri te voi nimici așa cum am făcut cu Omul de Tinichea și cu sperietoarea.

Dorothy o urmă prin multe încăperi frumoase din castel, până când ajunseră în bucătărie, unde Vrăjitoarea îi porunci să curețe oalele și cratițele, să măture podeaua și să pună lemne pe foc.

Smerită, fetița se apucă de treabă, hotărâtă să lucreze cu câtă vrednicie putea, fiindcă se bucura că Vrăjitoarea cea Rea alesese să n-o omoare.

Cu Dorothy pusă la muncă, Vrăjitoarea își spuse să iasă în curte și să-l înhame pe Leul cel Laș ca pe-un cal de povară. Era sigură că se va înveseli făcându-l să-i tragă căruța ori de câte ori pleca din castel. Însă, când deschise poarta, Leul slobozi un răget puternic și fioros care o sperie atât de tare, încât ieși în fugă și închise poarta la loc.

– Dacă nu pot să te înham, îi zise Leului vrăjitoarea prin zăbrelele gardului, o să te înfometez. N-o să primești nimic de mâncare până n-o să faci întocmai cum vreau eu.

Așa că după aceea nu-i duse Leului nimic de mâncare, însă în fiecare zi, la amiază, venea la poartă și-l întreba:

– Ești gata să te lași înhămat ca un cal?

Iar Leul răspundea:

– Nu. Și dacă intri în curte, o să te mușc.

Leul putea să nu se supună voinței Vrăjitoarei fiindcă în fiecare noapte, după ce cotoroața se culca, Dorothy îi aducea mâncare din dulap. Și după ce mânca, Leul se întindea pe patul lui de paie, iar Dorothy se așeza alături și-și punea căpșorul pe coama lui moale și deasă, timp în care vorbeau despre necazurile lor și încercau să găsească o cale de scăpare. Însă nu descoperiră nici un mod de-a ieși din castelul păzit tot timpul de winkiezii cei galbeni, care erau sclavii Vrăjitoarei celei Rele și cărora le era prea frică de ea ca să-i nesocotească poruncile.

Fata trebuia să muncească ziua, iar Vrăjitoarea o amenința adesea că o va bate cu aceeași umbrelă veche pe care o avea în mână tot timpul. Însă, de fapt, nu îndrăznea să se atingă de Dorothy, din cauza semnelui de pe fruntea ei. Copila nu știa asta și îi era foarte teamă pentru sine și pentru Toto. O dată, Vrăjitoarea îl lovi pe Toto cu umbrela, iar curajosul cățeluș se repezi la ea și o mușcă de picior. Nici un strop de sânge nu curse din rană, căci Vrăjitoarea era atât de hapsână încât sângele din vine i se uscaseră cu multă vreme înainte.

Viața lui Dorothy deveni foarte tristă, iar fetița începu să înțeleagă că îi va fi mai greu ca niciodată să se întoarcă în Kansas, la mătușa Em. Uneori plângea în hohote ceasuri în șir, cu Toto așezat la picioarele ei și privind-o în ochi, scâncind cu jale pentru a-i arăta cât îi părea de rău pentru micuța lui stăpână. Cățelului nu-i păsa dacă se afla în Kansas ori în Țara Oz, atâta vreme cât era cu Dorothy, dar știa că fetița era nefericită și asta îl întrista și pe el.

Însă de-acum Vrăjitoarea cea Rea își dorea să pună mâna pe pantofii argintii ai fetiței. Albinele, ciorile și lupii ei, făcuți mormane de leșuri, se uscau, iar ea își folosisese toate încercările cu Tichia de Aur. Dacă ar fi reușit să-și însușească pantofii argintii, ar fi căpătat mai multă putere decât pierduse odată cu celelalte farmece ale sale. O urmărea cu atenție pe Dorothy, să vadă dacă fetița își scotea vreodată pantofiorii, fiindcă voia să i-i fure. Însă copila era așa de mândră de pantofii ei frumoși încât nu și-i dădea jos decât noaptea și când făcea baie. Vrăji-

toarea se temea însă prea tare de întuneric ca să intre în odăița fetei noaptea și să-i ia pantofii, iar frica ei de apă era mai mare decât frica de întuneric, așa că nu se apropia niciodată de Dorothy atunci când își făcea baie. Într-adevăr, bătrâna vrăjitoare nu atinsese niciodată apa și nici nu lăsase ca apa s-o atingă în vreun fel.

Însă ca o hoască hapsână ce era, în violența ei născoci un șiretlic prin care să capete ceea ce-și dorea. Puse o tijă de fier pe jos în mijlocul bucătăriei, iar apoi, prin farmece, făcu în așa fel încât tija să nu poată fi văzută de oameni. Așadar, când Dorothy traversă bucătăria, se împiedică de tijă, fiindcă n-o putea vedea, și căzu lată. Nu se lovise prea rău, dar un pantof îi ieșise din picior la căzătură. Și, înainte să ajungă la el, Vrăjitoarea îl și înșfăcă și și-l puse în piciorul sfrijit.

Bătrâna hapsână era nemaipomenit de încântată de reușita șiretlicului său, căci, atâta vreme cât avea un pantof, căpăta și jumătate din puterea lui, iar Dorothy nu mai putea să-i folosească vraja împotriva cotoroaței, chiar dacă ar fi știut cum s-o facă.

Văzând că și-a pierdut unul dintre pantofiorii frumoși, fetița se supără și-i zise Vrăjitoarei:

– Dă-mi pantoful înapoi!

– Ba bine că nu, îi răspunse aceasta. De-acum nu mai e pantoful tău, ci al meu.

– Ce ființă răutăcioasă ești! strigă Dorothy. N-ai nici un drept să-mi iei pantoful.

– O să-l păstrez oricum, își râse de ea Vrăjitoarea. Iar într-o bună zi o să ți-l iau și pe celălalt.

La auzul acestor cuvinte, Dorothy se înfurie atât de tare încât înșfăcă găleata de apă de lângă ea și-o azvârli pe Vrăjitoare, udând-o learcă din cap până în picioare.

Bătrâna hapsână scoase imediat un țipăt de groază, iar apoi, în timp ce Dorothy o privea uluită, Vrăjitoarea începu să se micșoreze.

– Uite ce-ai făcut! urlă ea. Într-o clipă o să mă topesc de tot.

– Îmi pare foarte rău, zise Dorothy, care era foarte înfricoșată s-o vadă pe Vrăjitoare topindu-se de-a adevăratelea în fața ochilor ei.

– N-ai știut că apa îmi va veni de hac? întrebă Vrăjitoarea cu un glas tânguitor și deznădăjduit.

– Desigur că nu, răspunse Dorothy. De unde să știu?

– Ei bine, în câteva clipe mă voi topi de tot și-ți va rămâne ție castelul. Am fost eu hapsână la vremea mea, dar nu m-am gândit niciodată că o fetiță ca tine ar fi în stare să mă topească și să pună capăt faptelor mele rele. Ia seama... acum dispar!

Cu aceste cuvinte, Vrăjitoarea se transformă într-o grămăjoară cafenie care începu să se risipească, puțin câte puțin, peste dalele curate ale dușumelei din bucătărie. Văzând că vrăjitoarea se topise de tot, Dorothy scoase încă o găleată de apă și o aruncă peste resturile de pe podea, măturându-le apoi dincolo de prag. După ce-și ridică pantoful argintiu, adică tot ce mai rămăsese din bătrână, îi curăță și-l șterse cu o cârpă, iar apoi și-l puse în picior. Pe urmă, fiind în sfârșit liberă să facă ce voia, dădu fuga în curte să-i spună Leului că-i venise de hac Vrăjitoarei celei Rele de la Apus și că nu mai erau sclavi în acel ținut străin.

13. Salvarea

Leul cel Laș fu încântat să audă că Vrăjitoarea cea Rea se topise de la o găleată de apă, iar Dorothy îi deschise imediat poarta și îl eliberă. Intrară împreună în castel, unde prima ispravă a lui Dorothy fu să-i cheme pe toți winkiezii și să le spună că nu mai erau sclavi.

Urmă o bucurie nespusă printre winkiezii cei galbeni: ani la rând lucraseră din greu pentru Vrăjitoarea cea Rea, care îi tratase cu mare cruzime. Ziua aceea fu declarată sărbătoare pentru totdeauna, iar apoi se ospătară și dănțuiră cu veselie.

– Măcar de-ar fi aici și prietenii noștri, Sperie-Ciori și Omul de Tinichea, aș fi foarte fericit, zise Leul.

– Crezi cumva c-am putea să-i salvăm? întrebă neliniștită fata.

– Putem încerca, răspunse Leul.

Așa că îi chemară pe winkiezii cei galbeni și-i întrebă dacă i-ar putea ajuta să-și salveze prietenii, iar omuleții ziseră că ar face cu dragă inimă tot ce le-ar sta în putere pentru

Dorothy, care îl eliberase din sclavie. Atunci fetița alege câțiva winkiezi care păreau să știe mai multe și porniră cu toții la drum. Merseară toată ziua și încă jumătate din a doua zi până ajunseră la câmpia stâncoasă în care zăcea Omul de Tinichea. lovit și crestătat pe tot trupul. Toporul se afla alături, cu tăișul ruginit și cu coada ruptă.

Winkiezii îl ridicară ușor în brațe și-l duseră înapoi la Castelul Galben. Dorothy vărsă câteva lacrimi pe drum din cauza stării jalnice a prietenului ei, iar Leul se arătă reținut și mâhnit. Când ajunseră la castel, Dorothy le spuse winkiezilor:

– Există tinichigii printre voi?

– Oh, da. Unii dintre noi sunt tinichigii foarte buni, veni răspunsul.

– Atunci aduceți-i la mine, zise fata.

Iar când sosiră tinichigiii, cărându-și în coșuri toate uneltele, îi întrebă:

– Puteți să îndreptați creștăturile de pe trupul Omului de Tinichea, să-l lipiți pe unde s-a spart și să-l aduceți la forma dinainte?

Tinichigiii se uitară cu atenție la tăietorul de lemne și apoi îi ziseră fetei că erau de părere că-l puteau repara ca să arate la fel ca înainte. După care se puseră pe treabă într-una dintre încăperile mari și galbene din castel și lucrară trei zile și patru nopți, ciocănind, răsucind, îndoind, lipind, lustruind și bătând bine tinicheaua de pe picioarele, trupul și capul tăietorului de lemne, până când, în cele din urmă, îl îndreptară în forma dinainte și până când încheieturile începură să-i meargă ca odinioară. Adevărul fie spus, Omul de Tinichea se alegea cu câteva petice pe trup, dar cum nu era înfumurat, reparațiile nu-l deranjau deloc.

Când, în cele din urmă, intra în odaia lui Dorothy și-i mulțumi pentru că-l salvase, era atât de fericit încât vărsă lacrimi de bucurie, pe care fetița trebui să i le șteargă cu grijă de pe față, astfel încât să nu-i ruginească încheieturile. În același timp, ea însăși avea chipul scăldat în lacrimi de bucurie la revederea bunului său prieten, iar pe acestea nu trebuia să le șteargă. În ceea ce-l privește pe Leu, acesta își șterse ochii atât de des cu vârful cozii încât și-o udă de-a binelea și se văzu nevoit să iasă în curte și s-o țină la soare ca să se usuce.

– Măcar de l-am avea iarăși cu noi pe Sperie-Ciori, aş fi foarte fericit, zise Omul de Tinichea, după ce Dorothy îi spuse tot ceea ce se întâmplase.

– Trebuie să încercăm să-l găsim, zise fata.

Aşa că îi chemă pe winkiezi în ajutor, iar aceştia cutreieră toată ziua şi încă jumătate din a doua zi până dădură peste copacul înalt în ale cărui crengi aruncaseră maimuţele înari-pate bocceluţa cu straiete sperietorii.

Era un copac foarte înalt, cu un trunchi atât de neted încât nimeni nu se putea căţăra. Însă Omul de Tinichea zise pe dată:

– Îl tai eu imediat, iar pe urmă recăpătăm straietele lui Sperie-Ciori.

În vreme ce tinichigiii munciseră să-l repare pe tăietorul de lemne, alt winkiez, care era bijutier, îi făcuse o coadă de topor din aur curat şi i-o potrivise în locul celei rupte. Alţii curăţaseră toată rugina de pe tăiş, care de-acum sclipea ca argintul lustruit.

Nici nu termină bine de vorbit că se şi apucă să taie copacul, care în scurtă vreme se prăbuşi bubuind, clipă în care straietele sperietorii căzură dintre crengi şi se rostogoliră pe pământ.

Dorothy le luă şi-i puse pe winkiezi să ducă bocceluţa înapoi la castel, unde o umplură la loc cu paie bune şi curate. Şi ce să vezi! Iată-l din nou pe Sperie-Ciori, la fel ca înainte, mulţumindu-le neîncetat pentru că-l salvaseră.

Acum că erau din nou cu toţii împreună, Dorothy şi prietenii ei petrecură câteva zile fericite la Castelul Galben, unde găsiră tot ce le trebuia ca să se simtă bine.

Însă, într-o zi fata se gândi la mătuşa Em şi zise:

– Trebuie să ne întoarcem la Oz şi să-l facem să-şi respecte făgăduiala.

– Da, zise Omul de Tinichea. Astfel îmi voi căpăta în sfârşit inima.

– Şi eu îmi voi căpăta mintea, adăugă voios Sperie-Ciori.

– Eu îmi voi căpăta curajul, spuse şi Leul, gânditor.

– Iar eu mă voi întoarce în Kansas! strigă Dorothy, bătând din palme. Oh, haideţi să pornim chiar mâine spre Oraşul Smaraldelor!

Zis și făcut. A doua zi îi chemară pe winkiezi și își luară rămas bun. Winkiezilor le păru rău să se despartă de ei și prinseră atâta drag de Omul de Tinichea încât îl rugară să rămână și să fie domnitorul lor și al Ținutului Galben de la Apus. Văzând însă că erau hotărâți să plece, winkiezii le dădură lui Toto și Leului câte o zgardă de aur. Lui Dorothy îi oferiră o brățară minunată, încrustată cu diamante. Lui Sperie-Ciori îi înmânară un baston cu mâner de aur ca să-l ajute să nu se mai împiedice, iar Omului de Tinichea îi dădură un bidon de ulei făcut din argint placat cu aur și încrustat cu pietre prețioase.

În schimb, fiecare drumeț îi cinsti pe winkiezi cu o cuvântare frumoasă de rămas bun, după care dădură mâna cu toții până începură să-i doară brațele.

Dorothy se duse la dulapul vrăjitoarei ca să-și umple coșulețul cu de-ale gurii pentru drum. Iar acolo găsi Tichia de Aur, pe care și-o puse pe cap și descoperi că i se potrivea de minune. Nu știa nimic despre puterea Tichiei de Aur, dar își dădea seama că era frumoasă, așa că se hotărî s-o poarte și-și puse boneta de soare în coșuleț.

Apoi, după ce terminară pregătirile, porniră cu toții spre Orașul Smaraldelor. Iar winkiezii le oferiră trei rânduri de urale și nenumărate urări de bine.

14. Maimuțele înaripate

Vă amintiți că între castelul Vrăjitoarei celei Rele și Orașul Smaraldelor nu exista nici un drum, nici măcar o cărare. Când cei patru drumeți porniseră în căutarea Vrăjitoarei, aceasta îi văzuse și trimisese Maimuțele Înaripate să i-i aducă la castel. Dar pentru călători era mult mai greu să-și găsească drumul prin câmpiile imense de margarete și de piciorul-cocoșului decât le fusese să ajungă la castel în zbor. Știau, firește, că trebuiau să se îndrepte spre est, de unde răsare soarele, așa că porniră într-acolo. Însă la amiază, când soarele le dogorea deasupra capului, nu mai știau încotro se afla răsăritul și nici apusul, iar astfel se rătăciră pe câmpia întinsă. Totuși, continuă să meargă, iar noaptea se ivi luna, cu strălucirea ei puternică. Drumeții se

182

întinseră printre florile galbene cu arome îmbătătoare și dormiră adânc până în zori – în afară de Sperie-Ciori și de Omul de Tinichea, firește.

A doua zi, soarele se ascundea într-un nor, dar cei patru își văzură de drum, de parcă ar fi știut foarte bine încotro se îndreptau.

– Dacă mergem destul de departe, sunt sigură că, în cele din urmă, vom ajunge undeva, zise Dorothy.

Însă zilele treceau una după alta, iar drumeții nu vedeau altceva în fața ochilor decât câmpii stacojii. Sperie-Ciori începu să bodogănească.

– De bună seamă că ne-am rătăcit, zise el. Și dacă nu găsim din nou drumul la timp ca să ajungem în Orașul Smaraldelor, nu-mi voi căpăta niciodată mintea.

– Și nici eu, inima, spuse Omul de Tinichea. Mi se pare că nu mai am răbdare să ajung la Oz și trebuie să recunoașteți că suntem pe drum de mult.

– Vezi tu, zise Leul cel Laș, scâncind, eu n-am curaj să hoinăresc așa pe veci, fără să ajungem nicăieri.

Atunci Dorothy își pierdu curajul. Se așeză în iarbă și-și privi tovarășii, care se așezară și o priviră la rândul lor, iar Toto își dădu seama că, pentru prima oară în viață, era prea obosit ca să mai alerge după un fluture care-i trecu pe lângă cap. Așa că-și scoase limba, începu să gâfâie și se uită la Dorothy de parcă ar fi vrut s-o întrebe ce era de făcut.

– Presupun că-i putem chema pe șoarecii de câmp, sugera ea. Probabil că ne-ar spune încotro s-o luăm către Orașul Smaraldelor.

– Să știi c-ar putea, strigă Sperie Ciori. Cum de nu ne-am gândit la asta până acum?

Dorothy suflă în fluierașul pe care îl purtase la gât de când i-l dăduse Regina Șoarecilor. În câteva clipe, auziră tropotitul ușor al piciorușelor lor, iar de fată se apropiară în fugă nenumărați șoricei cenușii. Printre ei se afla însăși Regina, care întrebă cu vocea ei subțire și pițigăiată:

– Ce pot să fac pentru prietenii mei?

– Ne-am rătăcit, zise Dorothy. Poți să ne spui încotro se află Orașul Smaraldelor?

– Bineînțeles, răspuse Regina. Dar e foarte departe, pentru că l-ai lăsat tot mai mult în urmă în ultima vreme.

Apoi Regina observă Tichia de Aur a lui Dorothy și o întreabă:

– De ce nu te folosești de tichia fermecată ca să le chemi în ajutor pe Maimuțele înaripate? Te vor duce în zbor până în Orașul Smaraldelor în mai puțin de-un ceas.

– N-am știut că era o tichie fermecată, răspuse Dorothy mirată. Cum se folosește?

– Scrie pe dinăuntru, răspuse Regina Șoarecilor. Dar dacă vrei să le chemi pe Maimuțele înaripate, noi trebuie să fugim, fiindcă aceste făpturi fac numai pozne și cred că s-ar veseli de minune necăjindu-ne.

– Și nu-mi vor face rău? întreabă fata neliniștită.

– Ah, nu. Trebuie să se supună celui care poartă tichia. Rămas bun!

Regina o rupse la fugă și se făcu nevăzută cu repeziciune, urmată de toți șoriceii.

Dorothy se uită în interiorul Tichiei de Aur și văzu niște cuvinte scrise pe margine. Aceasta trebuie să fie vraja, își zise ea, așa că se apucă să citească cu grijă instrucțiunile și-și puse tichia pe cap.

– Ep-pe, pep-pe, kak-ke! zise fata, stând în piciorul stâng.

– Ce-ai zis? întreabă Sperie-Ciori, care nu înțelegea ce făcea Dorothy.

– Hil-lo, hol-lo, hel-lo! continuă ea, stând în piciorul drept de această dată.

– Hello! o imită liniștit Omul de Tinichea.

– Ziz-zy, zuz-zy, zik! făcu Dorothy, stând de-acum pe ambele picioare.

Astfel își termină de spus vraja, iar imediat auziră o mare zarvă și fâlfâit de aripi, în timp ce ceata Maimuțelor înaripate se apropia de ei în zbor.

Regele făcu o plecăciune adâncă în fața lui Dorothy și o întreabă:

– Care-ți e porunca?

– Vrem să ajungem în Orașul Smaraldelor, dar ne-am rătăcit, zise fetița.

– Te vom duce noi, răspunse Regele.

Nici nu termină bine de zis asta, că două maimuțe o și lu-
ară pe Dorothy în brațe și porniră cu ea în zbor. Alții îi înșfă-
cară pe Sperie-Ciori, pe Omul de Tinichea și pe Leu, iar o
maimuțică îl apucă pe Toto și zbură după ceilalți, deși cățelul
încerca din răputeri s-o muște.

La început, sperietoarea și tăietorul de lemne se cam spe-
riară, căci nu uitaseră cât rău le făcuseră înainte Maimuțele
înaripate. Dar apoi văzură că n-aveau de gând să le facă ni-
mic, așa că se bucurară voioși de zbor și se desfătară privind
grădinile frumoase și pădurile care se întindeau sub ei, la
mare depărtare.

Dorothy se trezi purtată cu ușurință de două dintre cele mai
mari maimuțe, una fiind însuși Regele. Își împletiseră mâinile,
formând un scaun, și aveau mare grijă să nu-i facă nici un rău.

– De ce trebuie să vă supuneți vrăjii Tichiei de Aur? în-
trebă ea.

– E o poveste lungă, răspunse regele, râzând. Dar cum ne
așteaptă o călătorie lungă, mă voi folosi de acest răstimp ca să
ți-o spun, dacă vrei.

– Mi-ar face mare plăcere, răspunse fata.

– Odinioară, începu căpetenia, eram un popor liber, care
trăia fericit în pădurea cea mare, zburând din copac în copac,
mâncând nuci și poame și făcând ce ne tăia capul, fără să avem
nici un stăpân. Poate că unii dintre noi făceau prea multe poze
uneori, sărind să le tragă de coadă pe animalele care n-aveau
aripi, gonind după păsări și aruncând cu nuci în oamenii care
treceau prin pădure. Dar n-aveam nici o grijă pe lume, eram fe-
riciți și veseli și ne bucuram de fiecare clipă a zilei. Asta a fost
cu mulți ani în urmă, cu mult înainte ca Oz să iasă dintre nori
pentru a domni peste acest ținut.

Pe atunci trăia aici, departe la miazănoapte, o prințesă nes-
pus de frumoasă, care era totodată o vrăjitoare puternică. Își fol-
losea toate farmecele pentru a-i ajuta pe oameni și nimeni nu
știe ca ea să fi făcut vreodată rău unei ființe bune la suflet. O
chama Gayelette și trăia într-un castel minunat, clădit din les-
pezi uriașe de rubin. Toată lumea o iubea, însă cea mai mare
tristețe a ei era că nu-și găsea pe cineva pe care să-l iubească,

din moment ce toți bărbații erau mult prea proști și prea urâți ca să se însoțească cu o făptură atât de frumoasă și de înțeleaptă. În cele din urmă, prințesa a găsit un băiat foarte arătos, brav și înțelept pentru vârsta lui. Gayelette s-a hotărât, așadar, că atunci când băiatul se va face mare, se va mărita cu el, așa că l-a dus în palatul ei de rubin și și-a folosit toate farmecele pentru a-l face puternic, bun și încântător, așa cum și-ar dori orice femeie. Se spune că, atunci când a devenit bărbat, Quelala, căci acesta îi era numele, era cel mai bun și mai înțelept bărbat din ținut și era atât de frumos încât Gayelette îl iubea din tot sufletul. Așa că s-a grăbit să facă toate pregătirile de nuntă.

Bunicul meu era, pe atunci, Regele Maimuțelor înaripate care trăiau în pădurea de lângă palatul lui Gayelette, iar bătrânul prefera o glumă bună în locul unei gustări bune. Într-o zi, chiar înainte de nuntă, bunicul zbura cu ceata lui când l-a văzut pe Quelala plimbându-se pe malul râului. Era îmbrăcat într-un costum somptuos de mătase trandafirie și catifea purpurie, iar bunicului meu i-a dat prin cap să-l pună la încercare cu una dintre glumele sale. La porunca lui, ceata a coborât în zbor și l-a înșfăcat pe Quelala, purtându-l în brațe până când au ajuns deasupra râului, după care i-au dat drumul în apă.

– Hai înoată puțin, amice, și vezi dacă apa îți pătează hainele, i-a strigat bunicul meu.

Quelala era prea înțelept ca să nu înoate și nici norocul nu îl părăsise. Râse când ajunse la suprafața apei și înotă spre mal. Însă când Gayelette dădu fuga în ajutorul lui, văzu că apa râului îi stricase hainele de mătase și catifea.

Prințesa s-a înfuriat și știa, firește, cine fusese făptașul. Așa că a poruncit să vină toate Maimuțele înaripate înaintea ei și la început a zis că ar trebui să li se lege aripile și să aibă parte întocmai de ceea ce-i făcuseră lui Quelala, adică să fie azvârlite în râu. Însă bunicul meu s-a rugat mult de prințesă să n-o facă, fiindcă știa că, având aripile legate, maimuțele se vor îneca. Până și Quelala a pus o vorbă bună pentru ele. În cele din urmă, Gayelette le-a cruțat, cu condiția ca Maimuțele înaripate să fie osândite ca, de atunci încolo, să se supună de trei ori poruncilor stăpânului Tichiei de Aur. Această tichie

186

fusesse făcută ca dar de nuntă pentru Quelala și se spune că a costat-o jumătate de regat pe prințesă. Bineînțeles că bunicul meu și celelalte maimuțe au consimțit pe dată, și astfel se face că suntem de trei ori sclavii posesorului Tichiei de Aur, oricine ar fi acesta.

– Și ce s-a întâmplat cu ei?, întreabă Dorothy, captivată de poveste.

– Quelala a devenit primul posesor al Tichiei de Aur și primul care ne-a dat porunci. Cum mireasa lui nu putea să ne vadă în ochi, el ne-a chemat în pădure după nuntă și ne-a poruncit ca nici o Maimuță înaripată să nu se mai înfățișeze vreodată în fața prințesei, lucru care ne-a bucurat, pentru că ne era tare teamă de ea.

După aceea n-am mai știut nimic de Tichia de Aur până când a încăput pe mâinile Vrajitoarei celei Rele de la Apus, care ne-a făcut să-i înrobim pe winkiezi și, după aceea, să-l alungăm pe Oz însuși din Ținutul de la Apus. Acum că Tichia de Aur e la tine, ai dreptul să ne dai trei porunci.

Când Regele Maimuțelor își termină povestea, Dorothy privi în jos și zări în față zidurile verzi și strălucitoare ale Orașului Smaraldelor. Se minună cât de repede zburau maimuțele, dar se bucură că își încheiau călătoria. Straniile făpturi îi puseră cu grijă pe pământ pe drumeți; în fața porții orașului, Regele făcu o plecăciune adâncă în fața lui Dorothy și apoi se îndepărtă repede în zbor, urmat de toată ceata.

– Ce călătorie plăcută, zise fetița.

– Da, și ce repede am ieșit din necaz, răspunse Leul. Noroc că ai luat cu tine tichia aceea minunată!

15. Adevărata identitate a lui Oz cel Cumplit

Cei patru drumeți se îndreptară către marea poartă a Orașului Smaraldelor și apăsară pe butonul soneriei. După ce sunară de câteva ori, le deschise același Paznic al Porților pe care îl cunoscuseră deja.

– Cum? V-ați întors? întreabă el, mirat.

– Păi nu ne vezi? i-o întoarse Sperie-Ciori.

– Dar am crezut că ați plecat să-i faceți o vizită Vrăjitoarei celei Rele de la Apus.

– Am și vizitat-o, răspunse sperietoarea.

– Și v-a dat drumul? întrebă omul, uluit.

– N-a avut de ales, fiindcă s-a topit, explică Sperie-Ciori.

– S-a topit! Ah, ce veste bună, într-adevăr, zise paznicul.

Cine a topit-o?

– Dorothy, zise Leul serios.

– Vai de mine! exclamă bărbatul și făcu o plecăciune adâncă în fața fetei.

După care îi conduse în odăița lui și le puse ochelarii, înclinându-i cu cheița de la gât, așa cum făcuse și înainte. Apoi intrară pe poartă în Orașul Smaraldelor. Când oamenii auziră de la Paznicul Porților că Dorothy o topise pe Vrăjitoarea cea Rea de la Apus, se adunară cu toții în jurul drumeților și îi urmară cu mare alai până la palatul lui Oz.

Soldatul cu favoriți verzi stătea încă de strajă în fața ușii, dar îi pofti grabnic înăuntru și iată-i întâmpinați din nou de frumoasa fată verde, care îi conduse imediat în camerele lor, ca să se poată odihni până când îi putea primi Marele Oz.

Soldatul îi dădu numaidecât lui Oz vestea că Dorothy și ceilalți drumeți se întorseseră după ce o nimiciseră pe Vrăjitoarea cea Rea, însă Oz nu-i răspunse. Călătorii crezuseră că Marele Vrăjitor avea să-i primească de îndată, însă nu se întâmplă așa. Trecu o zi, trecură două, trecură trei și Oz nu trimise după ei. Așteptarea era istovitoare și plicticoasă, iar în cele din urmă, prietenii se supărară că Oz îi trata cu atâta necuviință, după ce-i pusese să îndure greutăți și să fie înrobiți. Așa că, într-un sfârșit, sperietoarea o rugă pe fata cea verde să-i mai transmită un mesaj lui Oz, spunându-i că dacă nu-i primea imediat, aveau să le cheme în ajutor pe Maimuțele înaripate ca să afle dacă își ținea sau nu cuvântul dat.

Când primi acest mesaj, Vrăjitorul se sperie așa de tare încât trimise vorbă ca drumeții să fie aduși în Sala Tronului a doua zi de dimineață, la ora nouă și patru minute. Se întâlnise o dată cu Maimuțele înaripate în Ținutul de la Apus și nu-și dorea să le mai vadă vreodată.

Cei patru drumeți nu putură să doarmă toată noaptea, gândindu-se fiecare la darul promis de Oz. Dorothy adormi o singură dată și atunci visă că se afla în Kansas, unde mătușa Em îi spunea cât de bucuroasă era să o aibă pe fetița ei din nou acasă.

A doua zi de dimineață, la ora nouă, soldatul cu favoriți verzi veni după ei, iar patru minute mai târziu, intrau cu toții în Sala Tronului Marelui Oz.

Firește că fiecare se aștepta să-l vadă pe Oz în forma în care se înfățișase și înainte și rămaseră uimiți să nu găsească pe nimeni în încăpere. Se opriseră lângă ușă, foarte apropiați, căci încremenirea sălii era mai înfricoșătoare decât oricare dintre formele pe care le luase Oz în fața lor.

Apoi auziră o Voce gravă, care părea să vină de undeva din vârful bolții înalte:

– Eu sunt Oz cel Mare și Cumplit. De ce mă căutați?

Cercetară iar cu privirea toate ungherele sălii și, nevăzând pe nimeni, Dorothy întrebă:

– Dar unde ești?

– Sunt pretutindeni, răspunse vocea. Dar ochii muritorilor de rând nu mă pot vedea. Acum mă voi așeza pe tron, ca să puteți vorbi cu mine.

Într-adevăr, în acel moment Vocea păru să vină chiar dinspre tron, așa că prietenii se apropiară încolonați, iar Dorothy zise:

– Am venit să-ți cerem să-ți ții promisiunea, Mare Oz.

– Ce promisiune? întrebă Vrăjitorul.

– Mie mi-ai promis că mă vei trimite înapoi în Kansas după ce Vrăjitoarea cea Rea va fi nimicită, răspunse fata.

– Și mie mi-ai promis minte, zise Sperie Ciori.

– Iar mie, inimă, zise Omul de Tinichea.

– Și mie, curaj, zise Leul cel Laș.

– E chiar adevărat că ați nimicit-o pe Vrăjitoarea cea Rea? întrebă Vocea, iar lui Dorothy i se păru că o auzise tremurând ușor.

– Da, răspunse fetița. Am topit-o cu o găleată de apă.

– Vai de mine, se auzi Vocea. Ce neașteptat! Prea bine, veniți la mine mâine, fiindcă am nevoie de timp să mă gândesc la toate astea.

– Dar ai avut deja destul timp, zise Omul de Tinichea supărat.

– Nu vom mai aștepta nici măcar o zi, spuse Sperie-Ciori.

– Trebuie să-ți ții promisiunea față de noi! exclamă Dorothy.

Leului i se păru mai potrivit să-l înspăimânte pe Vrăjitor, așa că scoase un răget puternic, atât de fioros și de înfricoșător, încât Toto fugi de el speriat și răsturnă paravanul din colțul încăperii. Iar în cădere, paravanul făcu atâta zgomot încât își întoarseră cu toții privirea într-acolo și rămaseră muți de uimire. Fiindcă, tocmai în locul ascuns de paravan, zăriră un bătrânel zbârcit și chel, care părea la fel de mirat ca ei. Ridicându-și toporul, Omul de Tinichea se repezi spre el, urlând:

– Tu cine ești?

– Eu sunt Oz cel Mare și Cumplit, zise omulețul cu o voce tremurândă. Dar nu mă lovi, te rog, nu! Voi face tot ce vrei.

Prietenii noștri îl priviră uluiți și nedumeriți.

– Credeam că Oz e un Cap uriaș, zise Dorothy.

– Și eu credeam că Oz e o Doamnă fermecătoare, zise Sperie Ciori.

– Eu credeam că Oz e o Fiară cumplită, zise Omul de Tinichea.

– Iar eu credeam că Oz e o Minge de Foc, exclamă Leul.

– Nu, vă înșelați cu toții, zise omulețul pe un ton smerit. V-am amăgit.

– Ne-ai amăgit! strigă Dorothy. Atunci nu ești un mare vrăjitor?

– Mai încet, draga mea, zise el. Nu vorbi așa de tare pentru că te vor auzi alții și asta m-ar distruge. Toți mă cred un mare vrăjitor.

– Și nu ești? întrebă fetița.

– Nici un pic, draga mea. Sunt doar un om de rând.

– Ba ești mai mult de-atât, făcu sperietoarea cu amărăciune. Ești un șarlatan.

– Întocmai! spuse omulețul, frecându-și mâinile de parcă acel cuvânt i-ar fi făcut plăcere. Sunt un șarlatan.

– Dar asta e îngrozitor, zise Omul de Tinichea. Cum voi mai căpăta eu inimă?

– Și eu, curaj? întrebă Leul.

– Iar eu, minte? se văită Sperie-Ciori, ștergându-și lacrimile din ochi cu mâneca de la haină.

– Dragii mei prieteni, zise Oz, vă rog să nu vorbiți despre aceste fleacuri. Gândiți-vă la mine și la grozavul necaz în care m-aș găsi dacă s-ar afla totul.

– Nu mai știe nimeni că ești doar un șarlatan? întrebă Dorothy.

– Nimeni în afară de voi – și de mine însumi, răspunse Oz. Atâta vreme i-am păcălit pe toți încât credeam că nu voi fi dat de gol vreodată. Am făcut o mare greșală când v-am primit în Sala Tronului. De obicei nu vreau să-i primesc nici măcar pe supușii mei, care de aceea cred că sunt o făptură cumplită.

– Dar eu nu înțeleg, zise Dorothy, nedumerită. Cum de-ai apărut în fața mea ca un Cap uriaș?

– Printr-un șiretlic de-al meu, răspunse Oz. Veniți încoace, vă rog, și-o să vă povestesc totul.

O luă înaintea lor spre o cămăruță din spatele Sălii Tronului, iar călătorii îl urmau. Făcu semn către un ungher, în care se afla Capul uriaș, făcut din multe straturi de hârtie și cu fața atent desenată.

– L-am agățat de tavan cu un fir, zise Oz. Eu stăteam în spatele ecranului și trăgeam de sfoară, ca să-i fac ochii să se miște și gura, să se deschidă.

– Dar cum ai făcut cu glasul? întrebă fata.

– Ah, eu sunt ventriloc, zise omulețul. Pot să-mi îndrept sunetul vocii încotro vreau eu, astfel că tu ai crezut că venea din spre Cap. Iată și celelalte lucruri pe care le-am folosit ca să vă amănesc.

Lui Sperie-Ciori îi arată rochia și masca pe care le purtase când se dăduse drept Doamna fermecătoare. Iar Omul de Tinichea văzu că apriga Fiară nu era decât un morman de piei și blănuri cusute laolaltă, cu niște vergele puse pe dinăuntru ca să le dea formă. În ceea ce privește Mingea de Foc, falsul Vrajitor o agățase tot de tavan. De fapt, era o minge de bumbac, dar, după ce turnase gaz pe ea, obiectul arse dogoritor.

– Zău dacă n-ar trebui să-ți fie rușine că ești un asemenea șarlatan, zise Sperie-Ciori.

– Îmi este, zău că-mi este, răspunse omulețul cu tristețe. Dar n-am avut de ales. Luați loc, vă rog, sunt destule scaune. Vă voi spune povestea mea.

Așa că drumeții se așezară și ascultară următoarea poveste.

– M-am născut în Omaha...

– Vai, dar asta-i chiar aproape de Kansas! strigă Dorothy.

– Așa-i, dar e foarte departe de aici, zise el, clătinând mână din cap înspre față. Când m-am făcut mare, am devenit ventriloc și am fost ucenicul unui mare maestru. Pot să imit orice fel de pasăre sau de jivină.

În acea clipă mieună întocmai ca un pisoiaș, făcându-l pe Toto să ciulească urechile și să se uite cu atenție în toate părțile, în căutarea pisicuței.

– După o vreme, continuă Oz, m-am săturat de asta și am devenit manipulant de baloane.

– Ce-i asta? întrebă Dorothy.

– E un om care se înalță cu balonul la circ, ca să adune la un loc o mulțime de oameni și să-i facă să cumpere bilete la spectacol, explică el.

– Ah, gata, știu, făcu fata.

– Ei bine, într-o zi am urcat într-un balon, dar mi s-au încâlcit frânghiile și n-am mai putut să cobor. Am urcat până deasupra norilor, așa de sus încât m-a prins un curent de aer și m-a purtat departe, foarte departe. Preț de o zi și-o noapte am mers cu balonul prin văzduh, iar în dimineața celei de-a doua zile m-am trezit și am văzut că balonul plutea deasupra unui ținut straniu și minunat.

Am coborât încetșor și n-am pățit nimic. Dar am nimerit în mijlocul unui popor ciudat, care, văzându-mă coborând din nori, m-a luat drept un mare Vrăjitor. Bineînțeles că i-am lăsat să creadă asta, fiindcă le era frică de mine și pentru că mi-au făgăduit că vor face orice aș vrea eu.

Doar ca să mă distrez și să le dau oamenilor aceștia buni o ocupație, le-am poruncit să clădească acest oraș, precum și palatul meu. Ceea ce au făcut bine și cu trageră de inimă. După care mi-am spus că, din moment ce ținutul e atât de verde și de frumos, ar trebui să-l numesc Orașul Smaraldelor. Și pentru ca numele să i se potrivească și mai bine, i-am făcut pe oa-

meni să poarte ochelari verzi, astfel încât tot ce-ar vedea să aibă culoarea verde.

– Dar nu e totul verde aici? întrebă Dorothy.

– Nu mai mult decât în orice alt oraș, zise Oz. Însă când porți ochelari verzi, bineînțeles că totul în jurul tău pare verde. Orașul Smaraldelor a fost clădit cu mulți, mulți ani în urmă, căci eram tânăr când balonul m-a adus aici, iar acum sunt foarte bătrân. Dar supușii mei poartă ochelari verzi de atâta vreme încât cei mai mulți chiar cred că e un oraș de smarald. E, fără îndoială, un loc minunat, bogat în nestemate și în metale prețioase și în toate lucrurile bune de care ai nevoie pentru a fi fericit. Am fost bun cu oamenii, iar lor le place de mine. Însă de când s-a clădit palatul acesta, m-am închis pe dinăuntru și am refuzat să-i mai primesc aici.

Cel mai tare mi-a fost frică de Vrăjitoare, căci, dacă eu n-aveam puteri magice, am aflat cât de curând că Vrăjitoarele erau în stare să facă lucruri nemaipomenite. Patru vrăjitoare trăiau în această țară și-i cârmuiau pe oamenii de la Miazănoapte, Miazăzi, Răsărit și Apus. Din fericire, vrăjitoarea de la Miazănoapte și cea de la Miazăzi erau bune și mi-am dat seama că nu-mi vor face nici un rău. Însă vrăjitoarea de la Răsărit și cea de la Apus erau foarte hapsâne și, dacă n-ar fi crezut că eram mai puternic decât ele, m-ar fi nimicit imediat. Am trăit ani la rând cu frica-n sân, așa că-ți poți închipui cât de bucuros am fost când am auzit despre casa ta care s-a prăbușit peste Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit. Când ai venit la mine, eram în stare să-ți făgăduiesc orice numai să-i vii de hac și celeilalte vrăjitoare. Dar acum că ai topit-o, mi-e rușine să recunosc că nu-mi pot ține promisiunile.

– Cred că ești un om foarte rău, zise Dorothy.

– Vai, nu, draga mea. De fapt sunt un om foarte bun, însă un vrăjitor foarte prost, trebuie s-o recunosc.

– Deci nu poți să-mi dai minte? întrebă Sperie Ciori.

– N-ai nevoie de minte. Înveți câte ceva în fiecare zi. Pruncii au minte, dar nu știu prea multe. Experiența e singurul lucru care-ți aduce cunoaștere și, cu cât trăiești mai mult, cu atât capeți mai multă experiență.

– Se prea poate, zise Sperie-Ciori. Dar voi fi foarte nefericit dacă nu-mi vei da minte.

Vrăjitorul fals îl privi cu atenție.

– Ei bine, zise el oftând, nu sunt un mare vrăjitor, după cum am zis. Dar dacă vii la mine mâine dimineață, îți voi umple capul cu minte. Totuși, nu pot să-ți spun și cum s-o folosești. Asta trebuie s-o afli singur.

– Vai, mulțumesc! Mulțumesc! strigă Sperie-Ciori. Voi afla și singur cum s-o folosesc, nu-ți fie teamă!

– Și cum rămâne cu curajul meu? întrebă nerăbdător Leul.

– Sunt sigur că ai destul curaj, răspuse Oz. Nu-ți trebuie decât încredere în tine însuși. Nu există nici o vietate pe lumea asta care să nu se teamă în fața pericolului. Adevăratul curaj constă în înfruntarea primejdiei atunci când îți e frică, iar acest tip de curaj îl ai cu prisosință.

– Poate că da, însă tot mi-e frică, zise Leul. Și voi fi foarte nefericit dacă nu-mi vei da tipul de curaj care te face să-ți uiți frica.

– Prea bine, îți voi da mâine acest fel de curaj, răspuse Oz.

– Și cum rămâne cu inima mea? întrebă Omul de Tinichea.

– Ei bine, în privința asta – răspuse Oz – eu cred că nu faci bine să-ți dorești o inimă. Asta îi face nefericiți pe mai toți oamenii. Dacă ți-ai da seama ce noroc pe tine că nu ai inimă!

– Fiecare cu părerea lui, zise Omul de Tinichea. Dar în ceea ce mă privește, voi îndura toată nefericirea fără să cârtesc, dacă mi-ai da o inimă.

– Prea bine, spuse Oz smerit. Vino la mine mâine și-ți voi da o inimă. Mă joc de-atâția ani de-a vrăjitorul încât aş putea s-o mai țin așa nițel.

– Și acum, zise Dorothy, cum fac eu să mă întorc în Kansas?

– La asta va trebui să ne mai gândim, zise omulețul. Dă-mi două-trei zile să cumpănesc problema și voi încerca să găsesc o cale să te duc peste deșert. Între timp, veți fi cu toții oaspeții mei, iar atâta vreme cât stați la palat, supușii mei vă vor sluji și vă vor îndeplini și cele mai neînsemnate dorințe. Un singur lucru vă cer în schimbul ajutorului meu, atâta cât e el: să-mi păstrați secretul și să nu spuneți nimănui că sunt un șarlatan.

Călătorii consimțiră să nu spună nimic despre ce aflaseră și se întoarseră foarte veseli în camerele lor. Până și Dorothy trăgea speranță că „Șarlatanul cel Mare și Cumplit“, după cum îi zicea ea, avea să găsească o cale s-o trimită înapoi în Kansas, iar dacă o făcea, era dispusă să-i ierte totul.

16. Măiestria vrăjitoarească a Marelui Șarlatan

A doua zi de dimineață, Sperie-Ciori le zise prietenilor săi:

– Felicități-mă. În sfârșit, mă duc la Oz să-mi capăt mintea. Când mă voi întoarce, voi fi la fel ca ceilalți oameni.

– Mie mi-ai plăcut dintotdeauna așa cum ești, zise Dorothy pe un ton firesc.

– Ce frumos din partea ta să-ți placă de o sperietoare, veni răspunsul. Dar fără îndoială că vei avea o părere mai bună despre mine când vei auzi minunatele gânduri pe care le va plăsmui noua mea minte.

Apoi Sperie-Ciori își luă la revedere cu voioșie și porni spre Sala Tronului, unde bătu la ușă.

– Intră, zise Oz.

Sperietoarea păși înăuntru și îl găsi pe omuleț așezat lângă fereastră și cufundat în gânduri.

– Am venit să-mi dai minte, spuse el, cam stingherit.

– A, da. Ia loc pe scaunul acela, te rog, răspunse Oz. Va trebui să mă ierți că îți scot capul, dar sunt nevoit s-o fac dacă vrei să-ți pun mintea în locul potrivit.

– Nu face nimic, zise Sperie-Ciori. N-ai decât să-mi scoți capul, atâta vreme cât după ce mi-l pui la loc, voi avea un cap mai bun.

Așa că Vrăjitorul îi desprinse capul și-l goli de paie. După care intră în cămăruța din spate și luă o măsură de tărâțe, pe care o amestecă apoi cu o mulțime de cuie și de ace. După ce le scutură bine, îi umplu sperietorii partea de sus a capului cu acest amestec, iar restul i-l îndesă cu paie, ca să i-l țină la loc.

După ce îi prinse din nou căpățâna de trup, îi zise:

– De acum încolo vei fi un mare om, căci ți-am dat o grămadă de minte nou-nouță.

Sperie-Ciori era încântat și mândru deopotrivă de împlinirea dorinței sale celei mai mari, iar după ce îi mulțumi din suflet lui Oz, se întoarse la prietenii săi.

Dorothy îl privi cu curiozitate. Avea capul mai ținut în creștet, de la noua sa minte.

– Cum te simți? îl întrebă ea.

– Mă simt deștept de-a adevăratelea, răspunse el cu toată convingerea. Când mă voi obișnui cu mintea, voi ști totul.

– Dar de ce-ți ies din cap toate acele și cuiele alea? întrebă Omul de Tinichea.

– Asta e dovada minții lui ascuțite, observă Leul.

– Prea bine, trebuie să mă duc la Oz să-mi dea inimă, zise Omul de Tinichea.

Așa că se îndreptă spre Sala Tronului și bătu la ușă.

– Intră, zise Oz.

Omul de Tinichea păși înăuntru și zise:

– Am venit să-mi dai inima.

– Prea bine, răspunse omulețul. Dar va trebui să-ți fac o gaură în piept ca s-o pot pune în locul potrivit. Sper să nu te doară.

– Oh, nu, răspunse Omul de Tinichea. N-o să simt nimic.

Și atunci Oz aduse câteva foarfece de tinichigiu și făcu o gaură mică și pătrată în partea stângă a pieptului tăietorului de lemne. Apoi se îndreptă spre un scrin și scoase dintr-un sertar o inimă drăgălașă, făcută în întregime din mătase și umplută cu rumeguș.

– Nu-i așa că-i frumoasă foc? întrebă el.

– Așa-i, într-adevăr, răspunse Omul de Tinichea, mulțumit peste măsură. Dar e o inimă bună?

– Chiar foarte bună! zise Oz.

După care așeză inima în pieptul tăietorului de lemne și puse la loc peticul de tinichea tăiat, lipindu-l cu grijă.

– Gata, zise el. Acum ai o inimă de care orice om ar fi mândru. Îmi pare rău că a trebuit să-ți pun un petic pe piept, dar n-am avut ce face.

– Ce mai contează peticul, exclamă fericit Omul de Tinichea. Îți sunt foarte recunoscător și nu voi uita niciodată ce bun ai fost cu mine.

– Nu face nimic, răspunse Oz.

Și atunci Omul de Tinichea se întoarce la prietenii săi, care îl felicită din suflet pentru norocul său.

Îi veni rândul Leului, care se îndreptă și el spre Sala Tronului și bătu la ușă.

– Intră, zise Oz.

– Am venit să-mi dai curaj, spuse Leul, pășind înăuntru.

– Prea bine, răspunse omulețul, ți-l aduc imediat.

Se îndreptă apoi către un dulap și întinse mâna spre un raft de sus, apucând o sticlă verde pătrată, pe care o vărsă într-un castron de un verde auriu, minunat sculptat. Apoi îi înmână castronul Leului, care îl adulmecă de parcă i-ar fi displăcut, dar Vrăjitorul zise:

– Bea.

– Ce e? întrebă Leul cel Laș.

– Ei bine, răspunse Oz, dacă ai avea licoarea aceasta înăuntrul tău, ar fi curaj. După cum îmi închipui că știi deja, curajul este întotdeauna lăuntric. Așa că această licoare nu poate fi numită curaj decât după ce o vei înghiți. Prin urmare, te sfătuiesc s-o bei cât mai repede.

Leul nu mai șovăi, ci sorbi licoarea până lăsă castronul gol.

– Și cum te simți acum? întrebă Oz.

– Plin de curaj, răspunse Leul, după care se duse voios la prietenii lui să le spună despre acest noroc.

Rămas singur, Oz zâmbi, gândindu-se cum reușise să le dea lui Sperie-Ciori, Omului de Tinichea și Leului întocmai ceea ce credeau că își doresc.

– Cum să nu fiu un șarlatan, zise el, când toți oamenii aceștia mă silesc să fac lucruri despre care oricine știe că nu se pot face? A fost ușor să-i fac fericiți pe Sperie-Ciori, pe Omul de Tinichea și pe Leu, fiindcă și-au imaginat că eu pot face orice. Dar imaginația nu-mi va ajunge ca s-o duc pe Dorothy înapoi în Kansas și, la drept vorbind, nici nu știu cum s-ar putea face asta.

17. Plecarea cu balonul

Vreme de trei zile, Dorothy nu primi nici o veste de la Oz: trei zile triste pentru fetiță, deși prietenii ei erau cu toții fericiți

și mulțumiți. Sperie-Ciori le zise că îi treceau prin cap gânduri minunate, dar nu voia să le împărtășească fiindcă știa că nimeni, în afară de el, nu le-ar fi putut înțelege. Când se plimba, Omul de Tinichea își simțea inima bătându-i în piept și îi zise lui Dorothy că observase că primise o inimă mai bună și mai iubitoare decât cea pe care o avusese pe când era om din carne și oase. Leul spuse că nu-i mai era frică de nimic pe lume și că ar fi înfruntat bucuros o oaste sau o duzină de kalidahi fioroși.

Astfel, toți membrii grupului erau mulțumiți, în afară de Dorothy, care-și dorea mai mult ca oricând să se întoarcă în Kansas.

Într-a patra zi, spre marea ei bucurie, Oz o chemă la el, iar când fetița intră în Sala Tronului, omulețul o salută amabil:

– Ia loc, draga mea. Cred că am găsit o cale să te scot din acest ținut.

– Și să mă duci înapoi în Kansas? întrebă ea cu nerăbdare.

– Mă rog, nu știu dacă chiar în Kansas, zise Oz, căci n-am nici cea mai vagă idee unde se află. Dar mai întâi trebuie să traversezi deșertul, iar după aceea ar trebui să fie ușor să-ți găsești drumul spre casă.

– Și cum aș putea traversa deșertul? întrebă fetița.

– Haide să-ți spun la ce m-am gândit, răspunse omulețul. Vezi tu, eu în această țară am venit într-un balon. Și tu ai venit tot prin văzduh, purtată de o tornadă. Asta mă face să cred că cel mai bun mijloc de a trece deșertul e tot prin aer. Acum, nu-mi stă în putere să stârnesc o tornadă, dar m-am tot gândit la asta și cred că pot să fac un balon.

– Cum? întrebă Dorothy.

– Baloanele, zise Oz, sunt făcute din mătase încleiată ca să țină gazul înăuntru. Am destulă mătase în palat, așa că nu va fi prea greu să fac balonul. Însă în toată țara aceasta nu există gaz cu care să-l umplem, ca să-l facem să plutească.

– Păi dacă nu poate pluti, nu ne va fi de nici un folos, observă Dorothy.

– Adevărat, răspunse Oz. Dar mai există o cale pentru a-l face să plutească, și anume să-l umplem cu aer cald. Aerul cald nu e la fel de bun ca gazul, căci dacă s-ar răci, balonul ar putea coborî în deșert, iar atunci am fi pierduți amândoi.

– Amândoi! exclamă fata. Vii și tu cu mine?

– Da, firește, răspunse Oz. M-am săturat să fiu un șarlatan. Dacă aș ieși din acest palat, în curând supușii mei și-ar da seama că nu sunt un Vrajitor și apoi s-ar supăra foarte tare pe mine fiindcă i-am înșelat. Așa că trebuie să stau închis toată ziua în încăperile acestea, ceea ce e destul de plictisitor. Aș prefera să mă întorc cu tine în Kansas și să lucrez din nou la circ.

– Îmi va face plăcere să te am tovarăș de drum, zise Dorothy.

– Mulțumesc, răspunse omulețul. Acum, dacă vrei să mă ajuți să cos mătasea, vom începe să ne construim balonul.

Așa că Dorothy puse mâna pe ac și pe ață, iar de îndată ce Oz tăie fâșiile de mătase, fata începu să le coasă. Mai întâi cusu o fâșie de mătase de un verde închis, apoi una de un verde deschis și pe urmă alta de un verde aprins. Căci Oz voia să facă balonul în nuanțe diferite ale aceleiași culori. Le luă trei zile să coase toate fâșiile, iar când terminară, aveau în față un morman uriaș de mătase verde, lung de peste șase metri.

Pe urmă Oz îl unse pe dinăuntru cu un strat subțire de clei, ca să-l facă impermeabil, după care anunță că balonul era gata.

– Dar ne mai trebuie și un coș în care să călătorim, zise el.

Așa că îl trimise pe soldatul cu favoriți verzi să aducă cel mai mare coș de rufe, pe care îl prinseră cu multe frânghii de partea de jos a balonului.

Când isprăviră, Oz le dădu de știre supușilor săi că avea să-i facă o vizită unui mare confrate Vrajitor care trăia în nori. Vestea se răspândi cu repeziciune prin tot orașul și lumea veni, cu mic, cu mare, să vadă minunăția.

Oz porunci ca balonul să fie dus în fața palatului, iar oamenii se zgâiră la el cu multă curiozitate. Omul de Tinichea tăiasă un morman uriaș de lemne din care făcu un foc mare, iar Oz ținu fundul balonului deasupra focului astfel încât aerul cald care se ridica să pătrundă în sacul de mătase. Încet-încet, balonul se umflă și se ridică în aer, până când coșul de-abia mai atinge pământul.

Atunci Oz urcă în coș și le zise oamenilor cu un glas răsunător:

– Acum plec într-o vizită. Cât voi lipsi eu, Sperie-Ciori vă va cârmui. Vă poruncesc să-i dați ascultare așa cum faceți cu mine.

De-acum balonul se smucea tare din frânghia care îl ținea legat de pământ, căci aerul dinăuntru era fierbinte, ceea ce-l făcea mai ușor decât aerul de afară și îl împingea să se înalțe în văzduh.

– Hai, Dorothy! strigă Vrăjitorul. Grăbește-te, că balonul își ia zborul.

– Nu-l găsesc nicăieri pe Toto, răspunse Dorothy, care nu voia să-și abandoneze cățelușul.

Toto fugise prin mulțime ca să latre la o pisicuță, iar Dorothy reuși să-l găsească, în cele din urmă. Îl înșfăcă și fugi spre balon. Când se afla la numai câțiva pași de coș, iar Oz o aștepta cu brațele întinse ca s-o urce în balon, frânghia se rupse, iar balonul se ridică în aer fără ea.

– Întoarce-te! strigă fetița. Vreau să merg și eu!

– Nu mai pot să mă întorc, draga mea, urlă Oz din coș. Rămas bun!

– Rămas bun! strigă lumea, cu ochii ațintiți în văzduh, către Vrăjitorul care plutea în coș, înălțându-se tot mai sus în cer.

Și nici că-l mai văzu cineva vreodată pe Oz, Minunatul Vrăjitor, deși se prea poate ca el să fi ajuns teafăr în Omaha și să se afle acolo chiar acum. Însă oamenii și l-au amintit pe veci cu dragoste, vorbind astfel despre el:

– Oz a fost mereu prietenul nostru. Cât s-a aflat aici, ne-a construit acest minunat Oraș al Smaraldelor, iar după ce a plecat, l-a lăsat pe Sperie-Ciori cel Înțelept să ne cârmuiască.

Totuși, multe zile la rând au fost mâhniți de pierderea Minunatului Vrăjitor, fără să-și găsească nicicum alinare.

18. Călătoria spre Miazăzi

Dorothy plânse amarnic când își văzu risipită și ultima speranță de a se mai întoarce în Kansas. Dar când se gândi mai bine, se bucură că nu se urcase în balon. Însă atât ei, cât și prietenilor săi, le părea rău că-l pierduseră pe Oz.

Omul de Tinichea se apropie de ea și-i zise:

– Aș fi cu adevărat nerecunoscător dacă n-aș plânge după omul care mi-a dat această inimă minunată. Aș vrea să plâng puțin pierderea lui Oz, dacă ai fi atât de bună încât să-mi ștergi lacrimile, ca să nu ruginesc.

– Cu plăcere, răspunse fata și aduse de îndată un prosop.

Atunci Omul de Tinichea se puse pe plâns o vreme, iar Dorothy îi urmărea cu grijă lacrimile, ștergându-i-le cu prosopul. Când se opri din plâns, îi mulțumi frumos și se unse bine cu ulei din bidonul încrustat cu nestemate, ca să se ferească de vreo nenorocire.

Sperie-Ciori era de-acum cârmuitorul Orașului Smaradelor și, deși nu era vrăjitor, supușii erau mândri de el.

– Căci – spuneau aceștia – nu mai există alt oraș pe lume care să fie cârmuit de un om de paie.

Și, din câte știau ei, așa și era.

A doua zi după ce balonul se înălțase în văzduh cu Oz cu tot, cei patru drumeți se întâlniră în Sala Tronului ca să se sfătuiască. Sperie-Ciori ședea pe tronul uriaș, iar ceilalți stăteau cuviincioși în fața lui.

– Nu suntem atât de nenorocoși, zise noul cârmuitor. Fiindcă acest palat și Orașul Smaradelor ne aparțin și putem să facem orice după bunul nostru plac. Când îmi aduc aminte că până nu demult stăteam agățat în vârful unei prăjini în lanul de porumb al unui fermier, în vreme ce acum sunt cârmuitorul acestui minunat oraș, sunt chiar mulțumit de norocul meu.

– Și eu sunt mulțumit, zise Omul de Tinichea, cu noua mea inimă. Și zău că acesta a fost singurul lucru pe care mi l-am dorit.

– În ce mă privește, sunt mulțumit să mă știu la fel de curajos ca orice altă fiară care a trăit vreodată, dacă nu chiar mai curajos, zise cu modestie Leul.

– Dacă ar putea să se mulțumească și Dorothy să trăiască în Orașul Smaradelor, am fi fericiți cu toții împreună, continuă Sperie-Ciori.

– Dar eu nu vreau să trăiesc aici, strigă Dorothy. Vreau să mă întorc în Kansas și să locuiesc cu mătușa Em și cu unchiul Henry.

– Prea bine atunci, dar ce e de făcut? întrebă Omul de Tinichea.

Sperie-Ciori se hotărî să se gândească la asta și chibzui atât de adânc încât acele și cuiele începură să i se ștească din căpă-
tână. În cele din urmă spuse:

– De ce nu le chemăm pe Maimuțele înaripate ca să le cerem să te treacă peste deșert?

– Nici nu m-am gândit la asta! zise Dorothy voioasă. E tocmai ceea ce trebuie să facem. Mă duc chiar acum să iau Tichia de Aur.

Când o aduse în Sala Tronului, rosti cuvintele fermecate și, în curând, ceata de Maimuțe înaripate intră pe fereastra deschisă și se așează lângă ea.

– E a doua oară când ne chemi, zise Regele Maimuțelor, făcând o plecăciune în fața fetei. Care-ți e porunca?

– Vreau să mă duceți în zbor până în Kansas, zise Dorothy. Însă Regele Maimuțelor clătină din cap.

– Asta nu se poate, zise el. Noi aparținem acestui ținut și nu-l putem părăsi. Până acum nici o Maimuță înaripată nu a fost în Kansas și presupun că nici nu va fi vreodată, pentru că nu-și are locul acolo. Îți vom sluji în oricare alt chip, dacă ne stă în putere, dar nu putem traversa deșertul. Rămas bun.

Și, făcând o altă plecăciune, Regele Maimuțelor își întinse aripile și zbură pe fereastră, urmat de toată ceata sa.

Dorothy era cât pe ce să izbucnească în plâns de dezamăgire.

– Am risipit fără nici un rost puterea Tichiei de Aur, zise ea, fiindcă Maimuțele înaripate nu mă pot ajuta.

– Mare păcat, într-adevăr, zise inimosul Om de Tinichea.

Sperie-Ciori căzu din nou pe gânduri, iar de această dată capul i se umflă atât de groaznic încât Dorothy se temu că i-ar putea plesni.

– Hai să-l chemăm pe soldatul cu favoriți verzi, zise el, și să-i cerem sfatul.

Așa că trimise după soldat, iar acesta intră cu sfială în Sala Tronului, căci, pe vremea lui Oz, nu avusese voie niciodată să treacă pragul camerei.

– Fetița aceasta dorește să traverseze deșertul, îi zise sperietoarea soldatului. Cum ar putea s-o facă?

– N-am de unde să știu, răspunse acesta. Căci nimeni n-a traversat până acum deșertul, decât poate însuși Oz.

– Și nu e nimeni care să mă ajute? întrebă Dorothy serioasă.

– Glinda, poate, zise el.

– Cine e Glinda? întrebă Sperie Ciori.

– Vrăjitoarea de la Miazăzi. E cea mai puternică dintre toate vrăjitoarele și domnește peste quadlingi. Mai mult chiar, castelul ei se află la marginea deșertului, așa că ea s-ar putea să cunoască un mijloc pentru a-l traversa.

– Glinda e o vrăjitoare bună, nu-i așa? întrebă copila.

– Quadlingii zic că e bună și e amabilă cu toată lumea, zise soldatul. Am auzit că Glinda ar fi o femeie frumoasă, care știe cum să rămână tânără în ciuda anilor mulți pe care i-a trăit.

– Și cum pot să ajung la castelul ei? întrebă Dorothy.

– Urmând drumul drept către Miazăzi, răspunse ostașul. Dar se zice că e presărat cu primejdii pentru călători. Pădurea e plină de animale sălbatice și mai există o rasă de oameni ciudați care nu vor ca străinii să le străbată ținutul. Din acest motiv, nici un quadling n-a venit vreodată în Orașul Smaraldelor.

Apoi soldatul plecă, iar Sperie-Ciori zise:

– Se pare că, în ciuda primejdiilor, cel mai bun lucru pe care-l poate face Dorothy e să pornească spre Ținutul de la Miazăzi și să-i ceară Glindei ajutorul. Căci, firește, dacă rămâne aici, Dorothy nu se va întoarce niciodată în Kansas.

– Se pare că ți-ai pus din nou mintea la contribuție, observă Omul de Tinichea.

– Așa e, zise Sperie-Ciori.

– Eu o voi însoți pe Dorothy, spuse Leul. M-am săturat de orașul vostru și mi-e dor de pădure și de câmpii. După cum știți, sunt un animal sălbatic. În plus, Dorothy are nevoie de cineva care s-o ocrotească.

– Adevărat, încuviință Omul de Tinichea. Toporul meu i-ar putea fi de folos, așa că o voi însoți și eu către Ținutul de la Miazăzi.

– Deci când pornim la drum? întrebă Sperie-Ciori.

– Mergi și tu? întrebare cu toții, mirați.

– Firește. Dacă am minte acum, e numai datorită lui Dorothy. Ea m-a ridicat de pe prăjina din lanul de porumb și m-a adus în Orașul Smaraldelor. Așa că norocul meu i se datorează numai ei și n-o voi părăsi niciodată până când nu va pleca în Kansas pentru totdeauna.

– Mulțumesc, zise Dorothy, recunoscătoare. Ești foarte bun cu mine. Dar aș vrea să purcedem la drum cât mai curând cu putință.

– Vom porni mâine dimineață, îi răspunse Sperie-Ciori. Iar acum hai să ne pregătim, căci va fi un drum foarte lung.

19. Atacul Copacilor Luptători

A doua zi de dimineață, Dorothy o sărută de rămas bun pe frumoasa fată verde, după care toți dădură mâna cu soldatul cu favoriți verzi care îi conduse până la poartă. Când îi văzu din nou, Paznicul Porții se miră peste măsură cum de puteau părăsi un oraș atât de minunat pentru a se întâlni cu noi primejdii. Însă le descuie degrabă ochelarii, pe care îi puse la loc în cutia verde, și le transmise multe urări de bine pentru drum.

– Dumneavoastră sunteți noul nostru cârmuitor acum, îi zise el sperietorii. Așa că trebuie să vă întoarceți cât mai repede cu putință.

– Așa am să și fac, dacă voi putea, răspunse Sperie-Ciori. Dar mai întâi trebuie s-o ajut pe Dorothy să ajungă înapoi acasă.

Când îi făcea un ultim semn de rămas bun blajinului Paznic, fetița îi spuse:

– Am fost tratată bine în minunatul vostru oraș și toată lumea a fost drăguță cu mine. Nici nu pot să-ți spun cât de recunoscătoare vă sunt.

– Atunci nu încerca, draga mea, îi răspunse Paznicul. Ne-ar plăcea să te păstrăm alături de noi aici, dar dacă îți dorești să te întorci în Kansas, sper că vei găsi o cale.

După aceea deschise poarta care dădea afară din oraș, iar drumeții ieșiră și-și începură călătoria.

Soarele strălucea puternic în timp ce prietenii noștri își întoarseră chipurile către Ținutul de la Miazăzi. Erau cu toții foarte voioși, râdeau și sporovăiau împreună. Dorothy se simțea dintr-odată mai plină de speranța întoarcerii acasă, iar Sperie-Ciori și Omul de Tinichea erau bucuroși să-i fie de folos. În ceea ce-l privește pe Leu, acesta adulmeca încântat aerul proaspăt și dădea din coadă într-o parte și într-alta, fericit că se afla din nou în mijlocul câmpului, în vreme ce Toto alerga în jurul lor și fugărea fluturii, lătrând voios tot timpul.

– Nu mă împac deloc cu viața la oraș, observă Leul în timp ce mergeau cu pasul sprinten. Am slăbit mult cât am stat acolo și acum sunt nerăbdător să se ivească prilejul să le arăt celorlalte fiare cât de curajos am devenit.

În acel moment se întoarseră și aruncară o ultimă privire spre Orașul Smaraldelor. Nu se mai vedea decât o mulțime de turnuri și de turle în spatele zidurilor verzi, iar sus de tot, turnurile ascuțite și cupola Palatului Oz.

– La urma urmei, Oz n-a fost un vrăjitor așa de rău, zise Omul de Tinichea, simțindu-și inima bătând cu putere în piept.

– A știut cum să-mi dea minte, ba chiar o minte foarte bună, zise Sperie-Ciori.

– Dacă Oz ar fi luat o înghițitură din același curaj pe care mi l-a dat mie, ar fi fost un om foarte viteaz, adăugă Leul.

Dorothy nu zise nimic. Oz nu-și ținuse promisiunea față de ea, dar făcuse tot ce-i stătuse în putere, așa că îl iertă. După cum spusese el: era un om bun, chiar dacă era un vrăjitor nepriceput.

În prima zi, drumul se întindea prin pajiști verzi, presărate cu flori viu colorate, care se așterneau de jur împrejurul Orașului Smaraldelor. Prietenii dormiră pe iarbă în acea noapte, fără alt acoperiș deasupra capului decât cerul înstelat. Și se odihniră de minune.

Dimineața își văzură de drum până când ajunseră la o pădure deasă. N-aveau cum s-o ocolească, fiindcă părea să se întindă cât vedeau cu ochii, atât în stânga, cât și în dreapta. Și oricum nu voiau să-și schimbe direcția în care se îndreptau, de teamă să nu se rătăcească. Așa că începură să caute un loc pe unde să le fie mai ușor să pătrundă în pădure.

Sperie-Ciori, care se afla în frunte, găsi în cele din urmă un copac înalt cu ramuri foarte larg întinse, pe sub care aveau loc să treacă ușor cu toții. Așa că se îndreptă spre copac, însă de îndată ce ajunse sub primele crengi, acestea se aplecară și îl înconjurară, iar într-o clipă se trezi ridicat de pe pământ și azvârlit cu capul înainte, către tovarășii săi de drum.

Pățania nu-l răni pe Sperie-Ciori, dar îl luă pe neașteptate și părea cam năuc atunci când Dorothy îl adună de pe jos.

– Iată un alt loc gol printre copaci, strigă Leul.

– Lasă-mă pe mine să încerc primul, fiindcă nu mă doare dacă sunt azvârlit, zise sperietoarea.

Zicând asta, se îndreptă spre alt copac, dar crengile acestuia îl prinseră imediat și îl aruncară înapoi din nou.

– Ce ciudat, exclamă Dorothy. Ce-i de făcut?

– Copacii par hotărâți să se lupte cu noi și să ne pună capăt călătoriei, observă Leul.

– Cred că voi încerca și eu, spuse Omul de Tinichea.

Așa că, punându-și toporul pe umăr, porni spre primul copac care îl azvârlise pe Sperie-Ciori. Când o creangă mare se aplecă să-l prindă, Omul de Tinichea o lovi atât de înverșunat încât o despică în două. Și copacul început de îndată să-și scuture toate ramurile, de parcă l-ar fi durut, iar Omul de Tinichea trecu teafăr pe sub el.

– Haideți! strigă el către ceilalți. Grăbiți-vă!

Drumeții dădură fuga și trecură și ei nevătămați pe sub copac, în afară de Toto, pe care o crenguță îl prinse și-l scutură până-l făcu să urle. Însă Omul de Tinichea retează imediat rămurica și-l eliberă pe cățeluș.

Ceilalți copaci din pădure nu mai făcură nimic să-i oprească, așa că drumeții își spuseră că numai primul șir de arbori își putea mișca crengile și că probabil aceia erau polițiștii pădurii, din moment ce aveau această putere nemaipomenită de a-i ține pe străini la distanță.

Cei patru călători meraseră cu ușurință printre copaci, până când ajunseră în celălalt capăt al pădurii. Atunci, spre mirarea lor, se treziră în fața unui zid înalt, care părea făcut din porțelan alb. Era neted ca o farfurie și mai înalt decât ei.

– Și acum ce ne facem? întrebă Dorothy.

– Voi face eu o scară, zise Omul de Tinichea. Căci trebuie negreșit să trecem peste acest zid.

20. Gingașa Țară de Porțelan

În vreme ce Omul de Tinichea făcea o scară din lemnele găsite prin pădure, Dorothy se întinse și se culcă, căci era oboșită după drumul lung. Leul se încolăci și adormi, cu Toto așezat lângă el.

Sperie-Ciori se uita la Omul de Tinichea în timp ce acesta lucra și apoi îi zise:

– Nu înțeleg de ce se află aici zidul acesta și nu-mi dau seama nici din ce e făcut.

– Odihnește-ți mintea și nu-ți mai face griji din cauza zidului, răspunse tăietorul de lemne. După ce-l vom trece, vom afla ce e pe partea cealaltă.

După o vreme, isprăvi scara. Arăta grosolană, însă Omul de Tinichea era sigur că făcuse o scară zdravănă, care să le fie de folos. Sperie-Ciori îi trezi pe Dorothy, pe Leu și pe Toto și le zise că scara era gata. Omul de paie urcă primul, dar era atât de neîndemânatic încât Dorothy trebuia să-l urmeze îndeaproape ca să-l împiedice să cadă. Când își iți capul peste zid, Sperie-Ciori zise:

– Vai de mine!

– Nu te opri, exclamă Dorothy.

Așa că sperietoarea urcă mai sus și se așează pe creasta zidului, iar Dorothy scoase capul și strigă:

– Vai de mine! la fel cum făcuse Sperie-Ciori.

După care ajunse sus și Toto, care începu numaidecât să latre, însă Dorothy îl potoli.

Leul urcă următorul, iar Omul de Tinichea rămase la urmă. Însă amândoi strigară „Vai de mine!“ de îndată ce aruncară o privire peste zid. După ce se așezară cu toții înșirați pe creasta zidului, începură să se uite lung la priveliștea ciudată.

Înainte lor se așternea un ținut pavat cu o pardoseală la fel de netedă și albă ca fundul unei farfurii. Peste tot erau risipite multe case, făcute în întregime din porțelan și vopsite în culori

aprinse. Aceste case erau destul de mici – cea mai mare dintre ele ajungându-i lui Dorothy de abia până la brâu. Mai erau și hambare micuțe și drăgălașe, împrejmuite cu garduri de porțelan, iar printre ele se zăreau multe vaci, oi, cai, porci și pui, toți din porțelan.

Însă marea ciudățenie erau oamenii care trăiau în această țară stranie. Drumeții zăriră lăptărese și păstorițe cu pieptare colorate și cu rochii presărate cu picățele aurii, apoi prințese cu veșminte minunate argintii, aurii și purpurii, păstori îmbrăcați în pantaloni scurți până la genunchi, cu dungi trandafirii, galbene și albastre și cu catarama aurii la pantofi, prinți cu coroane de nestemate pe cap, cu mantii de hermină și cu jilecki de satin, și bufoni caraghioși cu veșminte plisate, cu pete roșii rotunde în obraji și cu bonete înalte și ascuțite. Dar și mai ciudat era că toți oamenii aceștia erau de porțelan, cu haine cu tot, și că erau atât de mici încât cel mai înalt dintre ei îi ajungea abia până la genunchi lui Dorothy.

La început, nici unul nu-i băgă în seamă pe drumeți, în afară de un cățel de porțelan purpuriu cu un cap foarte mare, care se apropie de zid și începu să latre cu glas pițigăiat, după care se îndepărtă fugind de ei.

– Cum ne dăm jos acum? întrebă Dorothy.

Scara li se părea atât de grea încât nu putură s-o ridice, așa că Sperie-Ciori se aruncă de pe zid, iar ceilalți săriră peste el ca să nu se lovească de pardoseala tare. Firește că se străduiră cu toții să nu nimerească tocmai în capul sperietorii și să le intre în picioare toate cuiele din mintea lui. Când ajunseră cu bine jos, îl ridicară pe Sperie-Ciori, care zăcea turtit, și-l bătură ușor până-i redară forma obișnuită.

– Trebuie să străbatem acest ținut ciudat ca să ajungem pe partea cealaltă, zise Dorothy. Altminteri, n-ar fi înțelept din partea noastră s-o luăm în altă direcție decât spre Miazăzi.

Așa că începură să meargă prin ținutul oamenilor de porțelan, iar prima faptură pe care o întâlniră fu o lăptăreasă de porțelan care mulgea o vacă de porțelan. Când se apropiară, vaca dădu o lovitură cu piciorul și doborî scăunelul, vadra și chiar și pe lăptăreasă, răsturnându-i pe toți cu zgomot zdrăngănit pe pardoseala de porțelan.

Dorothy rămase uluită când văzu că vaca își spărsese piciorul, că vadra zăcea făcută zob, în vreme ce biata lăptăreasă avea o ciobitură pe cotul stâng.

– Poftim! strigă mânioasă lăptăreasa. Uite ce ați făcut! Vaca și-a spart piciorul, iar acum trebuie s-o duc la reparat ca să i-l lipească la loc. Cum de-ndrăzniți să veniți aici și să-mi speriați vaca?

– Îmi pare rău, răspunse Dorothy. Te rugăm să ne ierți.

Însă lăptăreasa cea frumușică era prea supărată ca să le mai răspundă. Înșfăcă îmbufnată piciorul și-și scoase vaca afară, cu bietul animal șchiopătând pe trei picioare. După ce-i părăsi, lăptăreasa le aruncă străinilor stângaci multe priviri dojenitoare peste umăr, ținându-și cotul ciobit lipit de trup.

Pe Dorothy o mâhni grozav această pățanie nefericită.

– Trebuie să avem mare grijă aici, altfel le-am putea face vreun rău iremediabil acestor omuleți drăguți, zise inimosul Om de Tinichea.

Puțin mai departe, Dorothy se întâlni cu o tânără prințesă în straie minunate, care stătu locului când îi văzu pe străini, după care o rupse la fugă.

Dorothy, vrând s-o vadă mai bine, începu să alerge după ea. Însă fata de porțelan strigă:

– Nu mă urmări! Nu mă urmări!

Avea o voce subțire și atât de înspăimântată încât Dorothy se opri și o întrebă:

– De ce nu?

– Fiindcă, dacă alerg, aș putea să cad și să mă sparg, răspunse Prințesa, oprindu-se și ea, la o depărtare care-i oferea siguranță.

– Dar n-ai putea fi reparată? întrebă fata.

– Ba da, însă nimeni nu mai arată așa de bine după ce e lipit la loc, răspunse Prințesa.

– Presupun că nu, zise Dorothy.

– Uite-l acolo pe domnul Ghiduș, unul dintre bufonii noștri, care încearcă neîncetat să stea în cap, continuă domnița de porțelan. S-a spart singur atât de des încât e lipit în sute de locuri și arată destul de urât. Iată-l că vine acum, așa că-l vei putea vedea cu ochii tăi.

Într-adevăr, un măscărici micuț și voios se îndrepta spre ei, iar Dorothy văzu că, în ciuda hainelor sale frumoase, în nuanțe de roșu, galben și verde, era brăzdat peste tot de crăpături și se vedea limpede că fusese reparat în multe locuri.

Măscăriciul își vârî mâinile în buzunare și, după ce-și umflă obrazii și dădu din cap către ei cu obrăznicie, zise:

– *Domnița mea frumoasă*
De ce te uiți sticloasă
La bietul moș Ghiduș?
Ești la fel de bătoasă
Și de năzuroasă
De parcă ai fi înghițit acuz'
Un vâtrai de-acasă!

– Liniște, domnule! zise Prințesa. Nu vezi că aceștia sunt străini și ar trebui să fii cuviincios cu ei?

– Prea bine, am cuviință, pe puțință, zise Măscăriciul și se așeză imediat în cap.

– Nu te supăra pe domnul Ghiduș, îi zise Prințesa fetei. Și-a crăpat capul de atâtea ori că s-a prostit de tot.

– Vai, nu mă supăr deloc, zise Dorothy. Dar tu ești atât de frumoasă încât sunt convinsă că te-aș putea iubi nespus, continuă ea. Nu-mi dai voie să te iau cu mine în Kansas și să te așez pe prichiciul mătușii Em? Te-aș putea duce în coșuleț.

– Asta m-ar face foarte nefericită, răspunse Prințesa de porțelan. Vezi tu, aici în țara noastră trăim liniștiți și putem să vorbim și să umblăm după bunul plac. Dar de fiecare dată când vreunul dintre noi este scos de-aici, încheieturile îi înțepenesc imediat și nu mai poate face altceva decât să stea drept și să arate frumos. Firește că doar asta se cere de la noi când suntem puși pe prichiciuri și pe mese în salon, dar avem o viață mult mai plăcută aici, în țara noastră.

– Dar eu nu te-aș face nefericită pentru nimic în lume! exclamă Dorothy. Așa că acum îmi voi lua rămas bun.

– Rămas bun, răspunse Prințesa.

Drumeții pășiră cu grijă prin țara de porțelan. Animalele micuțe și toți oamenii se fereau din calea lor, temându-se ca

210

nu cumva să-i spargă străinii, iar după vreun ceas de mers, călătorii ajunseră în celălalt capăt al ținutului și dădură peste alt zid de porțelan.

Totuși, acesta nu mai era la fel de înalt ca primul și, urcându-se pe spinarea Leului, reușiră cu toți să-l sară. Apoi Leul se ghemui și făcu un salt peste zid. Dar când sări, dădu cu coada peste o biserică din porțelan și o făcu zob.

– Vai, ce păcat, zise Dorothy. Dar cred că am avut noroc să nu le facem acestor omuleți vreun rău mai mare decât să spargem piciorul unei vaci și o biserică. Sunt atât de sfărâmicioși cu toții!

– Așa e, zise Sperie-Ciori. Mă bucur că sunt făcut din paie și nu pot fi stricat așa ușor. Există lucruri mai rele pe lume decât să fii sperietoare de ciori.

21. Leul devine Regele Animalelor

După ce coborâră de pe zidul de porțelan, drumeții se treziră într-un ținut neplăcut, plin de mocirle și de mlaștini și năpădit de o iarbă înaltă și greu mirositoare. Le era greu să meargă fără să cadă în gropi pline de noroi, ascunse în iarba prea deasă. Totuși, croindu-și drumul cu grijă, se descurcară cu bine până ajunseră pe pământ uscat. Însă aici ținutul părea și mai sălbatic, iar după un drum lung și istovitor prin lăstăriș, intrară într-o altă pădure, în care copacii erau mai mari și mai bătrâni decât văzuseră călătorii vreodată.

– Pădurea aceasta e fermecătoare, zise Leul, privind în jur cu bucurie. N-am mai văzut niciodată un loc mai frumos.

– Pare mohorât și jalnic, zise Sperie-Ciori.

– Nici vorbă, răspunse Leul. Mi-ar plăcea să trăiesc aici toată viața. Ia uitați-vă la frunzele uscate de sub picioarele voastre și la cât de verde și de gros e mușchiul de pe acești copaci bătrâni. De bună seamă că nici un animal sălbatic n-ar putea găsi vreun sălaș mai plăcut.

– Poate că există animale sălbatice în pădure chiar acum, zise Dorothy.

– Presupun că da, răspunse Leul. Dar nu văd nici unul primprejur.

Drumeții meraseră prin pădure până când se făcu prea întuneric și nu mai putură să înainteze. Dorothy, Toto și Leul se întinseră pe jos, să doarmă, în vreme ce Omul de Tinichea și Sperie-Ciori rămaseră de strajă, ca de obicei.

Când se făcu ziuă, porniră din nou la drum. Nu ajunseră prea departe când auziră un huruit slab, ca un mârâit scos de mai multe animale sălbatice. Toto scânci ușor, dar ceilalți nu se speriară și meraseră mai departe pe cărarea bine bătătorită, până când ajunseră într-un luminiș în care se adunaseră sute de animale de toate soiurile: tigri, elefanți, urși, lupi, vulpi și toate celelalte animale din manualele de biologie, iar Dorothy se sperie pe moment. Însă Leul îi explică imediat că animalele țineau o adunare și că, din câte își dădea el seama după mârâituri și mormăituri, se aflau într-un mare impas.

În timp ce vorbea, câteva dintre animale dădură cu ochii de el și tăcerea se așternu de îndată asupra marii adunări. Cel mai mare tigru se apropie de Leu și-i făcu o plecăciune, spunând:

– Fii binevenit, Rege al Animalelor! Ai venit la timp ca să lupți împotriva dușmanului nostru și să aduci încă o dată pacea tuturor animalelor din pădure.

– Dar care vă e necazul? întrebă Leul liniștit.

– Suntem amenințați cu toții, răspunse tigrul, de un dușman fioros care a intrat de curând în această pădure. E un monstru înfiorător, ca un păianjen uriaș, cu trupul cât al unui elefant și cu picioarele lungi ca niște trunchiuri de copac. Are opt asemenea picioare lungi și, când se târăște prin pădure, prinde câte un animal cu piciorul și-l duce la gură, mâncându-l așa cum păianjenul mănâncă o muscă. Nici unul dintre noi nu se află în siguranță atâta vreme cât trăiește această creatură și, când ai apărut tu în mijlocul nostru, tocmai convocaserăm o adunare ca să ne hotărâm cum să ne apărăm.

Leul chibzui o clipă.

– Mai sunt și alți lei în pădure? întrebă el.

– Nu mai sunt. Erau câțiva, dar monstrul i-a mâncat pe toți. Unde mai pui că nici unul dintre ei nu era atât de mare și de curajos ca tine.

– Dar dacă îi vin de hac dușmanului vostru, vă veți pleca în fața mea și îmi veți da ascultare ca Rege al Animalelor? întrebă Leul.

– O vom face bucuroși, răspunse tigrul, iar toate celelalte animale răcniră în cor: „O vom face!“

– Unde e acum acest păianjen uriaș? întrebă Leul.

– Acolo, printre stejari, zise tigrul, făcându-i semn cu laba din față.

– Aveți grijă de acești prieteni ai mei, zise Leul. Iar eu mă voi duce numaidecât să mă lupt cu monstrul.

Își luă rămas bun de la tovarășii săi de drum și porni mândru să se lupte cu vrăjmașul.

Păianjenul uriaș dormea când îl găsi Leul și arăta atât de hidos încât dușmanul său strâmbă din nas, scârbit. Avea picioarele la fel de lungi pe cât zisese tigrul, iar trupul îi era acoperit cu un păr negru și aspru. Mai avea o gură imensă, cu un șir de dinți ascuțiți cu o lungime de jumătate de cot, însă capul îi era prins de corpul îndesat printr-un gât la fel de subțire ca un mijlocel de viespe. Asta îi dădu Leului o idee despre cel mai bun mod de a-l ataca pe monstru și, cum știa că era mai ușor să-l doboare în somn decât treaz, făcu un salt uriaș și se opri tocmai pe spinarea dihaniei. Apoi, dându-i o lovitură cu laba lui grea prevăzută cu gheare ascuțite, îi desprinse capul de trup. Sărind de pe monstru, îl privi până când picioarele lungi nu se mai zbătură, iar atunci știu că-l răpusese.

Leul se întoarse în luminișul în care îl așteptau animalele pădurii și le zise cu mândrie:

– Nu trebuie să vă mai temeți de vrăjmaș.

Și atunci animalele se plecară în fața Leului, Regele lor, iar acesta le făgădui că se va întoarce să domnească în pădure de îndată ce Dorothy va porni cu bine pe drumul către Kansas.

22. Țara quadlingilor

Cei patru drumeți străbătură cu bine restul pădurii și, când ieșiră din întunecimea ei, zăriră înaintea un deal abrupt, acoperit de sus până jos de stânci uriașe.

– Va fi un urcuş anevoios, spuse Sperie-Ciori, dar, cu toate acestea, trebuie să trecem dealul.

Aşa că o luă înainte, iar ceilalţi îl urmară. Aproape că ajunseseră la prima stâncă atunci când auziră o voce aspră strigându-le:

– Daţi-vă înapoi!

– Cine eşti? întrebă sperietoarea.

Atunci de deasupra stâncii se ivi un cap, iar vocea aceea zise:

– Acest deal e al nostru şi nu vă vom îngădui să-l treceţi.

– Dar trebuie s-o facem, spuse Sperie-Ciori. Ne îndreptăm spre Țara Quadlingilor.

– Şi totuşi n-o veţi face! răspunse vocea şi atunci se ivi din spatele stâncii cel mai ciudat om pe care-l văzuseră vreodată drumeţii.

Era destul de scund şi trupeş şi avea un cap mare, cam turtit în vârf şi sprijinit pe un gât gros plin de zbârcituri. Însă n-avea deloc braţe şi, văzând asta, Sperie-Ciori nu se mai temu că o fiinţă atât de neajutorată i-ar putea împiedica să urce dealul. Aşa că-i zise:

– Îmi pare rău că nu-ţi vom face pe plac, dar trebuie să trecem dealul indiferent ce-ai zice, după care porni înainte cu îndrăzneală.

Cât ai zice peşte, capul străinului îaşni înainte şi gâtul i se întinse până când vârful turtit al capului îl pocni pe Sperie-Ciori în mijloc şi-l azvârli înapoi rostogolindu-se. Apoi bărbatul scoase un hohot de râs aspru şi zise:

– Nu e aşa de uşor precum credeai!

După care, dinspre alte stânci, se auzi un cor de râsete năvalnice, iar Dorothy zări pe deal, în spatele fiecărei stânci, sute de Capete-Ciocan lipsite de braţe.

Leul se mânie foarte tare din cauza râsului stârnit de păţania sperietorii şi, scoţând un răget puternic care răsună ca tunetul, se repezi spre deal.

Fu întâmpinat imediat cu altă lovitură cu capul, iar Leul uriaş se rostogoli la vale de parcă l-ar fi doborât o ghiulea.

Dorothy dădu fuga şi-l ridică pe Sperie-Ciori în picioare, iar Leul se apropie de ea, cu trupul plin de julituri şi vânătăi dureroase, şi-i zise:

– N-are rost să ne luptăm cu niște oameni care-și azvârl capul. Nimeni nu le poate ține piept.

– Și atunci ce ne facem? întrebă fetița.

– Le chemăm pe Maimuțele înaripate, sugerează Omul de Tichiea. Mai ai dreptul la o poruncă.

– Prea bine, răspunse Dorothy și, punându-și Tichia de Aur pe cap, rosti cuvintele vrăjite.

Maimuțele apărură la fel de repede ca întotdeauna, iar în câteva clipe toată ceata se afla în fața fetei.

– Care-ți e porunca? o întrebă Regele Maimuțelor, făcându-i o plecăciune adâncă.

– Du-ne peste deal în Țara Quadlingilor, îi zise fetița.

– Așa vom face, zise Regele.

Iar Maimuțele înaripate îi luară imediat în brațe pe cei patru drumeți și pe Toto și zburară cu ei peste deal. În timp ce treceau pe deasupra, Capetele-Ciocan începură să urle de necaz și-și azvârliră tigvele în aer, dar nu ajunseră până la maimuțe, care îi duseră pe Dorothy și pe tovarășii ei peste deal și îi așezară apoi în țara minunată a quadlingilor.

– Aceasta e ultima oară când ne-ai putut chema, îi zise căpetenia lui Dorothy. Așadar, rămas bun și mult noroc.

– Rămas bun și mulțumesc frumos, răspunse fata, în timp ce maimuțele se ridicau în aer, dispărând într-o clipită.

Țara quadlingilor părea bogată și fericită, cu câmpuri nefârșite de grâne coapte, străbătute de cărări bine pietruite și de pâraie frumos clipocitoare peste care se întindeau punți solide. Gardurile, casele și punțile erau vopsite într-un roșu aprins, așa cum cele ale winkiezielor fuseseră galbene, iar cele altinezilor, albastre. Quadlingii înșiși erau scunzi și rotofeii, părând blajini și buni la suflet: erau cu toții îmbrăcați în roșu, care strălucea și mai tare în mijlocul ierbii verzi și al grânelor galbene.

Maimuțele îi aduseseră în apropierea unei gospodării, iar cei patru drumeți se îndreptară spre casă și bătură la ușă. Le deschise nevasta fermierului, iar când Dorothy îi ceru ceva de mâncare, femeia le oferi la toți o masă pe cinste, cu trei feluri de tarte și patru feluri de prăjituri și cu un castron de lapte pentru Toto.

– Cât de departe e Castelul Glindei? întrebă copila.

– Nu prea departe, răspunse nevasta fermierului. Urmați drumul spre Miazăzi și veți ajunge acolo în curând.

Mulțumindu-i bunei femei, cei patru porniră la drum învi-orați și meraseră pe câmpuri și trecură pe punțile frumoase până când dădură cu ochii de un castel minunat. Înaintea porților se aflau trei fete chipeșe, îmbrăcate în uniforme roșii drăguțe, tivite cu bentițe de aur. Când Dorothy se apropie, una dintre ele îi zise:

– De ce ați venit în Ținutul de la Miazăzi?

– Ca s-o vedem pe Vrăjitoarea cea Bună care domnește aici, răspunse fata. Vrei să ne duci la ea?

– Spuneți-mi cum vă cheamă și o voi întreba pe Glinda dacă vrea să vă primească.

Drumeții îi spuseră cine sunt, iar fata-ostaș intră în castel. După câteva clipe, se întoarse și le zise că Dorothy și ceilalți trebuiau poftiți imediat înăuntru.

23. Glinda îi îndeplinește dorința lui Dorothy

Totuși, înainte să se înfățișeze în fața Glindei, cei patru prieteni fură conduși într-o cameră din castel unde Dorothy se spală pe ochi și-și pieptănă părul, iar Leul își scutură praful din coamă. Sperie-Ciori se netezi ușor până-și dădu cea mai bună formă cu putință, iar Omul de Tinichea se lustrui și-și unse încheieturile.

După ce căpătară o înfățișare îngrijită, drumeții o urmară pe fata-ostaș într-o începere imensă, în care Vrăjitoarea Glinda ședea pe un tron de rubine.

Era frumoasă și tânără deopotrivă. Părul roșu aprins i se revărsa în bucle pe umeri; purta o rochie albă ca neaua, dar avea ochii albaștri, care o priveau prietenoși pe fetiță.

– Ce pot face pentru tine, copila mea? o întrebă Glinda.

Dorothy îi spuse vrăjitoarei toată povestea ei: despre tornada care o adusese în Țara Oz, despre cum își găsise tovarășii de drum și despre peripețiile minunate prin care trecuseră.

– Acum, cea mai mare dorință a mea, adăuga fata, e să mă întorc în Kansas, căci mătușa Em e negreșit foarte îngrijorată că mi s-a întâmplat ceva și asta o va face să poarte doliu. Iar dacă recolta de anul acesta nu e mai bună decât cea de anul trecut, sunt sigură că unchiul Henry nu va putea cheltui pe haine negre.

Glinda se aplecă în față și sărută chipul dulce și ridicat al drăgălașei fetei.

– Binecuvântată să-ți fie inimioara, zise ea. Sunt convinsă că-ți pot spune cum să te întorci în Kansas.

Dar apoi adăugă:

– Însă, dacă te ajut, va trebui să-mi dai mie Tichia de Aur.

– Cu dragă inimă! exclamă Dorothy. Căci mie nu-mi mai e de nici un folos de-acum, iar dacă ți-o dau ție le vei putea da trei porunci Maimuțelor înaripate.

– Și cred că voi avea nevoie doar de acelea trei, răspunse Glinda, zâmbind.

Dorothy îi înmână atunci Tichia de Aur, iar Vrăjitoarea îi zise lui Sperie-Ciori:

– Tu ce vei face după ce Dorothy ne va părăsi?

– Mă voi întoarce în Orașul Smaraldelor, răspunse el. Căci Oz m-a lăsat să domnesc acolo și oamenilor le place de mine. Singurul lucru care mă îngrijorează e cum voi reuși să trec peste dealul Capetelor-Ciocan.

– Cu ajutorul Tichiei de Aur, le voi porunci Maimuțelor înaripate să te ducă la porțile Orașului Smaraldelor, zise Glinda. Fiindcă ar fi mare păcat să lipsim oamenii de un conducător atât de minunat.

– Chiar sunt minunat? întrebă Sperie-Ciori.

– Ești neobișnuit, răspunse Glinda.

Apoi, întorcându-se către Omul de Tinichea, îl întrebă:

– Și tu ce-ai de gând să faci după ce Dorothy va pleca din acest ținut?

Tăietorul de lemne se rezemă în topor și chibzui un moment, după care zise:

– Winkiezii au fost foarte buni cu mine și m-au poftit să domnesc în țara lor după moartea Vrăjitoarei celei Rele. Mi-e drag de winkiezi și, dacă aș putea să mă întorc în Ținutul de la

Apus, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să domnesc acolo pentru totdeauna.

– Cea de-a doua poruncă a mea pentru Maimuțele înaripate, zise Glinda, va fi să te ducă teafăr și nevătămat în țara winkiezilor. Poate că n-ai atâta minte ca Sperie-Ciori, dar ești mai strălucit decât el – atunci când ești bine lustruit – și sunt sigură că vei domni peste winkiezi cu înțelepciune.

Iar apoi Vrăjitoarea se uită la Leul uriaș și zburlit și-l întreabă:

– Când Dorothy se va întoarce la casa ei, tu ce ai de gând să faci?

– Dincolo de dealul Capetelor-Ciocan, răspunse el, se află o pădure imensă și bătrână, iar toate animalele care trăiesc acolo m-au ales să fiu Regele lor. De-aș reuși să mă întorc în această pădure, mi-aș petrece viața fericit acolo.

– Cea de-a treia poruncă pe care le-o voi da Maimuțelor Înaripate, zise Glinda, va fi să te ducă în pădurea ta. Iar apoi, după ce voi fi isprăvit puterile Tichiei de Aur, i-o voi da înapoi Regelui Maimuțelor, pentru ca el și ceata lui să fie liberi pentru totdeauna.

Sperie-Ciori, Omul de Tinichea și Leul îi mulțumiră din inimă Vrăjitoarei celei Bune pentru mărinimia ei, iar Dorothy exclamă:

– Ești, fără îndoială, pe cât de frumoasă, pe atât de bună! Dar încă nu mi-ai spus cum să mă întorc în Kansas.

– Pantofii argintii te vor purta dincolo de deșert, răspunse Glinda. Dacă le-ai fi cunoscut puterea, te-ai fi putut întoarce la mătușa Em din prima zi când ai ajuns în acest ținut.

– Dar atunci eu n-aș mai fi avut o minte așa de minunată! strigă Sperie-Ciori. Mi-aș fi petrecut întreaga viață în lanul de porumb al fermierului.

– Iar eu n-aș mai fi avut această inimă stingheră, zise Omul de Tinichea. Aș fi rămas să ruginesc în pădure până la sfârșitul lumii.

– Și eu aș fi trăit ca un laș pentru totdeauna, zise Leul. Iar nici un animal din pădure n-ar fi avut o vorbă bună pentru mine.

– Toate acestea sunt adevărate, zise Dorothy. Și mă bucur că le-am putut fi de folos acestor buni prieteni. Dar acum când fiecare dintre ei are ceea ce și-a dorit cel mai mult, când

218

sunt cu toții fericiți că au o țară în care să domnească, acum cred că ar trebui să mă întorc în Kansas.

– Pantofii argintii au puteri nemaipomenite, zise Vrăjitoarea cea Bună. Iar una dintre trăsăturile lor cele mai ciudate e că te pot duce în orice loc din lume în trei pași, iar fiecare pas se face într-o clipită. Tot ce trebuie să faci tu e să-ți ciocnești de trei ori călcâiele și să le poruncești pantofilor să te ducă acolo unde vrei.

– Păi dacă e așa, atunci le voi cere să mă ducă în Kansas de îndată, zise fetița cu voioșie.

Apoi își aruncă brațele în jurul gâtului Leului și-l sărută, mângâindu-l ușor pe frunte. După care îl sărută pe Omul de Tinichea, care plângea într-un mod cam periculos pentru încheieturile lui. Însă lui Sperie-Ciori îi îmbrățișă trupul moale în loc să-i sărute chipul desenat și se trezi plângând până și ea la despărțirea dureroasă de dragii săi tovarăși.

Glinda cea Bună se dădu jos de pe tronul ei de rubine și o sărută pe fetița de rămas bun, iar Dorothy îi mulțumi pentru toată bunătatea pe care le-o arătase ei și prietenilor ei.

Apoi îl luă pe Toto în brațe cu un aer serios și, după ce-și luă încă o dată rămas bun, își ciocni călcâiele de trei ori, spunând:

– Duceți-mă acasă, la mătușa Em!

De îndată se trezi rotindu-se prin aer, atât de repede încât tot ce putea să vadă sau să simtă era vântul șuierându-i pe la urechi.

Pantofii argintii făcură doar trei pași, după care fetița se opri atât de brusc încât se rostogoli de câteva ori în iarbă înainte să-și dea seama unde se afla.

Totuși, după un răstimp, se ridică și privi în jur.

– Nu-mi vine să cred! strigă ea.

Căci se afla pe nesfârșita câmpie din Kansas, iar în fața ei se zărea căsuța nouă pe care unchiul Henry o construisese după tornada care i-o luase pe cea veche. Unchiul Henry mulgea vacile în bădătură, iar Toto sări din brațele fetiței și dădu fuga spre grajd, lătrând cu furie.

Dorothy se ridică și își dădu seama că era numai în ciorapi, căci pantofii argintii îi căzuseră în timpul zborului prin văzduh și se pierduseră pentru totdeauna în deșert.

24. Din nou acasă

Mătușa Em tocmai ieșise din casă pentru a-și uda straturile de varză când își ridică privirea și o văzu pe Dorothy alergând spre ea.

– Scumpa mea copilă! strigă bătrâna, strângând-o la piept pe fetiță și acoperindu-i chipul cu sărutări. De unde ai venit așa?

– Din Țara Oz, răspunse Dorothy serioasă. Și uite-l și pe Toto. Și... vai, mătușă Em! Cât mă bucur să fiu din nou acasă!

CUPRINS

VIAȚA ȘI AVENTURILE LUI MOȘ CRĂCIUN	5
CUM A FOST RĂPIT MOȘ CRĂCIUN	95
VRĂJITORUL DIN OZ	109

Colecțiile **Cotidianul**. LITERATURA

În colecția LITERATURA au mai apărut:

1. **Romain Gary** | Ai toată viața înainte
2. **John Updike** | Centaurul
3. **Margnerite Yourcenar** | Piatra filosofală
4. **Michel Tournier** | Piticul roșu
5. **Ian McEwan** | Durabila iubire
6. **Javier Marías** | Romanul Oxfordului
7. **Jeroen Brouwers** | Roșu ucigaș
8. **Ray Bradbury** | Omul ilustrat
9. **Cees Nooteboom** | Următoarea poveste
10. **Michael Ondaatje** | Pacientul englez
11. **Daniel Pennac** | Domnilor copii
12. **Amos Oz** | Cutia neagră
13. **Raymond Qeneau** | Sfântu' Așteaptă
14. **Margnerite Duras** | Ochi albaștri, părul negru
15. **Jostein Gaarder** | Lumea Sofiei
16. **Truman Capote** | Mic dejun la Tiffany
17. **Junikiro Tanizaki** | Jurnalul unui bătrân nebun
18. **Lawrence Durrell** | Labirintul întunecat
19. **Alice Hoffman** | Regina de gheață
20. **Peter Ackroyd** | Chatterton
21. **Carlos Fuentes** | Bătrânul gringo
22. **Donald Barthelme** | Regele
23. **V. S. Naipaul** | Măscăricii
24. **Sylvie Germain** | Cartea nopților
25. **Jhumpa Lahiri** | Interpret de maladii
26. **Anne Tyler** | Lecții de respirație
27. **A. S. Byatt** | Ingeri și insecte
28. **Richard Russo** | Empire Falls
29. **Isaac Asimov** | Soarele gol
30. **Muriel Spark** | Domnișoara Brodie în floarea vârstei
31. **Ira Levin** | Sărutul dinaintea morții
32. **Paul Auster** | Trilogia New York-ului
33. **Russel Banks** | Deriva continentelor
34. **Boris Vian** | Blues pentru o pisică neagră
35. **Ben Okri** | În Arcadia
36. **E.M. Forster** | O călătorie în India

37. **Giorgio Bassani** | Grădinile Finzi-Contini
38. **Yann Martel** | Viața lui Pi
39. **Susan Sontag** | În America
40. **Knut Hamsun** | Foamea
41. **Curzio Malaparte** | Pielea
42. **Henry Miller** | Tropicul Cancerului
43. **William Faulkner** | Zgomotul și furia
44. **Ben Rice** | Pobby și Dingan
45. **Achmat Dangor** | Fructul amar
46. **Marilynne Robinson** | Galaad
47. **J.L. Carr** | O vară la țară
48. **William Trevor** | Citind din Turgheniev
49. **Gustav Meyrink** | Golem
50. **Jack Kerouac** | Cartea viselor
51. **Sebastian Barry** | Calea cea lungă
52. **Kobo Abe** | Femeia nisipurilor
53. **Andrew Crumey** | Pfitz
54. **Lewis Carroll** | Alice în Țara minunilor; Alice în Țara din oglindă
55. **Evgheni Zamiatin** | Noi
56. **Per Petterson** | La furat de cai
57. **Julia Kristeva** | Bătrânul și lupii
58. **Gore Vidal** | Orașul și stâlpul
59. **Benoît Duteurtre** | Fetița și țigara
60. **Antologie** | Despre dragoste și alte întâmplări: în 17 povestiri și 54 de scrisori de amor
61. **Lars Saabye Christensen** | Beatles
62. **Chinua Achebe** | O lume se destramă
63. **Claire Castillon** | Insecta
64. **Annelies Verbeke** | Dormi
65. **Aoibheann Sweeney** | Printre altele, m-am apucat de fumat
66. **Antologie** | Femei în țara bărbaților: al doilea sex în 23 de episoade
67. **Cesare Pavese** | Casa de pe colină
68. **Bernard Malamud** | Lada fermecată
69. **Pär Lagerkvist** | Moartea lui Ahasverus
70. **Antologie** | Ispita și cele 10 porunci: tentații clasice în lupta cu Decalogul
71. **Simone de Beauvoir** | Toți oamenii sunt muritori
72. **Pedro Almodóvar** | Patty Diphusa
73. **Alberto Moravia** | Mascarada
74. **Nadine Gordimer** | La agățat
75. **Antologie** | Erotica: Clasicii & literatura XXX
76. **Ruthanne Lum McCunn** | O mie de monede de aur

77. **Max Frisch** | Numele meu fie Gantenbein
78. **William Gibson** | Neuromantul
79. **Hisashi Inone** | Peripețiile bunului părinte Mockinpott
80. **Antologie** | Cartea cu himere. 19 maeștri ai prozei fantastice dau șah și mat imposibilului
81. **Marie Darrieussecq** | Bebelușul
82. **Harry Mulisch** | Siegfried – O idilă neagră
83. **Carlo Fruttero, Franco Lucentini** | Femeia de duminică
84. **Antologie** | Arca lui Noe, Ulise & Co. – 17 incursiuni celebre în misterele marelui ocean
85. **Joseph Conrad** | Inima întunericului
86. **J.C. Huysmans** | În răspăr
87. **Arthur C. Clarke** | Sfârșitul copilăriei
88. **Antologie** | Umor cu premeditare. 22 de inculpați celebri și delictele lor
89. **Jerome K. Jerome** | Arta de a nu scrie un roman
90. **Rudyard Kipling** | Povestiri indiene
91. **Luigi Pirandello** | Caietele lui Serafino Gubbio, operator
92. **Antologie** | Întâmplări din Gastropolis. 14 mărturii și investigații de neuitat din cetatea ideală a gastronomilor și gastrofililor
93. **Kader Abdolah** | La porțile moscheii
94. **Henry James** | Daisy Miller și alte nuvele
95. **Vicente Blasco Ibáñez** | Maja Desnuda
96. **Oscar Wilde** | Portretul lui Dorian Gray
97. **Antologie** | Sodoma și Gomora. 14 motive de a urî și de a te lăsa cucerit de viața de la oraș
98. **Franz Kafka** | America
- 100-102. **Alexandr Soljenițin** | Arhipelagul Gulag (3 vol.)
103. **Michael Ondaatje** | Divisadero

Comenzi, în limita stocului disponibil, la shop.cotidianul.ro.

Colecțiile Cotidianul.

LITERATURA • 104

Un Moș Crăciun al literaturii, cu un sac de povești inepuizabil, acesta e Frank L. Baum cu nemărginita lui bucurie de a spune povești pentru candoarea copiilor și nostalgiile părinților. În timp ce Frații Grimm și mai ales Andersen nu se dau în lături să-i facă să sufere pe micii lor cititori, Baum crede în puterea candorii senine de face lumea, dacă nu mai bună, cel puțin mai ușor de suportat. Și ar fi izbutit să ne convingă, chiar dacă ar fi scris numai *Vrăjitorul din Oz*, capodopera lui. Dar autorul cărții *Viața și aventurile lui Moș Crăciun* nu obosește să caute și asemenea personajului său nu se lasă până nu descoperă, în fiecare dintre basmele sale, Binele și Fericirea.

EDITURA UNIVERS

ISBN: 978-1-60257-148-8

DISTRIBUIT ÎN ROMÂNIA DE CĂTRE COTIDIANUL 2008

www.clubliteratura.ro

